ஓம்

பாலபாரதி

புத்தகம் ௧	பங்குனி, கலியப்தம் ௫௦௨௯.	பகுதி ௯

சிங்கரின் வீரமுழக்கம்!

———(*)———

(சுத்தானந்த பாரதியார் பாடியது)

உகாதி யந்த மாகி யிவ் வுலகின் தந்தை யாகிடும்
அகாலி வீரர் நாமெலாம் அரும் பெருந் துணைவரே!
விகாத மின்றி வாழுவோம், விழுமிய நினைப்புடன்,
நிகாதர் அஞ்ச உத்தமர் நினைத்து நம்மை வாழ்த்தவே!

எவன் "இறைவ னெங்குமோ, எலாம் படைத் தழித்திடும்,
அவன் இருப்ப தெம்மனம்; அறம் அவன் விதித்ததே;
உவந் தனைப் பிடித்துமே யுலகெலாம் பரப்புவோம்;
அவன் படைப் பினங் களுக்கே யன்பு செய்வ தெம் மதம்!

தன்னயம் பொறாமை வஞ்சந் தன்மை யாம் பிசாசுகள்,
வன்மை யற்று வீழவே வலிபடை மனத்துடன்,
சொன்மனஞ் செயல்கள் சுத்த மாய்த் துயர்களற்று நாம்
நன்மை செய்ய வாழுவோம் நலஞ் சிறக்க வெங்கிலும்!

சிங்க மெங்கள் நெஞ்சமே! சிலை யெமது தோள்களே!
துங்க மெங்கள் செய்கையே! துணி வெம துணர்ச்சியே!
தங்கு முண்மை நாவதே! தகை யெமது செல்வமே!
அங்க மெங்கும் ஆண்மையே! அமர வாழ்வு மெம்மதே!

வங்கு கின்ற கால மேகி பேடு போல் எழுந்தனம்;
தூங்கு கின்ற நாட்டினைத் துணி வினில் எழுப்பியே,
பாங்குறப் பணி செயப் பணித்திருள் பறந்திட,
வீங்கு வெற்றி பெற் றெலோரும் வீர வாழ்வு வாழுவாம்!

(பாரத சக்தி)

ஸம்ராட் அசோகன்

(ஸ்ரீமான் மஹேசகுமார சர்மா எழுதுவது)

ஆறும் அத்தியாயம்

ஆரியாவர்த்தத்தின் பிரதம சக்கரவர்த்தி

பிரதான மந்திரி இராதாகுப்தனும் கலிங்க நாட்டு யுத்தத்தில் திரண்டிருந்த எல்லாச் சிற்றரசர்களும் அன்று தர்பாரில் வந்து கூடினர். சம்புஷ்டாசாரியன் அங்கு குழுமியிருந்த வீரரையும் சிற்றரசரையும், விசேஷித்து மந்திரி இராதாகுப்தனையும் இகழ்ச்சிக் குறிப்புடன் நோக்கிவிட்டு ஒரு பொழுது இராஜமாதாவுடனும், ஒரு சமயம் பிரமீலையுடனும் இரகசியம் பேசிக்கொண்டிருந்தான். இளங்கோ வீதசோகனும் தன் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அப்பொழுது படமாளிகையின் வாயிலிலிருந்து கட்டியங் கூறும் ஓர் இராஜ தூதன்—“மௌரியகுல ரவி மகதாதிபதி ஸம்ராட் அசோகப் பெருமானுக்கு ஜய ஜய!” என்று முழங்கினன். உடனே அசோகபூபதி பிரவேசிக்க, சிற்றரசர் அனைவரும் எழுந்து நின்று இராஜ தூதன் முழங்கிய மொழிகளையே தழுவி—“மகதாதிபதி ஸம்ராட் அசோக பெருமானுக்கு ஜய ஜய!” என்று ஜயகோஷம் செய்து அரசனை வரவேற்றனர். இராஜமாதாவும் ஸம்புஷ்டாசாரியனுங்கூடச் சமயோசிதமாய் மிகுந்த மிடுக்குடன் ஆசி கூறி வாழ்த்தினர். ஆனால் இதுவரையில் இளங்கோ வீதசோகனாவது அமைச்சன் இராதா குப்தனாவது அசோகனது வரவேற்பு விஷயமாய் ஒரு வார்த்தையேனும் உச்சரிக்கவில்லை. இராஜதேஜசுடன் ஜொலிக்கும் தன் மாற்றாந் சகோதரனது அழகிய வடிவத்தையும், அவனது புன் முறுவல் தவழ்ந்த முகமண்டலத்தையும், இராஜதேஜஸோடு காம்பீரியத்தையும் தூய்மையையும் கூட்டி ஒளிசெய்யும் அவனது [illegible] சாமானியமுமான ஆடையையும் வீதசோகன் வியப்புடன் கண் கொட்டாது பார்த்தவண்ணமாய் மௌனமுற்றிருந்தான். அத்தகைய மகாநுபாவனுக்கு ஔபசாரிகமாகிய வரவேற்பு அவசியமென்றே அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் அவனுடைய [illegible] இராஜமாதா வேறு பொருள் கண்டு, அதை [illegible] அவனுடன் கடைக் கண்ணால் நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸம்புஷ்டாசாரியன் செவியில்—“கடைசியாக இளங்கோவின் உள்ளத்தில் பகைமை புகுந்துவிட்டது,” என்று ஓத, ஆசாரியனும் புன்னகை பூத்துத் தன் அங்கீகாரத்தை உணர்த்தினன்.

ஆனால் அமைச்சன் இராதாகுப்தன் இதுகாறும் அசோகனுக்கு நல் வரவு என்றோதவில்லையென்பதைப் பற்றித்தான் எல்லோருக்கும் மிக்க ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. அசோகன் படமாளிகையில் அடியெடுத்து வைக்கும்போதே இராதாகுப்தன் எழுந்து நின்றான். அவன் ஏதோ சந்தோஷகரமாகிய செய்தியைக் குறித்துத் தனக்குள்ளே யோசனை செய்துகொண்டிருப்பது போல் தோற்றியது. அவனுடைய சர்வாங்கத்திலும் உரோமம் சிலிர்த்தது. அவனது வலியற்ற கிழவுடல் ஆவேசத்தினால் நடுங்கலுற்றது. ஆனால் ஆனந்த மேலீட்டினால் அவன் வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தையும் பேசக் கூடவில்லை. இப்பொழுது மந்திரியார் என்ன

சொல்லப் போகிறார் என்றறிய சகல இராஜபக்த நேத்திரங்களும் பிரேமையோடும், அராஜக நேத்திரங்கள் கலக்கத்தோடும் ஆவலாய் எதிர் நோக்கி யிருந்தன. ஸம்ராட் அசோகன் தனக்கென்றே அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த ஆசனத்தின் அருகே வந்து அதில் அமரப் போகையில், இராதாகுப்தன் வணக்கமாய்— "பொறுக்க வேணும், பெரும! சற்றுப் பொறுத்தருள வேணும்," என்று விண்ணப்பித்தான். அசோகன் ஆச்சரியத்தால் திகைத்து அவ்விடத்திலேயே வேரூன்றிவிட்டான். எல்லோருடைய கண்களும் மந்திரியார் பக்கல் திரும்பின.

அப்பொழுது இராதாகுப்தன் தழுதழுத்த குரலில் பேசலுற்றான்:—"பொறுக்க வேணும், பெரும! சற்று நான் சொல்வதைக் கேட்டருள வேண்டும். விருத்தனாகிய இராதாகுப்தன் தங்களை உள்ளங்கொண்டு வாழ்த்துகிறான்; அதை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேணும். 'மகதாதிபதி ஸம்ராட்' என்ற பட்டத்தை வழங்கி நான் இன்று தங்களை அவமதிக்க ஒருப்படேன். இன்று கலிங்கநாடு வீழ்ச்சியுற்றது. கலிங்கத்தைத் தவிர்த்து ஆரியாவர்த்தத்தின் மற்றெல்லா நாடுகளையும் தாங்கள் ஏற்கெனவே வென்றுவிட்டீர்கள். இது வரையில் தாராளமாய் மூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருந்த கலிங்க தேசமும் இன்று அரசர் பெருமானைச் சரண் அடைந்துவிட்டது! அதன் பயனாக இன்று வலிமை கொண்ட கலிங்க முள்ளிட்ட அகில ஆரியாவர்த்தத்தின் அரசர் அனைவரும் அடி பணிந்து தம்தம் மௌலிகளில் மிளிரும் மகுடங்களின் இரத்தின காந்தியினால் அரசர் பெருமானது அம்புயத்தாளிணையைப் பிரகாசிக்கச் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர். பெரும! இன்று தொட்டுத் தேவரீரது வாழ்க்கையின் அத்தியந்த உஜ்ஜ்வலமான உத்தர பாகம் தொடங்கி விட்டது. ஆரியாவர்த்தத்தில் இன்று வரை பெரு வாழ்வு வாழ்ந்த புகழ் படைத்த பார்த்திபர்களுக்குள்ளே ஒருவரும் பெற்றிராத மிகமிக உயரியதும் தூய்மையுடையதுமாகிய பதம் தேவரீருக்கு எய்தியிருக்கிறது. எதுவரையில் மக்களின் உறைவிடமாக இம் மண்ணுலகம் விளங்குமோ, எதுவரையில் எங்கணும் அரசின்மை பரவாதிருக்குமோ, அது வரையில், பெரும! தேவரீர் எல்லா நரபதிகளுக்குள்ளும் நடுநாயகமாய் மேருகிரி போல் மகோந்நத ஸ்தானம் வகித்து விளங்குவீர்கள். தேவரீரது ஜயகோஷம் சிருஷ்டியின் இறுதிகாறும் ஏக சுவரத்துடன் முழங்கிக் கொண்டிருக்கும். இன்று தேவரீர் தமது மௌரிய வம்சத்தை மிகமிக உச்சமாகிய பதத்தில் ஏற்றிவிட்டீர்கள். ஆரியாவர்த்தத்தின் சக்கரவர்த்தியாய் விளங்கும் சௌபாக்கிய கௌரவத்தை முதன் முதல் தேவரீரே அடைந்திருக்கிறீர்கள். வைதிக தர்மத்தின் படி மோக்ஷபதமானது, அல்லது தேவரீர் பின்பற்றும் தருமத்தின்படி நிர்வாண பதமானது, எவ்வாறு மக்கள் வாழ்க்கையின் இறுதியான லக்ஷ்யமாயிருக்கிறதோ, அவ்வாறே' பெரும! தேவரீரைப் போன்ற நரபதிகளுக்கு இறுதியாகிய லக்ஷ்யம் சக்கரவர்த்தி பதமேயாகும். அவ் விறுதியான லக்ஷ்யம் இப்பொழுது அரசர் பெருமானுக்குப் பிராப்தமாய்விட்டது. கலிங்க தேசத்தை வென்றதனால் தேவரீருக்குச் சக்கரவர்த்தி பதம் கிடைத்துவிட்டது. ஆகையால் அடியேன் அருள் நிறைந்த என் பிரபுவாகிய அசோகப் பெருமானுக்கு ஆரியாவர்த்தத்தின் பிரதம சக்கரவர்த்தி என்னும் கௌரவம் பொருந்திய திருநாமம் சாத்தி நல்வரவுபசாரம் ஆற்றுகின்றேன். அன்றியும் அரசர் பெருமானுக்குக் கிடைத்த இந்த உச்ச பதத்தை முன்னிட்டு அவரை என் உள்ளங்கொள்ள வாழ்த்துகின்றேன்."

பிரதான மந்திரி இவ்வாறு ஆவேசத்தோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அசோகனுடைய

முகமண்டலத்தை ஏற்கெனவே கவிந்திருந்த கம்பீரத் தன்மை பன் மடங்கு அதிகமாயிற்று. எல்லாச் சிற்றரசர்களுடைய செவிகளும் மந்திரியின் சொற்பொழிவை மடுப்பதில் இலயித்திருந்த போதிலும், அவர்களுடைய பார்வை—அன்பு நிறைந்த பார்வை—ராஜ பக்தி ததும்பும் கோமளமாகிய பார்வை—அசோகனிடத்தே ஒருங்கு திரண்டிருந்தது. இளகிய நெஞ்சினனாகிய வீதசோகனுடைய விழிகளிலிருந்தோ அன்பு நீர் ஊற்றெடுத்துப் பெருகியது. பிரமீலை கூட இது புத்த தேவனுடைய பவ்விய வடிவமோ என்று பாவித்து அசோகனது காட்சியில் ஈடுபட்டிருந்தாள். ஆனால் மந்திரி புரிந்த பிரஸங்கம் ஸம்புஷ்டாசாரியன் மனத்திலும் இராஜமாதாவின் மனத்திலும் எவ்வளவு விபரீதமான பயனை விளைத்தது! அவர்களுடைய முகங்கள் வரண்டு அட்டைக் கரியாய் மாறின. மாற்சரியத்தின் பூரண வடிவமும், பேராசைக்குப் பிறப்பகமும், பகைமையின் தீவிர மூர்த்தியும் ஆகிய இராஜமாதாவுக்கு மந்திரி வெகு நேரம் பேசுவதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. அவள் பல முறையும் தன் செவிகளுக்கு, "அசோகனுடைய இந்தக் கௌரவ ஸ்தோத்திர பாடம் கேட்பதாகிய விருதா காலக்ஷேபத்தை இதோடு நிறுத்துங்கள்," என்று கட்டளையிட்டும், அவளுடைய சுவாதந்திரிய விருப்பமுடைய செவிப் புலன்கள் அவளைச் சிறிதும் சட்டை செய்யவில்லை. அதன் மேல் இராஜமாதா மந்திரியின் பிரஸங்கத்தில் குறுக்கிட்டு—"மந்திரியாரே, இது என்ன, வீணே பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிறீர்? இன்னமும் இங்கே நமக்கு நடத்த வேண்டிய முக்கியமான பலகாரியங்கள் இருக்கின்றன வென்பதன் நினைவாவது உமக்கு இருக்கிறதா?" என்றாள்.

இராதாகுப்தன் சற்று ஆவேசத்துடன் சொன்னான்—"இப்படி என் பிரசங்கத்தில் குறுக்கிட வேண்டாம். அரசர் பெருமானுக்கு வாழ்த்துக் கூறவேண்டுவது மிகமிக முக்கியமான காரியமாகும். மாற்சரியமுடைய கண்களைக் கொண்டு பார்க்கிறவர்களுக்கு என் பேச்சு வீணென்றே புலப்படும். அராஜகமென்னும் விஷ முட்டப் பெற்ற செவியினர்க்கு என் பேச்சு வெறும் சொல்லாடம்பரமென்றே தோன்றும். இதைத் தவிர்க்கும் உபாயம் என்னிடத்தில் இல்லை. ஆனால் நான் சொல்வதெல்லாம் என் நெஞ்சின் அடியிலிருந்து சொல்லுகிறேனென்றும், சந்தர்ப்பத்தை அனுசரித்தே சொல்லுகிறேனென்றும் நம்புகிறேன். அரசர்களே, அசோகனைப் போன்ற அருங்குணம் வாய்ந்த அரச சக்கரவர்த்தி நமக்குக் கிடைத்திருப்பதைப் பற்றி நாம் பெருமை பாராட்ட வேண்டும். அரசர் பெருமானை "ஆரியாவர்த்தத்தின் பிரதமசக்கரவர்த்தி" என்று திருநாமஞ் சாத்தி நான் வாழ்த்தியவாறே நீங்களும் அவரை வாழ்த்துவதற்கு ஆவல் கொண்டிருப்பீர்கள். ஆகையால் என் பிரஸங்கத்தைச் சுருக்கிவிடுகிறேன். எனக்கு உண்டாயிருக்கும் ஆநந்தம் செப்பத்தரமன்று. அக் காரணத்தைக் கொண்டே அதைச் சாரமற்ற சாமானியமாகிய சொற்களால் வெளிப்படுத்துவது முடியாது. இது நிற்க, கட்டியக்காரர்களே, நீங்கள் முழங்கும் ஜயகோஷத்தில் சிறிது திருத்தம் செய்யவேண்டும். அரசர் பெருமானுடைய சக்கரவர்த்தி பதம் தொனிக்கும்படி ஜயகோஷமிடுங்கோள். நீங்கள் மட்டுமேயன்று, பாரத கண்டத்திலே இப்பொழுது உள்ளவர்களும், இனி உண்டாகப் போகிறவர்களும் சிருஷ்டியின் பிரளய காலம் வரையில் உற்பத்தியாகப் போகின்றவர்களும் ஆகிய மக்களனைவரும், நாவன்மையை இழக்காதவர் ஒவ்வொருவரும், மிகுந்த பெருமையோடு தம் தம் பாஷைகளிலே ஆரியாவர்த்தத்து இந்த ஆதி சக்கரவர்த்தியின் ஜய கோஷத்தை முழங்கக் கடவராக."

இவ்வாறு பேசிவிட்டு மந்திரி தன் ஸ்தானத்தில் அமரவும், எல்லாச் சிற்றரசர்களும் "ஆரியாவர்த்தத்தின் ஆதி சக்கரவர்த்தி மஹா ராஜன் அசோகன் வெல்க!" என்று வாழ்த்தி எல்லோர் செவிகளும் செவிடுபடும்படி ஜயகோஷம் செய்தனர். அந்த மங்கல வாழ்த்தோடு கூடிய வெற்றி யார்ப்பின் இடையே அசோகன் அரியணை ஏறினன். ஸம்புஷ்டாசாரியனும் இராஜமாதாவும் அசோகனுக்கு இப்பொழுது உண்டாயிருப்பதும் இனி உண்டாகப் போவதும் ஆகிய பெருங்கௌரவத்துக்குத் தாமே காரணபூதர்களென்று பாவித்துக்கொண்டு அதைக்குறித்து உள்ளுக்குள்ளேயே தம்மை நொந்து கொள்ளலாயினர். அவர்களுடைய மலர்ந்த முகங்கள் வாடிப்போய் விட்டன. பிரசண்டமாகிய ஜயகோஷத்தினினும் உண்டான எதிரொலி அமர்ந்தவுடனே அசோகபூபதி எல்லோரையும் உட்காருமாறு சங்கேதம் செய்தான்.

அப்பொழுது அசோகன் பேசலுற்றான், "ஆசாரிய ஸ்வாமிகளே, அன்னையாரே, தாங்கள் இருவரும் தங்களுடைய யுக்தியாலும் கௌசலத்தாலும், இளங்கோ வீதசோகன் தனது வீரிய சௌரியங்களினாலும், கலிங்க நாட்டின் மேல் வெற்றி பெற்றுவிட்டீர்கள். அதுபற்றி மகத நாட்டின் அரசபதம் தங்களிடத்தில் நன்றி பாராட்டுகிறது. இந்திரபுரத்தில் பிரவேசிக்கும் பொருட்டுத் தாய் என்ன யுக்தியைப் பிரயோகித்தீர்கள், இளங்கோ எத்தகைய சௌரியம் காட்டினன், இவற்றின் ஆதியோடந்தமான வர்ணனையை நான் கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. அதைப் பின்னர் ஒரு நாளைக்கு வைத்துக்கொள்ளலாம். இப்பொழுது கலிங்கநாட்டின் அரசியல் சம்பந்தமாய் ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் பாடலிபுத்திரத்திற்குத் திரும்பிப்போக விரும்புகிறேன். மிருகேந்திர மன்னன் எங்கே இருக்கிறார்? அவர் சந்தி செய்துகொள்ளச் சித்தமாய் இருக்கிறார் அல்லவா?"

பிரமீலா—"மிருகேந்திர மன்னனை நேற்றிரவு எவனோ கொன்று விட்டான்."

அசோகன்—"என்ன சொன்னீர்? மிருகேந்திர மன்னன் கொலையுண்டாரா? மகா ஆச்சரியமாய் இருக்கிறதே!"

ஸம்புஷ்டாசாரியனும் ஆச்சரியத்தை வெளியிட்டுக் கூறினன்—"அன்றியும் இந்தக் கொலை அரசமாளிகையிலே மிருகேந்திர மன்னனுடைய பள்ளியறையின் பக்கத்திலேயே நடந்திருக்கிறது. அது மாத்திரமல்ல, அக் கொலை செய்ததும் அவருடைய நம்பிக்கைக்குரிய ஒரு மனிதனே."

"இவ் விதமும் நடக்குமோ! அப்படியானால் இதை உள்ளூற ஆராய்ந்து மூல காரணத்தை அவசியம் அறிய வேண்டும். மிருகேந்திர மன்னைப்போன்ற சூரனாகிய எதிராளி எனக்கு இது வரையிலும் நேர்ந்ததில்லை. அவருடைய சௌரியத்தை மெச்சி இன்று நான் விரிவான வாழ்த்துரை கூறுவதாயிருந்தேன். நல்லது. நடந்தது நடந்துவிட்டது. அரசனுடைய சவம் எங்கே இருக்கிறது?"

பிரமீலா—"டோராவுக்கு வெளியே வைக்கப் பட்டிருக்கிறது."

"கொலை எவ்விதம் செய்யப்பட்டது?"

"வாளினால் கழுத்து அறுப்புண்டிருக்கிறது."

"வாள் அகப்பட்டதா?"

"ஆஹா, பிணம் காணப்பட்ட இடத்திலேயே வாளும் விழுந்துகிடந்தது. இதோஇருக்கிறது."

"கொலை புரிந்தது யார்? கொலையாளி பிடிக்கப் பட்டானா?"

"ஆம், மஹாராஜா; மிருகேந்திரனைப் பிடிக்க அங்கே போகும்போது அவன் ஏற்கெனவே கொலை செய்துவிட்டு அரசனுடைய படுக்கை யின் பக்கமாய் நின்றிருந்தான். அவன் பிடிக்கப் பட்டு இங்கே கொண்டுவரப் பட்டிருக்கிறான்."

"எங்கே பார்ப்போம்; அப்படிப்பட்ட நராத மன் யார்?" அவனை என் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துங்கள். கூடிய விரைவில் அந்தத் துஷ் டனைத் தண்டிக்கவேண்டும்."

பிரமீலை தன் பக்கத்தில் நின்ற சேவகனுக்குச் சைகை காட்டினாள். அவன் சிதாநந்த ஸ்வாமி களைக் கொண்டுவரச் சென்றான்.

அசோகன் பிரமீலையை நோக்கி—"நீர் யார்?" என்று கேட்டான். பிரமீலை அசோகனுடைய கேள்விக்குத் தக்கபடி விடை கூறக்கூடாதவளாய் இருப்பாளெனக்கருதி ஸம்புஷ்டசாரியன் இடை யிற் புகுந்து இயம்பினன்—"இவர் கலிங்க தேசத்து மந்திரி விசாகனுடைய பத்தினி. இவர் பெயர் பிரமீலா."

"இந்திர பவன குகையில் நடந்த கூட்டத் துக்கு முகமூடி யிட்டுத் தங்களுடன் இவர் தாமோ வந்திருந்தது?"

"ஆம், மஹாராஜா," என்று ஸம்புஷ்டா சாரியன் மென்று விழுங்கிக் கொண்டே விடை யளிக்கத் தொடங்கி—"கலிங்கதேசத்தைவெற்றி கொள்வதில் பிரமீலாதேவி நமக்குப் பேருப காரம் செய்திருக்கிறார்," என்றான்.

"நீர் இவர்களுக்கு எப்படி உதவி செய்தீர்? உமது கணவனையே வஞ்சித்து, உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் எதிர்த்து அக்கிரமமாய்க் கலகம் செய்துதானே இவர்களுக்குச் சகாயம்பண்ணி னீர்?"

இவ் விஷயம் இவ் வளவில் நின்றுவிட்டது.

ஏனெனில் அப்பொழுதே பிரமீலையின் சேவகன் சிதாநந்த ஸ்வாமிகளை இட்டுக்கொண்டு வந்தான். ஸ்வாமிகளின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே அசோகன் பிரமீலையை வினவினான்:

"இவரைத் தானே மிருகேந்திரமன்னனைக் கொன்றவரென்று நீர் சொல்வது?"

"ஆம், மஹாராஜா."

"நன்றாய்ப் பார்த்துச் சொல்லும்; தீர்க்கமாய் ஆலோசித்துச் சொல்லும். இந்த சந்நியாசி கோலம் பூண்டவரும் இந்த சம்சாரபராமுகரு மாகிய யதியோ மிருகேந்திரனைக் கொன்றது?"

"ஆம், மஹாராஜா."

அசோகன் சிதாநந்தரை நோக்கி—"அடிகாள், ஸ்வாமிகளின் நாமதேயம் என்ன?"

"இந்தச் சடலத்தைச் சிதாநந்தன் என்று சொல்லுவார்கள்," என்று ஸ்வாமிகள் கம்பீர மாய் விடையளித்தார்.

ஹரித்வாரத்துச் சிதாநந்தஸ்வாமிகள் தேவரீர் தாமோ?"

"ஆம் சிஷ்யர்கள் சதமாய் நான் ஹரித் வாரத்தில் இருந்து வருகிறேன்."

அசோகன் பிரமீலையை மீண்டும் எச்சரித்துக் கூறினான்—"பிரமீலாதேவி, கவனித்துக்கேளும்: ஹரித்வாரத்து இந்தச் சிதாநந்தஸ்வாமிகள் மிருகேந்திர மன்னனுடைய குருவாவர்; தம் சிஷ்யனைக் காப்பாற்றுவதை விட்டு அவனை இவர் கொலை செய்வாரோ? இவர் தாமா அவ் வரசனைக் கொன்றது? இன்னும் நீர் அப்படியே சொல்லுகிறீரா?"

பிரமீலை மகா சத்தியவாதியைப் போல்நடித்து,

"பெரும, நான் எதை ஒரு முறை சொல்லி விட்டேனோ அதை நன்றாய் ஆலோசித்து எனக்கு முழு நம்பிக்கை உண்டான பிறகே சொல்லி யிருக்கிறேன்."

ஸம்ராட் அசோகன் வியப்பினால் திகைத்துப் போய்ச் சற்றுநேரம் ஸ்தம்பித்து உட்கார்ந்திருந் தான்.

பிறகு சகஜஸ்திதியடைந்து— "அடிகாள், தேவரீர்மீது சாட்டப்பட்டிருக்கும் குற்றத்தைத் தேவரீர் ஏற்கெனவே கேட்டீர்களல்லவா? இது சம்பந்தமாய்த் தேவரீர் ஏதேனும் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறீர்களா?" என்று வினவினான்.

சிதானந்தனார் சாந்தமாய் விடையளித்தார்— "மிருகேந்திர மன்னன் கொல்லப் படவில்லை என்பது தான் நான் சொல்லும் சமாதானம்."

"கலிங்காதிபதியாய் இருந்த மிருகேந்திர மன்னன் இன்னும் பிழைத்திருக்கிறாரா?"

"ஆம்; அவர் எங்கேயோ ஓரிடத்தில் உயிரோடி டிருக்கிறார்."

"மிருகேந்திரனுடைய பிரேதத்தைக்கொண்டு வாருங்கள்," என்று அசோகன் உடனே கட்டளையிட்டான்.

பிரேதம் கொண்டுவரப்பட்டதும், அதை எல்லோரும் பார்க்கிறார்கள்; ஆனால் தலை இல்லை, உடல் மட்டுமே இருக்கிறது.

அசோகன் கேட்டான்—"பிரமீலாதேவி, இது தலையற்றதாய் இருக்கிறதே! தலை எங்கே?

"என்னை விட இந்தக் கேள்விக்கு விடை இந்தச் சாமியார் மிக ஸ்பஷ்டமாய் அளிக்கக் கூடியவர்."

அசோகன்—"சிதானந்தரே, இந்தத் தலையற்ற சரீரம் யாருடையது?"

சிதானந்தனார்— "இது மிருகேந்திரமன்ன னுடைய சரீரமல்ல."

"எப்படி?"

"மிருகேந்திர மன்னன் உயிரோடிருப்பதினாலேயே."

"பிரமீலாதேவி, இந்தப் பிரேதம் மிருகேந்திர மன்னனுடையதே என்று நீர் எப்படிச் சொல்லு கிறீர்?"

அசோகன் வெகு நேரம் வரையில் சிந்தையில் ஆழ்ந்த வண்ணமாய் உட்கார்ந் திருந்தான். அவனுக்குச் சிதானந்தனாரின் அருமை பெருமைகளைப் பற்றிய செய்தி தெரிந்திருந்தது. மிருகேந்திரன் மீது சிதானந்தனாருக்கு அளவு கடந்த அன்பு உண்டென்றும் அவன் கேள்வியுற்றிருந் தான். ஆகவே இந்தக் கொடுஞ் செய்கையைச் சிதானந்தனார் செய்திருக்கமாட்டார் என்று அவன் புத்தியிற் பட்டது. ஆனால் மிருகேந்திரன் ஜீவித்திருந்தால் அவன் எங்கே இருக்கிறான் என்றகேள்விக்குச் சிதானந்தனார் ஒன்றும் விடை அளிக்கவில்லை. இதனால் அசோகனுக்கு இன்னது செய்கிறதென்று தோற்றாமல் பெருந் தடுமாற்றம் உண்டாய்விட்டது. சிறிது நேரம் சிந்தித்துப் பிறகு அவன் மந்திரி இராதாகுப்த விடம் சொன்னான்—

"ஐவர் யோக்கியர் அடங்கிய குழுவினைக் கொண்டு இந்தச் சரீரத்தைப் பரிசோதிப் பியுங்கோள். பரிசோதித்து, இந்தச் சரீரத்தின் சம்பூர்ண விவரணம் எழுதுவியுங்கோள். மேலும் மிருகேந்திரமன்னனுடைய பிரேதத்தின் தகன ஸம்ஸ்காரம் எவ்வளவு சம்மானத்துடன் நடை பெறவேண்டுமோ அவ்வளவு சிறப்பாய் அவ

ருடைய சமயாசாரத்தின்படி இந்தச் சவத்துக்குத் தகன கிரியை நடத்துவியுங்கோள். பிரமீளா தேவியையும் இந்த அபியோக சம்பந்தமான செய்திகளை அறிந்திருக்கும் சகலமானவர்களையும் இன்று முதல் சரியாய் ஒரு மாசம் கழிந்தவுடன் பாடலிபுத்திரத்தில் எமது தருமாதிகாரத்துக்கு வந்து சேரும்படி கட்டளையிடுங்கோள். அன்றியும் இந்தச் சவத்தின் மீதுள்ள துணி வாள் முதலிய என்னென்ன பிற தடையங்கள் உண்டோ அவற்றையெல்லாம் பாடலிபுத்திரத்துக்கு அனுப்புவியுங்கோள். மிருகேந்திர மன்னனது கொலை நடந்திருந்தால், அதை நன்குற ஆராய்ந்து உண்மையை வெளிப்படுத்த வேண்டியதாகிய காரியத்தை நாம் எல்லோரும் உற்சாகத்துடன் செய்தல் வேண்டும்."

மந்திரி இராதாகுப்தன் சிறிது தலை குனிந்து—"சக்ரவர்த்தியாரின் ஆக்ஞைப்படியே," என்றான்.

அசோகன், சிதாநந்தனரை விளித்துக் கூறினன்—"அடிகாள், தேவரீரும் எம்முடன் எமது இராஜதானிக்கு எழுந்தருளுங்கள். தேவரீருடைய ஸ்நாந அநுஷ்டானங்களுக்கும் பூஜை பாராயணம் முதலியவற்றுக்கும் வேண்டிய ஒழுங்குகள் தேவரீருடைய வேஷத்துக்கும் விருத்திக்கும் தக்கபடியே செய்யப்படும். மந்திரியாரே, இது விஷயத்தில் இவருடைய தரும கிரியைகளில் யாதொரு தடையும் உண்டாகாதிருக்கும் வண்ணம் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்விப்பீராக. இவருடைய ஸ்நாநஸந்திகள், இவருடைய ஜப தபங்கள், இவருடைய அன்னபானங்கள், இவருடைய நியமநிஷ்டைகள் முதலிய பிறகாரியக் கிரமங்களும் இவருடைய திருவுள்ளத்தின்படியே நடைபெறுதல் வேண்டும்."

அப்பொழுது ஸம்புஷ்டாசாரியனது மாத்சரியம் நிறைந்த வாய் திறந்து—"பெரும, இவையெல்லாம் இராஜநீதிக்கு விபரீதமானவையாகும். கொலையைப்போன்ற மிகக்கொடுங் குற்றத்தைச் செய்தவனும், மிக மிக இழிந்த கைதியைப் போல் நடத்தப் படுவதற்குரியவனும் உள்ளவனை இவ்வளவு அன்பும்ஆதரமும் காட்டிப் பெருமைப்படுத்துவது எவ்வளவுமட்டில் இராஜ நீதிக்குப் பொருந்திய தென்பதை யோசித்துப் பார்க்கவும்," என்று கழறியது.

"ஆசாரிய ஸ்வாமிகளே, இராஜ நீதியென்பது அரசரின் பொருட்டும் அவர்களது இல்லறக்குடி மக்களின் பொருட்டுமே ஏற்பட்டதாகும். நம் போலியராகிய ஸம்ஸாரவிரக்தரான பிக்ஷுக்களுக்கு இன்று முதல் இத்தகைய விவகாரங்களில் தலையிடாமலிருப்பதே சால்புடைத்தாம். சிதாநந்த ஸ்வாமிகளின் இற்றை நாள் வரைத்தாகிய மாசற்ற ஒழுக்கத்தை உற்றுநோக்கியும், அவரது வேடத்தையும் விருத்தியையும் உன்னியும், மிருகேந்திர மன்னனுடன் அவருக்கிருந்த தொடர்பைக் கருதியும் பார்க்குமளவில், அவர் முற்றிலும் குற்றமற்றவரென்றே எனக்குத் தோற்றுகிறது."

அசோகன் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே இருந்தான். ஆனால் பிரமீளையும் இராஜமாதாவும் ஸம்புஷ்டாசாரியனும் ஆகிய இவர்களின் செவிகளில் 'அவர் முற்றிலும் குற்றமற்றவரே' என்ற வார்த்தைகள் விழுந்தவுடனே, தம்மையும் அறியாமல் அவர்களின் வாய்களிலிருந்து—

"சிதாநந்தன் குற்றமற்றவனென்றா சொல்லுகிறீர்கள்?" என்ற கேள்வி வெளிப்பட்டது.

"இதுவே என் உள்ளக்கிடக்கை. இவ்வளவு அவசரப்பட்டுக் கத்தாதேயுங்கள். இவ்வளவு ஆதுரப் படாதேயுங்கள். உங்களுடைய சத்துருவை நான் இன்று விடுதலை செய்துவிட வில்லையே. சிதாநந்தனர் குற்றவாளியென்று

நிரூபணமாகிவிட்டால், இத்தகைய புனித வேடத்தைப் பொய்க்கோலமாக்கிக் கொலையை யொத்த கோரகருமத்தைச் செய்தவனுக்கு, குருப்பிரேமை என்னும் போலியன்பு கடந்துத் தன் பரமப் பிரிய சிஷ்யனைக் கொலைசெய்தபாதகனுக்கு, மிகமிகக் கடுமையான தண்டனையை, காண்போரும் கேட்போரும் நெஞ்சம் நடுக்கிடும் படியான தண்டனையை, விதிப்பதில் நான் சிறிதும் முன்பின் பார்க்கமாட்டேன். ஆனால் ஸ்வாமிகளின் மீது இந்த அபியோகம் கேவலம் துவேஷபுத்தியினாலோ, மத விரோதத்தினாலோ, அல்லது மாற்சரியம் காரணமாகவோ கொண்டுவரப்பட்டதென்று தெரியவருமாயின், அப்பொழுது, பிரமீலாதேவி இத்தகைய சந்நியாசியின்மீது, இத்தகைய மஹாபுருஷன்மீது, வீண்குற்றம் சுமத்தி அவரை அவமானம் பண்ணியதற்காகவும் அவ்வளவே கோரமான தண்டனையை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டுமென்பதையும் அறிந்துகொள்ளுங்கள்."

கோர கிருத்தியங்களைச் செய்கிறவளாகிய பிரமீலைக்குக் கூட அசோகனுடைய இந்தப் பேச்சைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பயமுண்டாயிற்று. ஆனால் தன்னுடைய நெஞ்சம் திடுக்கிட்டதை எவரும் அறியும்படி அவள் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. தன் கையிலிருந்த வாளோடு வேடிக்கையாய் விளையாடியவண்ணமாய் அவள்—"விரைவிலேயே உண்மை வெளிப் பட்டு விடும்," என்றாள்.

அதன்பின் ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. சிதாநந்தனாருக்குத் திரும்பிச் செல்ல அனுமதி கிடைத்தது. அவர் பிரமீலையின் சூழ்ச்சியிலிருந்து மீட்சி பெற்றவராய், மாதர்களின் தன்மை உள்ளபடியே மிக மர்மமானதென்னும் உலக சித்தாந்தத்தின், வனங்களிலும் புதர்களிலும் மான் பேடை மயிற்பேடைகளுள்ளுங் கூடக் கிடைக்கப் பெறாத இந்தச் சித்தாந்தத்தின் மெய்ம்மையை அனுபவித்துக்கொண்டே போய்விட்டார். இத்தகைய அநுபவம் அவருடைய வாழ்க்கையில் அவருக்கு இப்பொழுதே முதன் முறையாக உண்டானது.

சிதாநந்தனார் புறப்பட்டுச் சென்ற பின்பு தர்பார் நெடுநேரம் நடக்கவில்லை. ஸம்புஷ்டாசாரியன் கலிங்க நாட்டின் சிம்மாசனத்தை இராஜமாதாவின் சகாயத்தைக் கொண்டு விசாகாநந்தனுக்குக் கிடைக்குமாறு செய்வித்தான். ஆனால் இதன் பொருட்டு விருத்தன் விசாகாநந்தனும் மற்றும் கலிங்கநாடு முழுதும் பௌத்த தர்மத்தில் தீக்ஷை பெறக் கடமைப்பட வேண்டியதாயிற்று. இப்பொழுது கலிங்க நாடு மகததேசத்தின் பாக்கியசாலியான சக்கரவர்த்தியாகிய அசோகனது குடையின் கீழ் வந்துவிட்டு வைதிக தர்மத்தின் பிரதான பீடமாகிய இந்திரபுரத்தின் பெருமை தங்கிய பெயர் வெறும் பெயராகவே நின்றுவிட்டது. பிரமீலை கலிங்க நாட்டின் இராணியாய்விட்டாள். அவளுடைய பிரதிக்ஞை நிறைவேறிவிட்டது. அவளை இளமைப் பருவத்தில் அன்புடன் ஆதரித்து வளர்த்த மிருகேந்திரனும் அவனுடைய வம்சமும் அழிந்துபட்டனர். ஆனால் இவ் ஆனந்தாநுபவ காலத்திற்கூட பிரமீலையின் முகம் மிகவும் வாடி ஒளி குன்றியே இருந்தது.

கலிங்க நாட்டின் அரசியல் நிர்வாக சம்பந்தமாய் ஸம்புஷ்டாசாரியனும் இராஜமாதாவும் செய்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் அசோகன் அங்கீகரித்தான். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை மட்டும் ஏற்படுத்தினான். அது யாதெனில், மிருகேந்திர மன்னன் ஜீவனோடு திரும்பி வந்தால், அல்லது அவனது புதல்வன் ஜிதேந்திரன் பௌத்த தர்மத்தை ஏற்று பௌத்த தர்மத்தையே ராஷ்டிர தர்மமாக்க ஒப்புக்கொண்டால் அப்பொழுது கலிங்கநாட்

டின் சிம்மாசனத்தைத் தகப்பனுக்காவது தனயனுக்கேயாவது கொடுக்க வேண்டியதாகும் என்பதேயாம். இந்த நிபந்தனைக்குட்பட்டே விசாகாநந்தன் தன் பத்தினியின் உதவியால் கிடைத்த சிம்மாசனத்தில் ஏறினன். இந்த நிபந்தனைக்குட்பட்டே பிரமீலை கலிங்கநாட்டின் இராணியானுள். அவளுடைய குடிலச் சூழ்ச்சிமுற்றிலும் பலித்துவிட்டது; இதிலிருந்து அவளுடைய மனோரதம் ஒருகால் நிறைவேறிய போதிலும், அவளுக்குச் சித்த சமாதானமாவது சந்தோஷமாவது சிறிதேனும் உண்டாகவில்லை.

இளங்கோ ஜிதேந்திரன் வைதிக சமயத்தின் விராபிமானியாகவும் சிதாநந்தனுரின் பரம சிஷ்யனுகவும் மிருகேந்திரனுடைய உக்கிரத் தன்மை, ஆண்மை, ஜீவசக்தி இவை யவ்வளவும் ஒருங்கேயமையப் பெற்றவனும் விளங்கினன். அவன் ஒருகாலும் பௌத்த கருமத்தை ஏற்பவனல்லன் என்பது பிரமீலையின் திடமான நம்பிக்கை. அன்றியும் மிருகேந்திரன் கொல்லப்பட்டானென்று அவள் வலியுறுத்திவந்தாள். அப்படியிருக்க, பிரமீலைக்கு இவ்வளவுசிந்தையை உண்டாக்கக்கூடியதாக அசோகனுடைய அந்த நிபந்தனைக்கு என்ன ஆற்றல் இருந்தது? யாதொரு நிபந்தனையும் இன்றியே கலிங்க நாட்டின் அரசு கிடைத்துவிட வேண்டுமென்பது பிரமீலையின் பேராசையாய் இருந்தது. ஆனுல் அந்தப் பேராசை பூர்த்தியாகவில்லை. மிருகேந்திரன கொலையுண்டிருந்தா னென்றும், ஜிதேந்திரன் பௌத்த மதத்தை ஏற்கமாட்டா னென்றும் இராஜமாதாவும் ஸப்புஷ்டாசாரியனும் எண்ணியபடியால், அசோகன் ஏற்படுத்திய நிபந்தனை வெறும்லோகாசாரத்தின்பொருட்டேயென்று அவர்களுக்குத் தோற்றியது. பிரமீலையோ அதைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே மூச்சற்றவள்போல் ஆனுள். இந்த நிபந்தனையை ஏற்படுத்த வேண்டியதில்லையென்று அசோகனிடம் சொல்ல அவளுக்குச் சாகசம் உண்டாகவில்லை. தன்னுடைய சம்பூர்ண சுகத்தைப் பாதிப்பாயிருக்கிற இந்த நிபந்தனையை எப்படி அகற்றுவதென்று அவளுடைய பாதக நெஞ்சம் இப்பொழுது சிந்திக்கத் தொடங்கியது. இந்த நிபந்தனை நீக்கப்படா விட்டால், அதை வற்புறுத்துகிறவனையே இவ்வுலகத்திலிருந்து ஒழித்துவிடுகிறதென்ற எண்ணங்கூட இறுதியில் அவளுடைய நீசமாகிய மனதில் உண்டாயிற்று. தேஜஸ்வியாகிய அசோகன் இதுவரையில் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். அவனுடைய உஜ்ஜ்வலமாகிய நோக்கைப் பிரமீலை ஒரு பயங்கரமான விழிவிழித்தாள். அப்பொழுது அவளுடைய நீசமும் அசுத்தமுமான விசாரபரம்பரையின் எல்லையானது, 'நிபந்தனை விதிக்கிறவனையே இவ்வுலகத்திலிருந்து தொலைத்து விட்டாலோ,' என்கிறமட்டும் போய் எட்டிவிட்டது. இந்த வார்த்தைகளை அவள் உள்ளுக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டு மறுபடியும் அசோகன் முகத்தை நோக்கினுள். அவளுடைய பயங்கரமான முகத்தைப் பார்த்து அசோகன் சொன்னுன்—"பிரமீலாதேவி, எம்முடைய நிபந்தனை உம்முடைய மனோதிடத்தைப் பெரிதும் பாதிப்பதாகத் தோற்றுகிறது. ஆனுல் அதைத் தவிர்க்க உபாயமில்லை. அதை வற்புறுத்தாமல் தீராது. மிருகேந்திரன் ஜீவித்திருந்தால் நிபந்தனை இல்லாமலேயும், இளங்கோ ஜிதேந்திரன் விஷயத்தில் அவன் பௌத்த மதத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் நிபந்தனைக்குட்பட்டும், அவர்களுக்கு அவர்களுடைய ராஜ்யத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தே யாகவேண்டும். இனி பிரணயினியின் செய்திதான் தீர்மானமாக வேண்டியிருக்கிறது."

இராஜமாதா—"மிருகேந்திரன் மகள் பிரணயினியைப் பற்றி இப்பொழுது யோசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. மிருகேந்திரனுடைய வம்சம் இப்பொழுது இராஜ்யத்திலிருந்து வெகுசாய்

நழுவியே போய்விட்டது. ஆகவே பிரணயினியை வீதசோகனுக்கு விவாகம் செய்து கொள்ளும் விஷயத்தில் நமது பிரதிஷ்டை, மானம், மரியாதை இவைகளைப் பற்றிய கேள்வி பிறக்கும். ஆதலால், பிரணயினியின் பேச்சு அந்த மட்டிலேயே இருக்கட்டும். அவளால் இப்பொழுது நமக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை."

இந்த சம்பாஷணையுடன் பச்சைக் கூடாரத்திற் கூடிய தர்ப்பார் முடிந்து விட்டது. கூட்டத்தின் காரியம் முடிகிறசமயத்தில், இராஜமாதா அந்த அவசரத்தையும் 'தடபுடலை'யும் பயன்படுத்திக் கொண்டு அசோகனிடமிருந்து ஜீமேந்திரனைப் பிடிப்பதற்குக் கட்டளை பெற்றுக்கொண்டாள்.

ஆரியாவர்த்தத்தின் பிரதம சக்கரவர்த்தி தன் சக்கராதிபத்தியத்தின் முதல் தர்பாரைச் சமாப்தி செய்து துவாரபாலகர்களின் ஜயகோஷத்தினிடையே வெளியே செல்லலானான். அவனை நோக்கித் தீப்பொறி பறக்கும் பயங்கரமான விழிவிழித்துப் பற்களை நறநறவென்று கடித்துப் பிரமீலா இவ்வாறு வாழ்த்துரைவழங்கினாள்.

"நிபந்தனை நீங்காவிட்டால், நிபந்தனை விதித்தவனையே இவ்வுலகத்திலிருந்து ஒழித்துவிடமாட்டேனா!!!"

ஜாரதுஷ்டிரன்

(ஸ்ரீ சுத்தானந்தபாரதியார் எழுதுவது)

க

"ஜகதீசா! ஏ அஹூரமஜ்தனே! நீ என்னைப் பதினைந்து வயது வரையில் வளர்த்தாய்! என் வாழ்வின் செடிக்கு நல்லறிவு ஊற்றினாய்! என்னை ஏன் இப்போது அகன்றாய்! பேயைத் தொழுது என் நல்வாழ்வு பிடிக்காத என் பெற்றோர்கள் என்னை மாயக்காரி யென்றெண்ணி விரட்டி யடித்துவிட்டனர்! என்னைச் சுற்றிலும் உள்ள உலகு அஹ்ரிமானனுடைய (சாத்தான்) ஆளுகையில் அல்லற் படுகிறது! பில்லி சூனியமும், மாயமும், ஜாலமும் சதியாலோசனையும், பேராசையும், பொறாமையும், கொலையும், களவும், அசுரத்தன்மைகளும், உலகை நரக இருளில் ஆழ்த்தின! என் நாட்டுச் சகோதரர் ஒற்றுமை யற்று அன்பை மறந்து ஒருவருக்கொருவர் வாதமிட்டு மடிகின்றனர்! அந்தோ உன்னை மறந்தனர்! பிசாசுகளைத் தொழுகின்றனர்! ஆரியரின் சீரிய ஒழுக்கங்களின் மேல் காரிருள் மூடியது! இந்தியாவிலுள்ள எனது ஆரிய சகோதரர் மட்டும், வேதகானம் செய்துகொண்டும் அத்யாத்ம வாழ்வில் உயர்ந்தும் வளரும்போது, ஈரானியாவிலுள்ள ஆரியர்மட்டும் தம் பழைய செந்தன்மைகளை மறந்திருப்பது உன் திருவுளமோ!ஏ தீனரக்ஷகா! உன் பாதமே எமது துணை! எனக்கு வேறு பற்றில்லை! சுற்றத்தார் என்னை வெறுத்தனர்! குணத்திற் சிறந்த ஸ்பைநாமர் வசிக்கும் இந்த நகரவில் நான் வந்ததும் உன் எண்ணத்தினாலேயே. ஏ அஹூரா! என் துணைவா, என் மனக் கவலையை மாற்றுவாய்! அதனினும் பெரிய எனது நாட்டின் கவலையை மாற்றுவாய்!" என்று புலம்பிக்கொண்டு துக்தோவா என்னும் இந்தப் பெண்மணி சோர்வுற்றாள். திடீரென ஒரு ஒளி தென்பட்டது. "ஒழுக்கத்திற் சிறந்த துக்தோவா, நீ அஞ்சாதே! அஹூரான் உன் வயிற்றிற்குள் தன் தூதனின் சோதியை வைத்திருக்கிறான்! உனக்கொரு தெய்வீக மைந்தன் பிறப்பான். அவனால் உலகெலாம் இன்புறும். ஏ கன்னியே, நீ உடனே பௌருஷாஸ்பனை மணம் புரிவாயாக!" என்று தேவதூதர்கள் சொல்லி மறைந்தனர். துக்தோவா துயர் நீங்கினாள். பக்தியில் வீங்கினாள்.

பௌருஷாசுவன் என்ற புனிதன் இக் கற்பரசியை மணந்தான். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னே 'இம்' என்னும் ஈரானிய அரசன் கனவில் கண்ட இரக்ஷகனே தமக்குப் பிறக்கப் போகிறான் என்ற நினைப்புடன் அவர்கள் வாழ்ந்து வந்தனர்.

உ

கலி உசசக-ம் ஆண்டில் (கி.மு.ககூ0) ஒரு நாள் இயற்கைத்தாய் என்றுமில்லாத வனப் பெய்தி மகிழ்ந்தாள். ஒரு பெருங் கவலை நீங்கியது போல பூமி தேவி களி துள்ளினாள். நல்லவர்கள் தமது குறைகள் அற்றது போல் உணர்ந்தனர். தீயோர் நெஞ்சம் திகிற் பட்டது. வானம் புன்னகை புரிவது போல் ஒரு புதிய மீனைக் காட்டிற்று. அதோடு துக்தோவாவின் வயிற்றில் தவக்கிடந்த தேவதூதனும், மண் மகிழ உதித்தான். குழந்தையின் மேனி ஒளி பிறங்கிற்று. பல ஆச்சரியக்குறிகள் அதனிடம் காணப்பட்டன. பிறந்தவுடன் இக் குழந்தை இடி இடி யென்று உலகைப் பார்த்துச் சிரித்தது. இதன் மூளை விரைவாகத் துடித்தது. நற்குணங்க ளெல்லாம் தேவ வருக்கொண்டு அக் குழந்தையைப் பணிந்தன. பெரியோர்க ளெல்லாம் இதை வணங்கினர். இக் குழந்தையைத்தான் ஜாரதுஷ்டிரன் என்று அழைத்தனர். தனக்குப் பின்னால் உலகைக் காக்க உதிக்கப் போகும் புத்தர், ஏசுநாதர், முகம்மது நபி முதலிய தெய்வ தூதரின் சக்தியையும், தேசையும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்து முன்னேயே காட்டுவது போலவே ஜாரதுஷ்டிரன் விளங்கினான். அன்பும், இரக்கமும், பொறுமை முதலிய நற்குணங்கள், உடல் வனப்புடனேயே மனத்திற்கும் வனப்பளித்து வளர்ந்தன. அளவற்ற இரக்கத்துடன் ஆரியர் வாழ்வினை ஆதரித்து அறத்தை காட்ட வந்த ஜாரதுஷ்டிரன், ஐந்து வயதை யடைந்தான். உலகின் துயர்களை நன்கு அறிந்தான். தன்னைப் படிப்பித்த புர்ஜின்நாஸ் என்ற பெரியோனிடம் அடிக்கடி உலகின் இருள்நிலையைப் பற்றிப் பேசி அதைத் தீர்க்கும் வழிகளை வினவுவான். பேயை வணங்குவோரையும், காத்தகரையும் துணிந்து வாதம் செய்து திடுக்கிடச் செய்வான். தன்னைச்சுற்றி உலகமாயை தலை விரித்து ஆடுவதைக் கண்டு,உலகை வெறுக்கலானான். சினத்துமஹானுகிய ராவோந்தவ்போல மௌனமாகத் தன் புலன்களை அடக்கி, முதலில் தன்னை வெல்ல முயற்சி செய்தான். தன்னைச் சுற்றிக் குழுமிய மாயைப் பிசாசுகளுக்குத் தான் அடிமையாகாது மனதை அஹுரானின் மலரடியில் அன்பினால் இறுகக் கட்டினான். தொழிலில் தேர்ந்த வியாபாரி வெளியில் காட்டாது பொருளைக் குவிப்பதுபோல் தான் தெரிந்துவரும் அறிவை ஜாரதுஷ்டிரன் மனதின் இரகசிய அறைக்குள் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டே வந்தான். பதினைந்து வயதிலேயே உலகப் பற்றை நீத்தான். மத ஆராய்ச்சியிலேயே தன் காலத்தைக் கழித்தான். தன் ஆரிய நாமத்தை ஆராய்ந்து அறிந்தான். அதைத் தான் பயில மன முவந்தான். ஐரோப்பாவிற்கும், இந்தியாவிற்கும் பிரிந்து செல்லு முன்னர் தன் ஆரிய சகோதரர் மத்திய ஆசியாவில் ஒரே கடவுளைத் தொழுது, ஒரே ஒழுக்கம் பூண்டு இனிது வாழ்ந்ததை எண்ணினான். அவர்கள் தொழுத அசுர வருணனையே (அஹுரமஜ்தனை) இடைவிடாது எண்ணினான். வைதிக ஆரியரான மாகிகளைப் போலவே பூணூலையும், மாஞ்சியையும் (குஸ்தி) பூண்டான்.

௩

நமது ஜாரதுஷ்டிரனுக்கு இப்போது வயதிருபது. உலகிலுள்ள துன்பங்களை எண்ணி புத்தரைப்போன்று வருந்துவான். தன் நாடு இருள், அடிமை, என்னும் அரக்கர் கையில் அகப்பட்டுவருந்துவதை எண்ணி நொந்தான். அதை விடுவிக்க உறுதிபூண்டான்; பிறவெல்லாம் வெறுத்தான். அவன் மனம் ஒரு மருந்தைத் தேடிப் பரபரத்தது. வீட்டில் இருக்க முடியவில்லை. வீட்டைத் துறந்தான். காடு மலைகளில் சுற்றினான். பசியும், பிணியும், வெயிலும், மழையும் இவன் பொறுமையை வெல்ல முடியவில்லை. அரவமற்ற நடுக்காட்டில் வசித்துத் தன் தேகத்தையும் புலன்களையும் தன் வசப்படுத்தினான். தியானத்திலும் அத்யாத்ம முயற்சிகளிலும தன் வாழ்க்கையைச் செலுத்தினான். இப்படிப் பத்து ஆண்டுகள் சென்றன. ஞானக்கண் திறந்தது. அஹுரான் தன் அன்பினை ஆற்ற உருள் வைத்தான். சபாதன் மலை மீது தவமிருக்கையில ஜாரதுஷ்டிரனின் பரிசுத்தமான கண்களுக்குத் தெய்விக காட்சிகள் புலப்பட்டன. ஒரு நாள் தாயிதி என்னும் நதிக்கரையில்

ஜாரதுஷ்டிரன் அஹுரனிடம் தன் எண்ணத்தைச் சேர்த்து இருந்தான். அப்போது நல்லெண்ணத்திற்கு அதிதேவதையான வஹுமானன் முன்னால் தோன்றி அவனுக்குத் தேவசரீரத்தைத் தந்து சமாதியில் ஆழ்த்தினான். ஜாரதுஷ்டிரன் தன் சமாதி நிலையில் தன்னைத் தேவலோகத்தில் அஹுரன் சமீபத்தில் கண்டான். அஹுரன் தன் தூதனை அன்புடன் ஏற்று அரியணைக் கருகே இருத்தி ஆரிய தர்மத்தை உபதேசித்தான். ஜாரதுஷ்டிரனும் தன் சந்தேகங்களை யெல்லாம் கடவுளிடமே கேட்டுத் தெளிந்தான். மனச்சாட்சியின் கட்டளைப்படி நடப்பதும், மன மொழி மெய்களில் தூய்மையடைவதும், தூயவாழ்வும், தன்னையடைந்து நித்தியானந்தம் பெறும் வழியென்று ஆண்டவன் மொழிந்தான். மனிதனுடைய மனதில் நல்ல எண்ணங்களும் தீய எண்ணங்களும் உதிக்கின்றன. நல்லவை ஈசனால் தரப்பட்டவை. தீயனவை அஹரிமானனால் தரப்பட்டவை. இவன் தூதனை ஆங்கிரமானியனை வரவொட்டாது மன உறுதியால் ஆண்டவனை எண்ணினால் மனிதன் சாந்தமாயிருப்பான் என்று சொல்லி, அவஸ்த ஜெந்த வேதத்தை ஜாரதுஷ்டிரனுக்கு அஹுரன் உபதேசித்தான். தூய சொல், தூய செய்கை, தூய நினைப்பு என்னும் சுவர்க்கத்தைக் காட்டினான். வஹுமானன், ஆராமதி, ஹாரவதி, ஆரியமானன், தேனு முதலியவர்கள் சூழ அஹுரமஜ்தன் கொலு வீற்றிருக்கும் தெய்வலோகக் காட்சிகளைக்கண்டு களித்து ஜாரதுஷ்டிரன் தியானங் கலைத்தான், உண்மை தெளிந்து எழுந்தான்.

ச

தான் கண்ட உண்மையைச் சென்ற விடமெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டே ஜாரதுஷ்டிரன் சுற்றினான். உலகின் காது முற்றிலும் செவிடாகவே யிருந்தது. தன் நலத்திற்குச் சொல்லும் மொழிகளை உலகம் மதித்து ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பேயைக் கும்பிடுவோர் இவன் பித்தனென்றனர். பொல்லர் இம் மஹான் மீது கட்சி கட்டினர். அன்புருவான கிறிஸ்து நாதரைச் சிலுவையிலிட்டுத் துன்புறுத்திய உலகன்றோ இது! நாய்வால் போன்ற இவ்வுலகை நேராக்க முயன்ற மஹான்களை அப்ப! இது என்ன பாடு படுத்தியிருக்கிறது! அதே மாதிரிதான் ஜாரதுஷ்டிரனையும் ஆங்கிரமானியனால் தூண்டப்பட்ட உலகு செய்தது.

ஜாரதுஷ்டிரன் பிறந்தது முதல் பிசாசைத் தொழும் பேய்க்குணத்தார் அந்த நற்குணக்குன்றைக் கொல்லுவதற்கு சதியாலோசனை செய்தனர். அவர் பேசக் கேட்கும் பொழுதே பல்லை நெரு நெருத்தனர். பிசாசைத் தொழுவோரில் முதன்மையான துரானிய மன்னன் இந்த் தெய்வ மைந்தனைக் கொல்லக் கொலையாளிகளையும், பேய்களையும், சூனியகாரரையும் ஏவினான். அஹுரனின் அருளால் ஐயன் அபாயமின்றித் தப்பினான்.

தன் மதக் கொள்கைகளைச் செவிட்டுக் காதுகளில் உரைத்து உரைத்து அலுத்துப்போய் ஜாரதுஷ்டிரன் ஒரு பிரபுவினிடம் சென்று தன் மதத்தை உபதேசித்து அதைப் பரப்ப ஆட்களின் உதவியும், பொருளுதவியும் வேண்டுமென்று கேட்டான். மமதையால் மூடுண்ட மனத்தனான அந்தப் பணக்காரன் கண்கள் சிவக்கக் கோவித்து, நன்றாகத் திட்டி, கடவுளையும் தூதனையும் கண்டபடி தூஷித்து, கடுமையாக நடத்தி விரட்டிவிட்டான். மஹான் மனம் நொந்தான். அஹுரன் அவனைச் சமாதானப்படுத்தினான். ஜாரதுஷ்டிரன் தன்னை இன்னும் பக்குவப்படுத்திக்கொள்ள ௪0-வயது வரையில் இந்தியா, சீனம் முதலியவிடங்களில் பிரயாணம் செய்து தன் அறிவைப் பெருக்கிக்கொண்டான். தான் அறிந்தவற்றையும் பிறருக்கு உரைத்தான். ஆனால் இன்னும் உலகு விழித்துத் தன் ரக்ஷகனை அறியவில்லை. ஜாரதுஷ்டிரன் மனந்தளர்ந்தான்.

ரு

கடவுளுக்குப் பேரன்பு பிறந்தது. தன் தூதனுக்கு இன்னும் தன் அற்புதங்களைக் காட்ட மனமுவந்தார். பஞ்ச பூதங்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் மரங்களுக்கும் அதி தேவதைகள் ஜாரதுஷ்டிரனுக்குக் காட்சியளித்து, பல உண்மைகளைப் புகன்றனர். நல்லெண்ணத்திற்கு அதி தேவதையான வஹுமானன் வந்து ஜீவகாருண்யத்தையும்,பிராணிகளிடம் அன்பையும் உபதேசித்தான். நெருப்பிற்கும் நீதிக்கும் தேவதையான ஆசவாஹிஷ்

டன் நெருப்பையும் சூரியனையும் வணங்கும்படி சொல்லிப் போனான். ஜபம் செய்யும்போது எதாயினும் ஒளியுள்ள ஒரு பொருளைப் பார்த்துச் செய்யவேண்டுமென்று ஜாரதுஷ்டிர வேதம் கூறுகிறது. நெருப்பு பரிசுத்தமானதென்று கருதப்படுவதனால் அது தொழத் தக்கது. ராஜரீகத்திற்கும் செல்வத்திற்கும் தேவதையான க்ஷத்ரவைரியன் பல உண்மைகளை அவனுக்கறிவித்தான். பக்திக்கும் அடக்கத்திற்கும் தேவதையான ஸ்பெந்தாஅர்மைதியும், நீர் தேகபலம் முதலியவற்றின் தேவதையான ஹார்வதத்தும் அவனுக்குப் பற்பல குணங்களைப் புகட்டினார்கள். அமேரேதத்து என்ற தேவன் ஆத்யாத்ம ஞானத்தை உபதேசித்தான். இவ்விதமாக ஜாரதுஷ்டிரன் கடவுளையும், தேவர்களையும், மோக்ஷத்தையும் நேராகக் கண்டு மனந்தெளிந்து பிரம்மானந்த மடைந்தான். மறுபடி தன் கொள்கைகளைச் சொல்ல எழுந்தான்.

ஆனால் இவையெல்லாம் சாத்தானாகிய அஹ்ரிமானனுக்கு பொறுக்குமா? தன் தூதரான ஆங்கிராமானியன், பூதி முதலியவர்களை ஏவி ஜாரதுஷ்டிரனோடு வாது செய்து மடக்கிக் கொல்ல முயன்றான். நமது மஹாத்மா "அஹுராவைரியா" (கடவுளின் மனமே நீதி முறை) என்று ஓதிக்கொண்டு சாத்தான் தலை குனியும்படி அவன் கேள்விகளுக்கு விடையளித்தான்!

ஜாரதுஷ்டிரன்—ஏ உலகை யழிக்கும் பேய்களே! உங்கள் குலங்கள் அழியும்! ஆண்டவனுடைய ஆட்சியே நிலவும்! அஹுரன் படைத்த இவ்வுலகிலிருந்து கொண்டு அதற்கே தீங்கு நினைக்காதீர்கள்!

அஹ்ரிமானன்:—ஜாரதுஷ்டிரா! நீ எதனால் எங்களை வெல்லுவாய்?

ஜார:—கடவுள் எனக்கு உபதேசித்த மொழிகளாலும் ஆரிய தர்மத்தினாலும் தெய்வ பக்தியினாலும் வெல்வேன். உலகங்களுக்கெல்லாம் அரசனான அஹுரன் ஏழைகளுக்கு உதவுகின்றான். அவன் சக்தி எங்கும் பரவி யிருக்கிறது. அவனால் ஏவப்பட்டு உங்கள் நாசத்தினின்று உலகைவிடுவிக்க வந்தேன்.

அஹ்ரி:—ஹே! ஜாரதுஷ்டிரா! உனக்கு வேண்டிய செல்வத்தைத் தருகிறேன்! உலகின் ஆட்சியைத் தருகிறேன். எந்த அரசனுக்கும் அரிய ராஜரீகத்தைத் தருகிறேன். என்னை நேசி! அந்த அஹுரனை மற.

ஜார:—உலகைக் கெடுக்கும் பிசாசுகளே! என் மூச்சை நீங்கள் பிரிக்க முடிந்தாலும் என்னை ஆண்டவனிடமிருந்து பிரிக்க முடியாது. உங்கள் வலையில் நான் சிக்க மாட்டேன், இந்த மண்ணுக்காக விண்ணை மாற்ற மாட்டேன்! செல்லுங்கள்.

இதைக் கேட்டதும், முகம்வாடி அஹ்ரிமானன் ஓடி விட்டான். அஹ்ரிமானனை இவ்விதம் வென்ற மஹாத்மாவானவன் பின்பும் தன் மதத்தைக் கூவிக்கொண்டு உலகோர் மனதைத் தட்டினான். இன்னும் மக்கள் மனம் திறக்கப்படவில்லை. கடைசியில் மேத்யோமன் என்ற நன்றியுள்ள ஒரே சீடன் அவனை வந்து சேர்ந்தான்.

௪

அப்போது ஈரானிய அரசன் விஷ்தாசுவன் என்பான் தன் பண்டிதர்களின் வலையில் சிக்குண்டிருந்தான். பண்டிதர்கள் புத்தகங்களை விழுங்கி யிருந்தார்களேயன்றி உண்மையை அனுபவித்து அறிந்தவரில்லர். இப் புத்தகப் புலவர் பொறாமையும், வாதமும், மமதையும் முழுமையும் மிகுந்து புலனை வென்ற ஒரு தெய்வப் புலவனை அறியாத குருடரானார். ஜாரதுஷ்டிரனைக் குறித்து அரசனிடம் கண்டபடி உருவேற்றினார்கள். அந்த மஹானை ஜாலக்காரனென்றும் சூனியக்காரனென்றும் சொல்லி நம்பவைத்தார்கள். அரசன் அவனை ஒரு பயங்கரமான சிறையி லடைத்தான். அவன் சிந்தையைக் கடவுளிடம் வைத்துச் சிறைச்சாலையைத் தவச்சாலையாக எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அந்நாளில் அரசனுடைய அருமையான குதிரை வாதநோயால் கால் முடங்கி வருந்தியது. ஜாரதுஷ்டிரன் ஆண்டவன் பெயரைச் சொல்லிக் குதிரையின் நோயைத் தீர்த்தான். அரசன் இதைக் கண்டு வியந்தான். ஜாரதுஷ்டிரனை நம்பி அடி பணிந்தான். தன் மகன் இஸ்பெந்தியனை மந்தாயிமந்த ஊழியத்திற் களித்தான். தனது பண்டிதரைத் தண்டித்தான். ஜாரதுஷ்டிரனும் அரசனுக்குத் தெய்வலோகக் காட்சியைக் காட்டினான். ஆயிரம் மின்

னல் போன்று தேவதூதர் மூவர் அரசனுக்குக் காட்சி கொடுத்தனர். அரசன் தன் குடும்பத்தோடு ஜாரதுஷ்டிர மதச் சேவையில் ஈடுபட்டான். அரசனின் முதன் மந்திரியான பிரசோஸ்திரன் தன் மகள் ஓவியை ஜாரதுஷ்டிரனுக்கு மூன்றாவது தாரமாகக்கொடுத்தான். முன்பே ஜாரதுஷ்டிரனுக்கு இரண்டு தாரங்களுண்டு. முதல் மனைவிக்கு ஒரு பையனும் மூன்று பெண்களும் இரண்டாவது மனைவிக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் இருந்தனர். இக்குழந்தைகளை ராஜ குடும்பத்திலேயே விவாஹம் செய்து கொடுத்தான்.

இப்போது தான் இதுவரையில் பட்ட பாடுகளின் பலன் கிடைத்தது. அரசனுடன் குடிகளும் ஜாரதுஷ்டிர மதத்தைச் சேர்ந்தனர். அரசன் சகோதரனை ஜாரிபைரி சிறந்த மத ஊழியம்செய்தான். பாரசிகம் முழுதும் இம் மதம் பரவிற்று. பிற நாடுகளினின்றும் பல அறிஞர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். யூதர் பலர் பணிந்தனர். தீயர் அடங்கினர். ஜாரதுஷ்டிரன் தன் மதத்தை தைரியமாக உபதேசித்தான். குருடு, ஊமை, செவிடு, முதலியவற்றைத் தீர்த்தான். பிணியாளரைப் பரிவுடன் நோய்தீர்த்தான். அக்கினி ஆலயங்கள் பல கட்டுவித்தான். தானே அவ்வாலயங்களுக்குப் பூஜகனாக அமர்ந்தான். இவ்வளவு செய்பினும் இன்னும் தன் மதத்திற்கு சத்துருக்களிருப்பதை யறிந்து அவர்களை அடக்க மிருக பலம் வேண்டும் என்பதை யுணர்ந்தான். முகம்மது நபியைப்போலவே வாட்படையின் வலுவால் மதத்தை நிலைநிறுத்த முயன்றான். தன்சமூகத்தை அந்தணர், யுத்தவீரர், தொழிலாளிகளென மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்தான். யுத்த வீரரைக் கவனமாகப் பழக்கினான். தர்மத்திற்காக யுத்தம் புரிய அரசனும் ஜாரிபைரியும் இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான வீரரும் முன் வந்தனர்.

எ

ஆங்கிரமானியன், துரானிய அரசனான அரஜாசுவனுக்குள் புகுந்து கடுங்கோபத்துடன் ஜாரதுஷ்டிரனை குருவாக ஏற்ற விஷ்தாசுவனை எதிர்த்தான். விஷ்தாசுவனும் வீரசிகாமணியான ஜாரிபைரியும், சிம்மம்போலப் போர் புரிந்தனர். இவர்களை எதிர்த்து ஓய்ந்த துரானிய மன்னன் ஒரு மந்திரவாதிக்குத் தன் மகளைத் தருவதாக வாக்களித்து ஜாரிபைரியை ஒரு விஷ அம்பினால் கொல்லுவித்தான். தான் கொன்ற மதயானைகளுக்கிடையே உறங்கும் சிம்மம்போல் வீராத்தினமான ஜாரிபைரி யுத்தகளத்தில் விழுந்து கிடந்தான். உடனே அவன் மைந்தனான பாஸ்த்வரன் யுத்தகளத்தில்பாய்ந்து அந்த மந்திரவாதியைக் கொன்று துரானிய மன்னனையும் ஒடுக்கி வெற்றிகொண்டான். பகைவர் அடங்கினர்.

சில ஆண்டுகள் சென்றன. துரானிய மன்னன் மறுபடி பெரிய படையுடன் ஜாரதுஷ்டிரனைத் தாக்கினான். அந்தத் துரானியன் ஜாரதுஷ்டிரரின் இரத்தம் நதியாக ஓடும்படி செய்தான். ஆலயங்களையும் இடித்தான். அவஸ்த ஜெந்த வேதத்தைக் கொளுத்தினான். அங்கு தொழுதுகொண்டிருக்கும் அன்பரைக் கொன்றான். அன்பர் தங்கள் இறுதி மூச்சுப்போகும் வரை அஹுராவையே ஜபித்து இறந்தார்கள். சாவுக்கு அஞ்சாத உறுதியுடன் நின்றார். எங்கும் கொலையும் சாவும், இரத்த வெள்ளமுமாயிற்று. உலகம் இருள் மூண்டது! அந்தோ! அரஜாசுவனுடைய படை ஒரு அக்னி ஆலயத்தை வளைத்துக்கொண்டது. அதற்குள், கையில் ஜபமாலையுடன் ரக்ஷகனான ஜாரதுஷ்டிரன் மதோபதேசம் செய்துகொண்டிருந்தான். கோபாவேசத்துடன் வரும்பகைவருக்கு ஆங்கிரமானியன்இந்தமஹாத்மாவைக்காட்டிக்கொடுத்தான். துர்பரதரன்என்னும்துரானியன் மனந்துணிந்து தன் வாளால் ஜாரதுஷ்டிரனைத் தாக்கினான். ஜாரதுஷ்டிரன் தலையில் வாள்பட்டுக் கீழே விழுந்தான். ஆனால் விழுமுன் அவன் ஜபமாலையைப்பகைவன் மீதெறிந்தான். அதனின்று தீ கிளம்பிப் பகைவனை அழித்தது. ஜாரதுஷ்டிரனின் ஆத்மவொளி அஹுராவிடம் போய்ச் சேர்ந்தது. தான் வந்த வினையைச் செய்து தன் கூட்டைவிடுத்துத் தனது எஎ-வது வயதில் ஜாரதுஷ்டிரன் ஆண்டவனிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

ஆ! இப்படிப்பட்ட மஹானுடைய சரிதை இவ்வளவு பயங்கரமாகவா முடியவேண்டும்! பெரிய மஹான்களின் வாழ்க்கை நாடகத்தைச் சோகரசத்திலேயே முடிப்பது உலகின் இயல்பு. ஸொக்ராத்தை விஷம் வைத்துக் கொன்ற உலகன்றோ இது?

ஜாரதுஷ்டிரனையும் வாளால் சிதைத்தது. இப்படிச் சிதைத்தாற்போல் ஒரு ஆத்மவீரனுடைய சக்தி முடிவடைந்து விடாது. மதத்திற்காகத் தம் உயிரைக் கொடுப்பவர்களின் இரத்தத்துளியை உண்டு அம் மதம் கொழுத்து வளரும் என்பது உண்மை. ஏ உலகே, உன் சதியாலோசனையால் சத்தியத்தை, அழிக்க முடியாது. நீ சிலுவையி லிட்ட ஏசுநாதனை இப்போது பலகோடி கிறிஸ்தவர் தொழுகின்றனர். நீ அவமதித்த ஸொக்ராத்தனை இப்போது மக்கள் மதிக்கின்றனர். உலகே, உனக்கு எப்போது புத்தி வரப் போகிறது? எப்போது மஹான்களை அவர்களுடைய ஆயுள் நாளிலேயே மதிப்புடன் நடத்தக் கற்றுக்கொள்ளப் போகிறாய்? தன் ரக்ஷகனை இழந்த ஈரானியா குருடன் கண் பெற்றிழந்தது போல் தவித்தது. ஆயினும் தனது ஆருயிர் ஆசானைக் கொன்ற பகைவனைச் சிதைக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டது. வீராவேசத்தோடு தாக்கித் துரானியரை முறியடித்துத் தன் மதப்பகைவரை அழித்தது. ஜாரதுஷ்டிரன் மாப்பிள்ளையான ஜமாசுவன் குருபீடம் வகித்து ரக்ஷகனின் திருவாக்குகளைச் சேகரித்து அவஸ்தா, ஜெந்தா என்னும் இரண்டு வேதபுத்தகங்களை ஆக்கினான். முதன் மந்திரி ஜாரதுஷ்டிர மதோபதேசங்களை எங்கும் பரப்பினான். ஜாரதுஷ்டிர மதம் தன் தலைவனைப் பலிவாங்கி, பிறகு பலமாய் ஊன்றிக் கொண்டது. அதுவே பாரசீகத்திற்கு ராஜமதமாயிற்று. பிற்காலத்தில் கிரேக்கர் ரோமர் முகம்மதியர் முதலியோரின் படையெடுப்பால் இம் மதம் சற்றுச் சோர்ந்தது. ஜாரதுஷ்டிரருக்கு அன்பும் சமரசமுமே தன் மதத்தின் அடிப்படையாயுள்ள பாரததேவி இடங்கொடுத்துக் காத்தாள். பாரத மாதாவின் மடியில் இருந்து முகம்மதிய, புத்த, ஜைனப் பிள்ளைகளுடன் ஜாரதுஷ்டிர மைந்தரும் மகிழ்ந்து இன்றும் விளையாடுகின்றனர்.

யோக சாதனம்

[o]

(உத்தரயோகி அரவிந்த கோஷ் எழுதியதை க அமுதன் மொழிபெயர்த்தது)

ஆராய்ந்தறிதல், ஞாபக சக்தி, கற்பனா சக்தி முதலியவைகளின் இயக்கங்களுக்கு நாம் நம்முள் எவ்வளவிற்கு இடந்தருகிறோமோ, அவ்வளவிற்கே புத்தியை நிர்மலமாக்குவதற்கும் நமது உயர்தரத் திறனை வளரச் செய்வதற்கும் நமக்கு எளிதாக இருக்கும். ஆனால் நாம் வேறொரு விதத்தில் நமது சிந்தனாசக்தியை வழக்கமாக இயங்கச் செய்கிறோம். அதாவது சிந்தனாசக்தியை நாம் மனமென்னும் கருவி வழியாக இயங்க நம்முள் இடந்தருகிறோம். மனம் ஒரு ஏற்கும் கருவியேயாகும். கண், காது, முதலியவைகளின் மீது விழும் பிரதிமைகளை மனது பெற்று ஏற்கின்றது; பிறகு அவைகளை அது ஐரோப்பியர்களால் பேர்ஸெப்த் என்று சொல்லப்படுகிற புலப்பாடுகளாக மாற்றுகின்றது. புலப்பாடுகள் என்பதற்குப் புலன்களால் உணர்ந்தவைகள் என்பது பொருள். மேலும், விக்ஞானத்தினின்று சித்தத்தின் வழியே கீழ் நோக்கி வரும் கருத்துக்கள், பிரதிமைகள் முதலியவற்றையும் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றது. இவைகள் இவ்வழியே வரும்பொழுது நினைப்புகளாக மாறுகின்றன; நினைவுகள் கருதப்பட்டவைகள். உதாரணமாக, மனம் ஒரு புஸ்தகத்தின் பிரதிமையை அல்லது உருவத்தைப் பார்த்துவிட்டு "ஒரு புஸ்தகம்" என்று சொல்லும்போது, அதற்கு ஒரு புலப்பாடு எட்டியுள்ளதென்பதும், அது அப்புலப்பாட்டின் பெயரைக்குறித்து நினைத்ததென்பதும் தெளிவு; இவ்வித சிந்தனைக்கு புலப்பாட்டு

நினைப்பு அல்லது புலனுணர்ச்சிக்குரிய எண்ணமெனப் பெயர். அதுவே, "புஸ்தகத்தில் பாஷை அடக்கம்" என்று சொல்லும்பொழுது, இது முன் சொல்லியதைவிட ஒதுங்கிய நினைப்பாகும்; அது அறிவினாலாகிய எண்ணமாகும்; இதை அறிநினைப்பென்று சொல்லலாம். ஒன்று புலன்களுக்கெட்டியதைச் சொல்லில் அமைக்கின்றது; மற்றொன்று கருத்திற்கெட்டியதைச் சொல்லில் அமைக்கின்றது. புலப்பாட்டு நினைப்பும் அறிநினைப்பும் ஒன்று சேரும்பொழுது நம்மிடத்துக் கிரகண சக்தி அல்லது அறியுமாற்றல் தோன்றுகின்றது. புலப்பாடு நினைப்புகளையும் அறி நினைப்புகளையும் அடுக்கினதிலிருந்து புதிய அரிய கருத்துக்களைப் பெறலாமென்றும் இவ்வாறு பெறுவதற்கே தர்க்கமெனப் பெயரென்றும் ஐரோப்பியர்கள் கூறுகிறார்கள். புலப்பாட்டு நினைப்புகளை ஒன்று கூட்டி எண்ணங்களாக மாற்றிய காலத்து உண்டாவதே அறிநினைப்புகளென்றும் பலர் நம்புகிறார்கள். இவ்வாறு பார்க்கும்பொழுது, கேவலம் புலனுணர்ச்சிகளைச் சொல்லில் அமைப்பதினாலேயே எண்ணங்கள் தோன்றிவிடுகிறதென நினைக்க வேண்டியதாகிறது. எனக்குள்ளாக நான் கந்தர்வர்களை உருவகப் படுத்திக்கொள்ளும் பொழுது என்ன செய்கிறேனென்று சற்றுக் கவனிப்போம். நான் கேவலம் சாதாரண மனித உருவங்களுக்குப் பறவைகளின் இறக்கைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு அவைகளைக் கந்தருவர்களின் உருவங்களென எண்ணுகிறேன். புண்ணியம், தைரியம் முதலியவைகளைப்பற்றிப் பேசும்பொழுதுகூட நான் என்ன செய்ய நேரிடுகிறதென்று சற்று ஆராய்வோம். புண்ணியம்,தைரியம் முதலியவைகள் கேவலம் பல வேறுவகைப்பட்ட உணர்ச்சி, செயல் முதலியவைகளின் வகுப்புப் பெயர்களாகவே என தகத்தில் தோன்றி எழுகின்றன. மனத்தினின்று யோசிக்கும் வரை மேற்சொல்லிய கருத்துகளெல்லாம் உண்மையாகக் காணப்படும். மனது உணர்ச்சிக் கருவி; அது நினைக்குங் கருவி யாகமாட்டாது. எண்ணங்கள் புத்தியினின்று சித்தத்திற்கு செல்லுந் தருவாயில் மனதினால் பிடிபடுகின்றன. அவைகள் மனதின் கையினால் அகப்பட்ட உடனே உணர்ச்சிப் பொருளாக மாறிவிடுகின்றன.

மனம் உணர்ச்சிக் கண்ணால் எண்ணங்களை மதித்துப் பார்க்கின்றது. விலங்குகள் மனத்தால் யோசனை செய்கின்றன. வடிவம், ஓசை, மோப்பம், தீண்டல், சுவை முதலியவைகள் கலவாத எதைப்பற்றியும் விலங்குகளால் நினைக்க முடியாது. விலங்குகள் உணர்ச்சிகளால் கட்டுப்பட்டவை. இது காரணம் பற்றியே மிருகங்களின் புத்தி உறங்கி வாழ்கிறது; இயங்கும்பொழுதுகூட, அவைகளின் சக்தி திரைக்குப் பின்னின்றே இயங்குகின்றது.

ஆனால் மனிதனால் புலன்களுக்கெட்டாதவைகளையும் அறிய முடியும்—புத்தி க்ராஹ்யம் அதீந்த்ரியம். யோக சக்தி வளர வளர, நீ இந்த உண்மையின் எண்மானத்தை • நாள்தோறும் பெறுவாய். தான் இதற்கு முன் பார்த்து அல்லது அறிந்திராத ஒரு விஷயத்தின் உண்மையை மனிதன் தன் புத்தியினால் அறியலாம் என்பதொன்றே பௌதிக வாதத்தை வேரறுக்கப் போதுமானது.

பௌதிக அல்லது லோகாயத சித்தாந்தம் மனதைச் சேர்ந்தது; மனதிலிருந்து நோக்கும் வரை அது உண்மையே. மனம் இந்திரியங்களை ஒவ்வி நடக்கின்றது. அது தன்னை வந்தடையும் உணர்ச்சிகளினின்று ஓயாது புலப்பாட்டு நினைப்புகளையும் அறிநினைப்புகளையும் உண்டாக்கிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. இக் கருத்துக்களைச் சில சமயங்களில் வெளியினின்றும், சில சமயங்

களில் சித்தத்தின் சாந்தமான நிலையினின்றும், சில சமயங்களில் புத்தியினின்றும் மனம் பெறுகின்றது. ஆனால் மேற்சொல்லிய அனைத்தையும் மனமானது புத்தியின் மேல் சுமத்துகின்றது. மனது தன்னுடைய இந்திரியங்களால் ஒத்துக் கொள்ள முடியாத ஒவ்வொன்றையும் சோதனை செய்து பார்க்கின்றது. "அது நான் பார்த்த விஷயம், இது நான் கேட்ட விஷயம், ஆகவே உண்மையாக இருக்கவேண்டும்," என்பதே மனம் செய்யும் விசாரம். இக்காரணம் பற்றியே நன்று வளர்ந்து தேறாத புத்தியை யுடையவர்கள் தாங்கள் பார்த்ததை அல்லது படித்ததை வெகு முக்கியமானதாகக் கருதி நம்புகிறார்கள். "நான் அதைப் புஸ்தகத்தில் பார்த்திருக்கிறேன்," என்று சொல்லிப் படித்தவன் தர்க்கத்தை முடித்து விட்டதாக நினைக்கிறான்.

மனதை என்ன செய்கிறது? அந்தச் சாந்தம் செய்ய வேண்டுமென்று யோகி சொல்லுகிறான். அது சலித்துக்கொண்டிருக்கும் வரை, ஞானத்தைப் பெறுவது முடியாத காரியம். அப்பொழுது அரைகுறை ஞானமே உண்டாகும். சாந்தமான மனது ஒரு யோகிக்கு அவசியமென்பது வாஸ்தவமே. ஆனால் இந்திரியங்களை என்ன செய்வது? மனதில் ஏற்படும் நினைப்புக்களை உன்னால் விலக்க முடியலாம்; ஆனால் புலப்பாடுகளை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வது? ஸமாதியில் இருக்கும் நேரத்தைத் தவிர மற்ற வேளைகளில் எப்படி பார்க்காமலும் கேட்காமலும் உன்னால் இருக்க முடியும்? இது காரணம் பற்றியே வேதாந்திகள் ஸமாதியை அவ்வளவு முக்கியமாகக் கருதுகிறார்கள். ஸமாதியில் ஒன்றிலேதான் மனிதன் இந்திரிய வாயிலாக வரும் புலப்பாடுகளின் முற்றுகையினின்றும் விடுதலை பெறுகிறான்.

ஆனால் ஸமாதி நிலையில் இருக்கும் காலத்தில் மட்டிலுமே உன்னால் ஞானத்தை அடைய முடியுமாயின் நீ ஒரு துறவியாகவோ அல்லது ஏகாங்கியாகவோ ஆவது அவசியமாகின்றது; அதாவது வாழ்க்கையை வெறுக்கவோ அல்லது துறக்கவோ வேண்டியதாகின்றது. இதனால் பகவானுடைய பிரிவற்ற ஜகத்தின் ஐக்கியத்தை இயற்கைக்கு விரோதமாக இரண்டாகத் துண்டிக்க நேரிடுகிறது. தாந்திரிக மார்க்கத்தார்களுக்கு இவ்வாறு செய்தல் அவசிய மென்பதும் ஸமாதி ஒரு பெருங் கருவி யென்பதும் தெரியும்; ஆனால் ஸமாதி ஒன்றே கருவியென்று அவர்கள் நினைப்பது கிடையாது. தான் உறங்கும் நேரம், பேசும் நேரம், நடக்கும் நேரம், உண்ணும் நேரம் முதலிய காலங்களிலும் மற்றும்தான் எது செய்யும் நேரத்திலும் ஞானத்தைப் பெறுமாறு தாந்திரிக ஸாதனை செய்பவன் தன்னுடைய அந்தக்கரணத்தைச் சீர்ப் படுத்திக் கொள்கிறான். எப்படி? மனதின் நினைப்பியக்கத்தைச் சாந்தப்படுத்துவது மட்டிலுமல்லாமல்; அதனுடைய புலப்பாட்டியக்கத்தையும் புத்தியின் இருப்பிடத்துக்கு ஏற்றி விடுகிறான்.

அதாவது, கேட்பது, பார்ப்பது முதலியவைகளை மனதின் புலன்களால் செய்யாது புத்தியிலுள்ள இந்திரியத்தால் செய்யத் தொடங்குகிறான். இப்படிச் செய்வதனால் உன்னிடத்து ஒரு பெருத்த வித்தியாசம் ஏற்படுவதை நீ காண்பாய். நீ முன்னைவிட நன்றாகவும், நுட்பமாகவும், சீராகவும், நேராகவும், சரியாகவும், பார்ப்பது மட்டிலுமல்லாது, நிற பேதங்கள், உருவ பேதங்கள், சப்த பேதங்கள் முதலியவைகளை இதற்கு முன்ருசித்ததுபோலின்றிப் பெரிதும் பக்குவமடைந்த ரீதியில் நீ இப்பொழுது சுவைப்பாய். இதல்லாது ஒரு பொருளை உணர்ந்த நேரத்திலேயே, நீ அதனுடைய குணத்தையும், உள் இரகசியத்தையும், இயல்பையும் அறிய மாட்டுவாய். யோகத்தில் ப்ராகாம்ய சக்தி என்று சொல்லப்படுகிறது இதுவே; அதாவது இந்திரியங்களின் பரிபூரண

ஸித்தி பெற்ற இயக்கம்—பூரண ஸித்தியுடன் இயங்கக் கூடிய சக்தி.

ஆகையினால் நீ போகத்தில் ஸித்தியை அடைந்ததும் உன்னை மனது தொந்தரை செய்யாது. அது கீழ்த்தரவிதத்தில் பார்ப்பதை நிறுத்திவிடும். புத்தியினின்று சித்தத்திற்குப் போவதற்கான வழியாக அது மாறிவிடும். இதைப் பல வழிகளில் செய்து முடிக்கலாம்; ஆனால் மனிதனுடைய நினைப்பியக்கத்தைச் சாந்தஞ் செய்வது கூடுமாயினும் அதனுடைய கீழ்த்தர இயக்கமாகிய புலப் பார்வைகளைச் சீக்கிரத்தில் விலகச் செய்வது அரிது. தவவுறுதியினால் ஒரே சமயத்தில் ஞானத்தை எழுப்பவும், மனதைச் சாந்தப் படுத்தவும் செய்ய முடியுமானால் உத்தமமாகும். இப்படிச் செய்வதனால் இரண்டு நன்மைகள் ஏற்படும். சாதாரண மார்க்கத்தில் செய்வதுபோல் நீ மனதைக் காலி செய்ய வேண்டி யிருக்காது. இது மிக்க கஷ்டமான தவம்: ஆனால் நிரம்ப வன்மையை அளிக்கக் கூடியது. நான் சொல்லும் வழி சுலபமானது; விசார புத்தியை மேல்தர புத்தியினாலும், மனதின் அறி நினைப்பையும் புலப்பாட்டு நினைப்பையும் ப்ராகாம்ய இயக்கத்தினாலும் மாற்றிவிட வேண்டியதைத் தவிர, நீ வேறொன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை; இதைச் செய்வது முதற் சொன்னதைவிட—அதாவது மனதைக் காலி செய்வதைவிட—மிக்க சுலபம், அவ்வளவு கஷ்டமாக இராது. நீ ஸுஷுப்தியில் இல்லாதவரை, உன்னால் புலன்களை உபயோகிக்காமல் இருக்க முடியாது—நினைப்பியக்கத்தை மட்டிலுமே உன்னால் நிறுத்தக் கூடுமாயிருக்கும். ஆகவே உன்னால் மனதைக் காலி செய்ய முடியாது. முதன் முதலாக ஞானத்தை எழுப்பாது, நீ எவ்வளவு இந்த ஓய்வற்ற இந்திரிய சலனத்தின் கட்டுகளினின்று விடுபடப் போகிறாய்? சாதாரண புலப்பாடுகளை ஆடவிடாது நிறுத்துவதற்கு முன்னதாக நாம் பிராகாம்ய சக்தியைப் பெற்றாக வேண்டும்.

முதலில் தபஸ் சக்தியை வளரச் செய்தல்; பிறகு தபஸ் சக்தியினால் ஞானத்தை எழுப்பல்; தபஸ் சக்தியினால் மனதையும் கீழ்த்தர புத்தியையும் சாந்தியைப் பெறுமாறு செய்தல்; மேற் சொன்ன இரண்டிலும் ஞானத்தை நிலைக்க வைத்தல். இதுவே தாந்திரிக மார்க்க ஸாதனையின் மூன்றாவது படி.

சங்கீதம்

நாதப் பிரம்மமும் உபாசனையும்

(ஸ்ரீமான் ரா. முத்தையர் எழுதுவது)

நாதம் என்பது சிருஷ்டிகாலத்தில் தெளிவான இயக்கத்தை படைந்த பிரம்மத்தின் பெயர். உபாசனையாவது எக்காலத்திலும், எந்த அவஸ்தையிலும், சரீரத்தினாலும் மனதினாலும் வாக்கினாலும் இஷ்டமாகப் பக்கத்திலேயே ஸேவை செய்து, புத்தியினால் சமீபத்திலே போய்த் தேவதாரூபமாக இருக்கச் செய்யும் அவஸ்தையே யாகும். இவ் விரண்டு விஷயங்களையும் குறித்துச் சிறிது சுருக்கமாக எழுதுவோம்.

ஆதியில் பிரளயத்தில் உலகம் நீரினுள் அடங்க, நீர் தீயி லொடுங்க, அக்னி வாயுவில் அடங்க, வாயு ஆகாசத்திலொடுங்க; ஆகாசமானது அவ்யக்தமான குண்டலி சக்தியில் சேர, அக் குண்டலி சக்தி பண்பில்லாத பிரம்மத்தில் ஒடுங்க, சில காலம் கழித்து ஊழ் வினையினால் பிரம்மத்திலிருந்து பிரம்மத்தினது எண்ணத்தினாலும் இச்சையினாலும் பார்வையினாலும் அரூபமாகிய மாயையானது நாதரூபமாகத் தோன்றியது. ஆகலால் நாதமே உலக உற்பத்திக்குக் காரணமாக இருக்கிறது என்று ஆன்றோர் கூறியிருக்கிறார்கள். இந்த நாதபிந்துவானது ஸ்தூல, ஸூக்ஷ்ம, பரா என்ற மூன்று பேதங்களை யடைகிறது.

நமது முன்னோர் இவ்விதம் வாசாமகோசரமான பிரம்மாண்டத்தைப் பரிசீலனை செய்வதை விட்டு "அண்டத்திற்கொத்தது பிண்டத்திற்கும்" என்றபடி பிண்டமாகிய நமது உடலையே விசாரணை செய்திருக்கிறார்கள். மேற் சொன்னபடி பிந்து இன்றி உலகம் இல்லாதது போல, பஞ்ச பூதங்களின் காரணமாகிய உடலில் பிரம்மம் உறையும் இடமாகிய 'பிரம்மகிரந்தி' யில் (பிரமத்தின் முடிச்சில்) நின்று எழுந்து எவரையும் களிப்படையச் செய்யும் நாதமின்றி ஜீவனும் இல்லையாம். இத்தியாதி காரணங்களாலே "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம" என்கிறபடி நாதமே பிரம்மம் என்றுரைக்கிறது. நாத பிரம்மத்தின் லக்ஷணங்களைக் குறித்துத் தர்க்க ஸம்ஹிதை விசவஜித் காண்டம் சர-வது அத்தியாயத்திலும் பாணினீய மகா பாஷ்யத்திலும் விரிவாகக் கூறும்-- ஏனையவற்றிலும் ஆங்காங்கு சிறிது குறித்துப் போகிறார்கள்.

மரத்தினது ஆக்ருதி வித்தில் அடங்கியிருத்தல் போல உலகத்தினுடைய பீஜமான நாதமானது அக்ஷர ரூபமாகவும், "ஓங்கார ப்ரபவா: ஸ்வரா:" என்கிறபடி ஸ்வர ரூபமாகவும் விளங்குகிறது. ஆதலால் நாதவித்தையாகிற சங்கீதத்தை அறிய வேண்டுமெனின் முதலில் நாதத்தையறியவேண்டும். என்னையெனின், "ச்ருதி மாதா, லய: பிதா" என்கிறபடி சங்கீதத்திற்கு ச்ருதியும் லயமும் தாயாகவும் தகப்பனாகவும் இருக்கின்றன. லயத்திற்கு ஆதாரமாயிருக்கிற ச்ருதியாகிற தாயை யறிந்த பின்னரே தந்தையாகிற லயமறியப்படுமாதலால் நாதத்தை முதலில் அறியவேண்டும். நாதத்தையறிந்தாலன்றி ச்ருதியில்லை அறிய முடியாது. அன்றியும்,

ந நாதேன வினா கீதம்—ந நாதேன வினா ஸ்வரம்
ந நாதேன வினா ராகம்—தஸ்மாத் நாதாத்மகம் ஜகத்,

என்கிறபடி கீதம், ஸ்வரம், ராகம் ஆகிய இவைகள் நாதமின்றி இயலாவாம். ஆகலால் உடலுக்கு உயிர் ஆதாரமானது போல சங்கீதத்திற்கு நாதம் இன்றியமையாததாம்.

இந்தச் சப்த ரூபமான நாதபிரம்மத்திற்கு வியாகரண நூல்கள் முகமாகவும், மீமாம்ஸா சாஸ்திரங்கள் கைகளாகவும், சோதிட நூல்கள் கண்களாகவும்; கந்தர்வ சாஸ்திரம் (சங்கீதம்) நாக்காகவும், வைசேடிக சாஸ்திரம் மனதாகவும், சாங்கிய நூல்கள் புத்தியாகவும், தர்க்க நூல்கள் அகங்காரமாகவும், வேதாந்தசாஸ்திரம் சித்தமாகவும் இருக்கிறதென்றும், வேதரூபமான உடலுக்குச் சந்தஸ் கால்களாகவும், கல்பம் கைகளாகவும், ஜோதிடம் கண்களாகவும், நிருக்தம் காதுகளாகவும், சிக்ஷை மூக்காகவும், வியாகரணம் முகமாகவும் இருக்கின்றனவென்றும் இவைகளை இலக்கணங்களோடு தெள்ளறத் தெரிகிறவன் பிரம்ம லோகத்தில் விளங்குகிறான் என்றும் ஆன்றோர் நூல்களில் சொல்கின்றனர்.

இங்ஙனமாகிய பல கலைகளிலும் வைத்து செவிக்கு இன்பம் பயக்கும் ஓசையோடு

மனத்திற்குக் களிப்பைக் கொடுக்கும். பொருளோடும், கேட்போரும் இம்மை மறுமை ஆனந்த முறும் பயனோடு கூடின நாதவித்தையே தலைமை பெற்று விளங்குவதாம். அஃதன்றி நிலவுலகில் தலைமை அறிவோடு உலவும் ஆன்மாக்கள், எல்லாம் வல்ல இறைவனது நாதபிரம்மம் காரணபிரம்மம் என்னும் இரண்டு குணங்களையும் அறியவேண்டுமென்றும் வேதாந்த சாஸ்திரம் கூறுகின்றது.

சங்கீதமாகிற நாதவித்தையை உபாசித்துப்பலனடையக் கோருகிற ஒவ்வொருவரும் "நாத வித்யா மர்மம்புலு தெலிஸி" என்கிறபடி நாத வித்யாமர்மத்தை தெள்ளுறத் தெரியவேண்டும் "ஓங்கார ப்ரபவா வேதா:" என்கிறபடி மும்மூர்த்திகளின் வடிவமாகவிருக்கிற ஓங்காரநாதத்திலிருந்தே வேதங்கள் உண்டாயின. வேதத்திலிருந்தே ஸ்வரங்கள் உண்டாயின. ஆதலால் ஸ்வரமூலமாக நாதத்தை அடையலாகுமெனப் பெரியோர் கூறுவர்.

இந்த விதமான ஆன்ற அரும் பெருமையான நாதத்தை,

"மணிக்கடல் யானை வளர்குழல் மேகம்
மணிவண்டு தும்பி வளை பேரிகை யாழ்
தணித்தெழு நாதங்கள் தாமிவை பத்தும்
பணிந்தவர்க் கல்லது பார்க்கவொண்ணாதே;"

என்கிறபடி மிகுந்த ஆசையோடும் பொறுமையோடும் நுட்பமாக உற்று ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்குச் சிறிதும் பயனைக் கொடுக்காதென்பர்.

எவனுடைய மனது அரூபமான ஆத்மாவினிடம் செல்லாதோ—சமாதி முயற்சியையடையமாட்டாதோ— அவன் நாதபிரம்ம உபாசனை செய்யவேண்டும். அஃதன்றி வேதத்தின் முறைமைக்கு மாறுபடாமல் ஆத்மாவினிடம் மனதைச் செலுத்தி ஸாமவேத கீதத்தினாலே மனதை நிலை நிறுத்தி உபாசிக்கப் பிறகு நாத ரூபத்தைவிட்டு பரப்ரம்மத்தையடைகிறான் என்று யாக்ஞவல்கிய ஸ்மிருதியில் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு உபாசித்தல் மிக அருந்தலும் மிகவும் சிரமமும் ஆனதினாலே முன்னையது மூலமாக(சங்கீத மூலமாக)பரப்பிரம்மத்தை அடைதலே மிகவும் நன்றெனவும் சுலபமெனவும் பூர்வாசிரியர்கள் வரையறுத்திருக்கின்றனர்.

தேகாரோக்கியம் வேண்டுபவன் மகாதேவனையும், கீத வித்தை வேண்டுபவன் கலைமகளையும், சுகத்தைத்தேடுகிறவன் நாதத்தையும் உபாசிக்கக்கடவன் என, பாரதத்தில் சொல்லுகிறபடி தனது வேண்டுகோளுக்குத் தக்கபடி எதையெந்த உருவமாக உபாசிக்கிறானோ அந்த உருவத்தினாலே அதற்குத் தகுந்த பலனை யடைந்து இன்புறுகிறான். ஆனதினாலே நாதத்தைப் பரப்பிரம்மமாக நினைத்து நியாஸங்கள் பூர்வமான ஒழுங்குகளுடன் உபாசித்தால் நித்தியானந்தத்தை யனுபவிக்கலாகும்.

வாக்கிய ரூபமான சப்தங்களுக்கும் வாச்சிய ரூபமான பொருள்களுக்கும் பேதமில்லை. வாச்சிய நற்குண உருவமுள்ள தேவதைகளை உபாஸிப்பது போல, வாசக ரூபமான மந்திரங்களை உபாஸிக்கலாகும். நாதமானது வர்ண ரூபமாகவும், அவைகள் சேர்ந்த பத ரூபமாகவும், அவைகள் சேர்ந்த மந்திர ரூபமாகவும் விளங்குகிறது. மரத்தின் சாரம் விதையில் அடங்கியிருத்தல்போல உலகப் பொருட் பயன்கள் முழுதும் அக்ஷரங்களில் அடங்கியிருத்தலினால் மந்திரத்தை உபாசனைக்குத் தொடக்கு முன்னதியாக வாதி சம்வாதி அநுவாதி ஸ்வரச்சேர்க்கை அக்ஷரங்களை அறிந்து, மாதிருகா சக்தியை அக்ஷரரூபமாகச் சரீரத்தில் நியாசம் செய்து,

பிறகு மந்திர தேவதையை நினைத்துக்கொண்டு மந்திரத்தை ஜபம் செய்யத் தொடங்கினால் மனது ஒருவழிப்பட்டு நிர்மலமாய் நிற்க, சித்தி யடைந்து பூர்ண பலனைப்பெறலாம் என்று ஆன்றோர் துணிவர்.

மூவகைப்பட்டு, எட்டு அங்கங்கள் அடங்கி, எழுத்து வரையறைக்குட்பட்டுத் தகுதியறிந்து ஓதப்படுவது மந்திர மென்றும், எந்த தேவதைக்கு எந்தெந்த அநுஷ்டாங்கள் என்றும், என்ன மந்திர மென்றும், என்ன பலன் எவ்விதம் கைகூடுமென்றும், தெய்வத்தினது தன்மை நிறம் முதலியவைகளையும் அறிந்து அதற்குத் தக்கபடி மந்திர தந்திர பூஜாமுறைப்படி பூஜை செய்ய வேண்டும்.

ஸாமவேதத்திலிருந்து சங்கீதம் எடுக்கப்பட்டது என்று சொல்லப்பட்டது. எவ்வாறு, எப்படி என்று பார்ப்போம். வேதத்தில் வர்ணங்கள் ஸ்வரம், காலம், இடம், முயற்சி, அனுபாதானம் என ஐந்து வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விதமான பகுப்புக்களின் முதன்மையான ஸாமவேதத்தின் ஸ்வரங்களான உதாத்த அனுதாத்த ஸ்வரித ஸ்வரங்களிலிருந்து இசைக்குரிய ஸ்வரங்கள் ஏழும் உண்டாயின. எங்ஙனமெனில், உதாத்தத்திலிருந்து நிஷாதமும் காந்தாரமும், அனுதாத்தத்திலிருந்து ரிஷபமும் தைவதமும், ஸ்வரிதத்திலிருந்து ஷட்ஜ மத்தியம பஞ்சமங்களும் முறையே உண்டாயின. ஆதலால் வைதிக முறையாக வேத கானங்களைப் பழக முடியாதவன் லௌகிகமாகக் கானஞ் செய்து இசை நூல்களை அப்பியசித்தால் மனது ஒன்றுபட்டு மனோபாவ மடைகிறான்.

மேற்சொல்லிய நாதமானது சரீரம், வீணை, புல்லாங்குழல் ஆகிய இவைகளிலிருந்து வருகிறதனால் மூன்று வகைப்படுகிறது. அவ்வகை நாதங்களுள் இயல்பாகக் குறைந்த ஓசையோடு முதலில் இயல்பாக எழுகிறது சுருதி என்று சொல்லப்படுகிறது. சுருதிதான் ஸ்வரங்களுக்குப் பற்றுக் கோடாகும். ஹ்ருதயத்திலிருந்து ஊர்த்துவமாகச் செல்லும் முக்கிய நாடியுடன் சம்பந்தப்பட்ட நாடிகள் இருபத்திரண்டிலும் முறையே ஒன்றைவிட ஒன்று உயர்வாகப் பிறக்கிற ஓசையையே துவாவிம்ச சுருதி என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் துவாவிம்ச சுருதி விவரணங்கள் இலக்கண பூர்வாசாரியர்களுக்குள்ளே பல ஆக்ஷேப சமாதானங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. துவாவிம்ச சுருதி என்கிற பிரதான ஸ்தாபனத்தை வைத்து ஸ்வர வரலாற்றைக் கவனிப்போம்.

இந்தத் துவாவிம்ச சுருதிகளில் நான்காவது சுருதி ஷட்ஜமும், ஏழாவது சுருதி ரிஷபமும், ஒன்பதாவது காந்தாரமும், பதிமூன்றாவது மத்தியமமும், பதினேழாவது பஞ்சமமும் இருபதாவது தைவதமும், இருபத்திரண்டாவது நிஷாதமும் ஆக இருக்கிறது. இவ்வாறே மூன்று ஸ்தாயிக்கும் கொள்ளத்தக்கது. நாத பிரம்மத்தின் பெருமையையும் உபாசனை ஆனந்தத்தின் உயர்வையும் இருபத்திரண்டு சுருதியும் முறை வைப்பு ஆழத்தையும் குறித்து எழுதுதல் ஈண்டு விரிதல் பற்றி விடுக்கப்பட்டது.

மனிதர்களுக்கு இன்றியமையாது வேண்டிய செல்வங்கள் இரண்டு. அவையாவன பொருட் செல்வமும் செவிச் செல்வமுமாம். செவிச் செல்வத்தின் பயனே கேடில் விழுச் செல்வமாகிய கல்வி யென்பர். முன்னைய செல்வம் அழியும் தன்மையுடையது. பின்னைய செல்வம்,

"செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை,"

என்கிறபடி எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் அழிவின்றி விளங்கும். ஏனைய செல்வங்கள் இருக்

தம் செவிச் செல்வமாகிய கேள்வி இல்லா விடத்துச் சுகமும் ஆனந்தமும் எற்படாவாம். சான்றாக, கட்புலனும் இடம் பொருள் ஏவ லும் அமைந்த ஓர் செல்வன், செவிச் செல் வமாகிய நாதம் கேட்காதபடி செவிடனாக இருந்தானானால், இசைக்கு இன்றி யமையாத நாதப் பிரம்மத்தையும் பொருளமைந்த ஆன் றோர் இன்மொழிகளையும் கேட்டு இன்புறும் இன்பத் தன்மைய னாகான். சுகங்களுக் குரிய வனையவும் உள்ளக் களிப்பிற்குப் பயன்படா வாயின. ஆதலால் செவிப் புலனுடைய ஒவ் வொருவரும் நாதப் பிரம்மத்தை யறிவதோடு நாத வித்தையிலும் ஆவலுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

ஆனந்தரங்கப்பிள்ளையின் தினசரி

——:(*):——

விக்கிரம வரு சித்திரைமீ ருவ ஞாயிற்றுக்கிழமை.
கஎச0 ஆண்டு அபிரெல் மீ கஉ.

இந்த நாள் காலத்தாலே எழு மணிக்கு லேபலேன் என்கிற பிறகாது கப்பல் முன்னே இவடத்திலே யிருந்து கோந்து தே தஸ்தேன், ஆலவரேசு, புசே புலோ பெண்ஜாதி மகளுடைய பிள்ளை இவர்களை எத்திக்கொண்டு மோரிசிலே கொண்டுபோய் விட்டுப் போட்டு, மறுபடி அவ டத்திலே யிருந்து இவடத்துக்கு இந்தநாள் சேதி கொண்டு வந்தது. இந்த கப்பலிலே அன்பது வெள்ளிப்பெட்டி வந்ததாய் கேழ்க்கப் பட்டது. இதுக்கு முன்னே காரைக்காலின் பேரிலே இங்க லெசுக்காரன் அமாலமேஸ்தா கோறனேசு என்கிறவன் போயி சண்டைபண்ணச்சே மோரி சிலேயிருந்து கும்பனே தே செந்தே என்கிற கப்பல் அறுபது வெள்ளிப் பெட்டியும் ஏத்திக் கொண்டு மோரிசிலே யிருந்து இவடத்துக்கு வந்தது. காரைக்கால் துறையண்டே வாச்சே இங்கலெசுக் கப்பல்காரர் கண்டு தொரத்தினதாக வும், அகப்படாமல் மேலாக ஓடிப்போய்விட்டது இன்னவிடமென்று தெரிய வில்லே, அதுவும் எட்டுப்பத்து நாளையிலேயே வந்து சேருமென்று இந்தக் கப்பல்காரன் சொன்னதாய் நம்முட வீட்டுக்குவருகிற ஒப்பிசால்மார் சொன்னார்கள். இந்த கப்பலிலே வந்த கடுதாசி மு. செல்லியும் மு. செவெலறியும் பார்த்துக்கொண்டதாய் சேதி கேழ்க்கப் பட்டுது. முசே புலோ பெண்ஜாதி மகளுடைய பிள்ளை, அஞ்சு வயசு பிள்ளை, சீமைக்கிப் போனது மோரிசு அண்டை போகச்சே அம்மை கண்டு செத்துப்போச் செங்கிற சமாச்சாரம் வந்ததின் பேரிலே அப்பாவை அனுப்பி, முசே புலோ, அவர் பெண் ஜாதி, அவள் மகள், அவள் புருஷன் குசோசே, இவர்களைப் போயி துக்கவுபசாந்தியாய் விசாரிச்சு வந்தான். நேத்தே தொவக்கி இங்கலெசுக் காரன் கறனல் போட்டு என்கிறவன் வழுதாவூர் கோட்டையின் பேரிலேவந்து இறங்கி மோராச்சா போடுகிறதுக்கு யெத்தினம் பண்ணுகிறதின் பேரிலே, கோட்டையிலேயிருந்து பீரங்கிபோட் டுக்கொண்டேயிருக்கிறான். இவடத்திலே யிருந்து நம்முடவர்கள் பவுஞ்சு நேத்தே போயி பிரம்பை மேட்டிலே இறங்கினார்கள். இன் னையத் தினம் மு. செல்லியும் மத்த வெள்ளக்கார ரும் எசத்துக்குப் போயி பிரம்பை மேட் டிலே போயிச் சேர்ந்தார்கள். இன்னு ராத்தி ரிக்கு இங்கலெசுக்காரருடைய பாளையத்தின் பேரிலே போயி விழப் போனார்க ளென்ற சேதிகேழ்க்கப்பட்டது.

விக்கிரம வருஷ சித்திரை மீ ௩ உ திங்கள் கிழமை

௧௭௬௦ ஆண்டு அபிரெல் மீ ௧௪ உ

இந்த நாள் கேழ்க்கப்பட்ட சேதி நேத்தி தினம் வந்தலபலேன் என்கிற கப்பலிலே அன்பது பெட்டி வெள்ளி வந்ததென்று எழுதிவிச்சோமே, வெள்ளி வந்ததில்லை. அந்த கப்பலிலே வந்தது இருபத்தைந்து கட்டு சகலாத்தும் மூன்றிலே இங்கிலீசுகாரர் கையிலே பிடிச்சது சிறுத்த பட்டுநாலும் வெள்ளக்காரருக்கான வுடுப்புகளும் சிறுது மருந்து குண்டும் கோதும்பை சிறுது வந்ததுமாய் கேழ்க்கப் பட்டதே யல்லாமல் வெள்ளி வந்ததில்லை. முன்னே வந்த கும்பனே தேபேந்பது என்கிற கப்பலிலே அறுபது பெட்டி வெள்ளி வந்ததென்று சொன்னது அந்தக் கப்பல் வந்தால் தெரியும். இந்த நாள் மூ.செல்லி சகலமான பேரும் அறியத்தக்கதாகச் சொன்னது என்னவென்றால், இந்தக் கப்பலிலே தனக்குத்தலவருகியாராசா எழுதியனுப்பிவிச்சது, சீமையிலே பிராஞ்சுக்காரருக்கும் இங்கிலீசுக்காரருக்கும் சண்டை இருக்குதே, சண்டை தீர்ந்து சமாதானமாகிற மட்டுக்கும் அவடத்துக்கு நீ தானே யசமானாய் இரு, என்று எழுதியனுப்பிவிச்சாரென்று சகலமான பேரையும் வச்சுக்கொண்டு சொன்னாரென்கிறதாய் வெள்ளக்காரர் சொல்லக் கேழ்க்கப்பட்டுது. இதல்லாமல் இந்தக் கப்பலிலே சீமைக் கடுதாசி வந்ததை மூ. செல்லி தாம் பார்த்துக் கொள்ளுகிறதைப் பார்த்துக்கொண்டு மத்தக் கடுதாசி அவரவர்க்கு வந்ததைக் குடாமல் கட்டுப் போட்டாரென்கிறதாய் வெள்ளக்காரர் சொல்லக் கேழ்க்கப் பட்டுது. இங்கிலீசுக்காரர் வழுதாவூரின் பேரிலே மோர்ச்சா போட்டு சண்டைபோடுகிறதால் மடியபோட மத்த சாஞ்சாமெல்லாம்(?)வந்த வாசிக்கு எடுத்தனுப்பிவிடுகிறதாய் சேதி கேழ்க்கப்பட்டுது. நம்முடவர்கள் மூவாயிரம் சோல்தாதும் ஆயிரம் குதிரையும் ஆறாயிரம் எழாயிரம் பேர் சிபாயிகளும் பிரம்பை மேட்டிலே போயி இறங்கி யிருக்க. சமீபத்திலே வழுதாவூர்க் கோட்டையின் பேரிலே இங்கிலீசுக்காரர் மோராச்சா போட்டு சண்டை பண்ணச்சே என் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார்களென்றால், வழுதாவூர்க் கோட்டையிலே நம்முடவர்கள் இருக்கிறவர்கள் வெள்ளக்காரர் காபிரிபரிலே நாறுபேரும், சிபாயிபரிலே நாறு இருநாறு பேரும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் பெலனும், இங்கிலீசுக்காரர் வெகு பலத்துடனே வந்து சண்டை பண்ணுகிறார்கள், அவர்கள் பெலனும் பார்ப்போமென்குறதாய் நம்முடவர்கள் சண்டைக்கிப் போகாமல் பார்த்துக்கொண்டுயிருக்கிறார்கள் என்று சனங்கள் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். இங்கிலீசுக்காரர் ராத்திரி பத்து மணிமட்டுக்கும் கோட்டையின் பேரிலே பிரங்கி சுட்டு மறுபடி சுடாமலிருந்தது எனறிலே என்றால், அவர்கள் குதிரைக்காரரும் பாருப(?) மூஸ்தீது பண்ணிக்கொண்டு நம்முடவர்கள் பிரம்பை மேட்டிலே இறங்கியிருந்தவர்கள் பேரிலே வந்து விழுந்ததின் பேரிலே, நம்முடவர்கள் அசந்திருந்தபடியினாலே நம்முடவர்கள் பிறபட்டு ஒழுகரை, செட்டிபாளையம், பாதிரிகோயில், குண்டுசாலை, இவடங்களிலே வந்து விட்டார்கள். இங்கிலீசுக்காரர் வந்தவர்கள் பிரம்பைமேட்டிலே யிருந்த ரெண்டு மூனு குடிசைகளை கொளுத்திப்போட்டு அவடத்திலே நம்முடவர்கள் போட்டு விட்டு வந்த மூட்டை முடிச்சுகள் கொஞ்சநஞ்சமிருந்ததை எடுத்துக கொண்டு போயிவிட்டார்கள்.

பூர்விக கடிகாரங்கள்

(ஸ்ரீமான் வே. சுப்பிரமணிய ஐயர் எழுதுவது)

தினமானம் காலத்தை அளவு செய்து அறிந்து கொள்ள, இந்துக்களும் பூர்வீக ரோமர்களும், பிற மேனாட்டினரும், கீழ் நாட்டினரும், அவரவர்களுக்குத் தகுந்தாற்போல், பட்சிகளின் மிருகங்களின் சப்தத்தினின்றும், நக்ஷத்திர சூரிய சந்திராதிகளின் ஓட்டங்களினின்றும், இன்னும் பிற சாதனங்களினின்றும் அறிந்து வந்தார்கள். ஆனால் இக் கால வளவைப் பூர்வீகத்தி லிருந்த பல தேசத்துச் சனங்கள் கணித் தறியச் சில செயற்கைக் கடியாரங்களைச் செய்து வைத்திருந்தார்களென்று சொல்லுவது மிகையாகாது. கானு தேசத்தவர்கள் எந்தெந்த விதமான செயற்கைக் கடிகாரங்களைச் செய்து வைத்துக் கால வளவைக் கணித்தார்களென்பது பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

மிகப் புராதன காலத்திலிருந்த பூர்வீகர்கள் ஜலத்தையும், மணலையும் வைத்து ஒரு அளவை ஏற்படுத்தி மணிக் கணக்குகளை யறிந்து வந்தார்கள் என்பதற்குச் சரித்திர பூர்வமான ஆதாரம் கிடைத்திருக்கிறது. ஜலத்தி னளவின்படி ஒரு கடிகார மமைத்துக்கொண்டு பூர்வீகர்கள் காலவளவை ஒருவாறு அறிந்து வந்தார்களாம். இந்த நீரளவைக் கடிகாரத்தைக் கொண்டு கால்மணி அரைமணி முக்கால்மணி போன்றவைகளையும் அவற்றின் உட் பாகங்களின் கணக்கைக் கூடப் பூர்வீகர்கள் அறிந்து வந்தார்கள் என்பது தெரிகின்றது. ஒரு புட்டியி னின்று மற்றொரு புட்டியில் பாயும் நீரின் வேகத்தின் கிழவின் பல சாய்வுகளினின்றும் தேவையின் கால வளவைப் பூர்வீகர்கள் நன் கறிந்து வந்தார்கள். பூர்வீகத்தில் நீரினால் இயன்ற செயற்கைக் கடியாரமொன்று கிரேக்க தேசத்தின் பிரதான பட்டணமாகிய ஆதென்ஸ் நகரத்தில் காற்றுக் கோபுரமென்னு மிடத்தில் கால வளவைக் காட்டக் கூடுமாறு பொருந்தி வைக்கப் பெற்றிருந்ததாகத் தெரிகிறது. அங்கு கூடும் சந்தைகளின் கோத்தைக் குறிப்பிடும்படியாக அமைக்கப் பெற்றிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மிகப் புராதன காலத்தில் சீன தேசத்தில்கூடத் தண்ணீர்ச் செயற்கைக் கடிகாரங்கள் இருந்ததாகச் சரித்திர பூர்வமான ஆதாரம் கிடைத்திருக்கிறது. சீனு தேசத்தின் பக்கத்திலுள்ள கொரியா தேசத்தில்கூட இதே மாதிரியான செயற்கைத் தண்ணீர்க் கடிகாரமொன்று மிகப் புராதன காலத்திலிருந்தது இன்னும் கெடாமல் வைத்துப் பாதுகாக்கப்பட்டு வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறதை இப்போதும் பார்க்கலாம். கிறிஸ்து பிறக்க ௨௮௦௦ வருஷங்களுக்கு முன்னே வெகு காலமாகக் கொரியா தேசத்திலும் தண்ணீர்க் கடிகாரம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு வேலை செய்து வருவதாகத் தெரிகிறது. அக் காலத்து வழக்கப்படி, கிறிஸ்து பிறக்க ஆயிரத்துநூறு வருடங்களுக்கு மூந்தி முதற்கொண்டு, நாளொன்று ௧௦௦ பாகங்களாக பிரிக்கப்பட்டுக் கணக்கிடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இந்த நூறு பாகங்களில் வெயிற் காலங்களில் பகல் ௬௦ பாகமாகவும் இரவு ௪௦ பாகமாகவும் மழைக்காலங்களில் இரவு ௪௦ பாகமாகவும் பகல் ௬௦ பாகமாகவும் கணக்கிடப்பட்டிருந்தது.

இக் காலத்துக்குப் பிற்பட்ட சமயங்களில், தினமானது ௧௨ பாகங்களாகவும், பிற்பட்டு ௧௮௦ பாகங்களாகவும் கடைசியாக ௧௦௦ பாகங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுக் கணக்கிடப்பட்டு வந்ததாகத் தெரிகிறது.

மத்திய காலங்களில், தண்ணீரினால் இயன்ற செயற்கைக் கடியாரங்களைக் கவனித்து அளவு செய்து காலத்தைக் கணிக்கப் புதியதோர் உத்தியோகம் நிர்மாணமாயிற்று. ௧௪௪௨-வது ஆண்டின் துவக்கத்தில், கொரியா தேசத்திலுள்ள ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் மழை நீரை அளந்தறிய வருஷமானக் கருவியொன்று ஏற்பாடாயிற்று. ஒவ்வொரு நாளும் ஆங்காங்குப் பெய்யும் மழைக் கணக்கினை ஒவ்வொரு மாகாணத்தாரும் கொரியா அரசனுக்கு அனுப்பும்படி செய்த ஏற்பாட்டின்படி நடை பெறலாயிற்று. மழையினாலேயே தேசத்தில் தானியம் விளைந்து

ஜனங்கள் உயிர் வாழ்வதற்குக் காரணமாயிருந்ததை முன்னிட்டுக் கொரியா அரசன் இந்த ஏற்பாட்டைத் தன் நாட்டில் பரவச் செய்தான். கொரியா தேசத்தின் இராஜதானிப் பட்டணமாகிய ஸியூல் நகரின் பெரியதோர் கண்காட்சிச்சாலையில் இன்னும் மிகவும் சேர்த்தியான வனப்பு செய்து இயன்றதோர், நீரினால் இயங்கிய, செயற்கைக் கடிகாரம் ஒன்று வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இக் கடிகாரம் ௧௩௧௮-ஆம் வருஷம் முதற்கொண்டு இக் கண்காட்சிச் சாலையிலிருந்து வருகிறதாம். இக் கடிகாரத்தில் மூன்று புட்டிகள் போல அழகிய வெண்கலத்தால் இயன்ற உருவங்களிருக்கின்றனவாம். அது அழகு பொருந்திய நகாசு வேலைப்பாடுகளும் சித்திர வேலைப்பாடுகளும் அமையப் பெற்றுள்ளதாம். இந்த வெண்கலப் புட்டியின் அடிப்புறத்தின் விஸ்தாரமான குறுக்களவு ௩௮ ஸெந்திமீதர் முதல் ௮௬ ஸெந்திமீதர் வரை இருக்கிறது. உயரமான வெண்கலப் புட்டி ௭௦ ஸெந்திமீதர் அளவுள்ளதாயிருக்கிறது. உள்ளேயுள்ள உருளைகளின் உள் குறுக்களவு ௩௰ ஸெந்திமீதரும் ஒவ்வொன்றும் ௧௯௦ ஸெந்திமீதர் உயரமானதாயுமிருக்கிறதாம். இந்த வெண்கலப் புட்டிகளில் மிகப் பெரியது மிக்க உயரமாயிருக்கிறதாம். இவ்வுயரமான பெரிய வெண்கலப் புட்டியில் போட்டுள்ள ஜலம், அதற்கடுத்தாற்போல் பெரியதாயுள்ள புட்டியிலும் அப்புட்டியிலிருந்து அதன் கீழுள்ள சிறிய புட்டியிலும் பாய்ந்து காலவளவைக் காட்டுமாறு அமைக்கப் பட்டுள்ளதாம். இப்படி உயர்ந்துள்ள பெரிய ஒரு புட்டியிலிருந்து கீழே இரண்டு புட்டிகளிலும் பாயும் நீர் ஒரு பெரிய தட்டில் பாய்ந்து பகல் அளவையும் அதே அளவுள்ள மற்றொரு பெரிய தட்டில் பாயும்போது இரவு காலத்தையும் காட்டும்படி கணக்கிடப் பட்டுள்ளதாம். இந்த நீரினால் இயன்ற செயற்கைக் கடிகாரத்தை அப்போதப்போது காலை மாலை வேளைகளில் அவ்வக் காலங்களைக் காட்டுமாறு ஒழுங்கு படுத்தி அமைத்து வைக்க உத்தியோகஸ்தரொருவரும் நியமனம் பெற்று வேலை செய்து வந்தாராம். நீர் பகலைக் காட்டுவதற்குப் பாயுமிடத்திலும் இரவைக் காட்டுவதற்குப் பாயுமிடத்திலும் மிதக்கக் கூடிய அளவைக் காட்டும் கருவியிருந்து காலவளவை ஒழுங்காகக் காட்டுமாறு வைக்கப்பட்டிருந்ததாகச் சரித்திர ஆராய்ச்சியினால் வெளிப்படையாகிறது.

இந்தியாவில் பூர்வீக நாகரீக காலங்களில் ரிஷிகள் காலவளவை நக்ஷத்திர சூரிய சந்திரர்களின் ஓட்டங்களினின்றும் கணக்கிட்டு வந்தார்கள். ஓர் ஜாமத்திற்கு ஜாமம் கத்தும் ஜாமக் கோழியின் சத்தத்தினால் ஜாமக் கணக்கை ரிஷிகள் அறிந்து வந்தார்கள். உதயகாலத்தைப் பக்ஷிகளாலும், கோழி முதலியவைகளின் சிலம்புதல்களினாலும் அறியச் சாதகமேற்படுத்தி வைத்துக்கொண்டிருப்பதோடும், பசுச் சாணங்களைக் கடைவின் குழறுதலினாலும், ஆக்கைகளின் சிதைக்கதல்களினாலும் அறிந்து வந்தார்கள். சூரிய வெளிச்சத்தில் நிழல்களின் அடியை அளந்து வந்த எண்களைச் சிலர் நிறுத்தும் கூட்டியும் கழித்தும் பெருக்கியும் வகுத்தும் காலவளவைகளை உதயாத்பூர்வம் இன்னபடி கணக்கிடுவதென்றும் பூர்வீகர்கள் கண்டு பிடித்திருந்தார்கள்.

ரிஷிகளில் ஸ்ரீ சங்கரர், மத்வர், இராமாநுஜர் போன்ற ஆசாரியர்கள் தம் மடத்தில் காலவளவை அறிந்து காரியங்கள் நடக்க வேண்டி, செயற்கைக் கடிகாரங்கள் மேற்கூறியபடி, சீன தேசத்திலுள்ளன போன்றும், கொரியா தேசத்திலுள்ளன போன்றும், மணலினாலும், நீரினாலும் செய்து வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது சரித்திர வாயிலாக அறியக் கிடக்கின்றது. சிருங்கேரி மட ஆரம்பங்களிலுள்ள ஒரு மடத்தார் மணல் வைத்துக் கால அளவைக் காட்டக் கூடியதோர் காலக்கிரமத்தை அளந்தறியும் கடிகாரமொன்றினை இன்றும் வைத்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். நீரின் சுபாவம் சிறிது கேடுறும் தன்மையாயிருப்பதால் எப்போதும் மாறுதலடையாத மணலினை மடத்தார் கால அளவைக் காட்டும் செயற்கைக் கடிகாரத்தில் உபயோகித்து வருவதும் ஒரு யுக்தியேயாகும். ஆனால் செயற்கைக் கடிகாரங்களெல்லாவற்றிற்கும், ஒரு உத்தியோகஸ்தன் உடனிருந்து நடத்த வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஆனால் தற்காலத்து நவீன முறை ஐரோப்பிய கடியாரங்களோவென்றால் மனிதனின் தூக்கத்தைச் சரியான தேவையான நேரத்தில் கலைக்கும்படியாயும், வேறு சில

வேலைகளில் உயர்ந்ததாக சிரமப்பட்ட வேலைகள் செய்து வரும் உத்தியோகஸ்தர் படுக்கை யறையில் ஓசைப்படாமலிருந்து காலம் காட்டும்படியாயும் அமைக்கப்பட்டிருப்பனவற்றைப் பார்த்தால், பூர்வீக கடியாரங்களைப்பற்றி நவநாகரீக மனிதர் மதிப்பாகக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஸ்விட்ஸர்லந்து தேசத்தில் தற்போது நவநாகரீகத்தில் ஏற்பட்ட முறையில் செயற்கைக் கடிகார மொன்று, பழைமையாய் இயன்றிருப்பதைத் தொட்டால், மணி இன்னவாயிற்று என்று சொல்லும்படியான திறவில் லமைந்திருக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மற்றொரு கடிகாரம் அமெரிக்காவில் சில குறிப்பிட்ட காலவளவில் விளக்கேற்றிக் காட்டுகிறதாம். இப்படிப் பல வித யுக்திகளால் இயன்ற கடியாரங்கள் மனித சமூகத்தில்தானே புத்தம்புதியதாய் வருமானாலும் அறிவுடையோர் பூர்வீகத்தில் கடிகார உற்பத்திக்கு முன்னர் ஏற்பட்ட செயற்கைக் கடியாரங்களைப் பற்றிக் கொண்டாடாமலிருக்க முடியாதென்றே சொல்ல வேண்டும்.

இந்திய மாதரும் முந்திய ஒழுக்கமும்

(பண்டிதை அலம்பிகை அம்மையார் எழுதுவது)

———:(o):———

இந்தியாவின் பண்டைய ஒழுக்கம் இந்திய மாதர்களின் கரத்தே யடங்கி நின்றது. இன்னமும் நிற்கின்றது. ஒழுக்கம் உயிரினும் போற்றற்குரியதென்பதை மறுப்பாரிலை. ஒழுக்கம் அகவொழுக்கம் புறவொழுக்கம் என இருவகைப் படுகின்றது. எனினும் இருவகையொழுக்கங்களும் மக்கட் கின்றியமையாப் பயன் றருவனவேயாகும். புறவொழுக்கத்தினால் தேக நலமும் அதன்வழி அறிவின் செம்மையும் மனத் திட்பமும் வளர்ச்சியுறுகின்றன. அகத் தூய்மைக்கும் புறவொழுக்கம் துணை செய்யுமாயினும் அது கல்வியறிவினாலாவது கேள்விச் செல்வத்தினாலாவது முறைபட உரம் பெற்றுச் செழித்தல் வேண்டும். இத்தகைய கல்வி கேள்விகளைக் கற்கத்தக்கவை கேட்கத்தக்கவை யெனக் கொண்டனர் ஆன்றோர். அத்தகைய நினைத்திற் கேற்ற வுணர்ச்சியை யெழுப்பும் சாதனங்களைத் தற்காலம் அறவே கைவிடுத்தனர் தேச மக்கள் எனக் கூறுவது பிழையெனின் தக்கோர் பொறை புரிக.

இல்வாழும் மங்கையர் ஒழுக்கு அல்லது நேர்மை என்பதைக் கடைப்பிடித் தொழுகும் இயற்கையறிவின் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தாலொழிய இல் வாழ்வோராகிய சகோதரர்களுக்கு உண்மை யின்பம் எவ்வாறு பொருந்தும்? ஆண் மக்களை அறமுறையில் ஆண்டு வருபவர்களெனக் கூறப்படும் பெண்மக்கள் இருவகை யொழுக்கங்களிலும் பற்றிலாதவர்களாவரேல் அவர்களுடன் இல்லறம் புரியும் ஆண்மக்களின் ஒழுக்கமும் நாளடைவில் மாசுற்றுத் தேய்ந்து மறைந்தொழியுமென்பது அநுபவம். ஒழுக்கப்பற்றில்லாத ஆண் மகனையும் ஒழுக்கப் பற்றுடைய ஆடவி சிறிதளவாவது திருத்த முடியும். மனைவியின் எண்ணத்தினை முற்றிலும் புறக்கணித் தொழுகப் பெரும்பான்மையும் ஆடவனுக் கியலாததே. இம் முறையினையே அவர்கட் குதிக்கும் மக்களும் பின்பற்ற வேண்டியவர்களாகின்றனர். ஆதலின் ஒழுக்கத்திற்கு மூல பலம் பெண்பாலார் கரத்தில் அடங்கியுள்ளதென மேலே கூறினேம்.

அகவொழுக்கமில்லாத புறவொழுக்கம் பாராட்டுவோர் பலருமுளர். இது "வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள் அஞ்சு மகத்தே நகும்" எனும் அருமைத் திருவாக்கின்படி சிறப்புறு தெனினும் இருவகையொழுக்கமும் கைவிடுவோரினும் இன்னோர் சிறப்புடையரேயாவர்.

செய்கைப் பழக்கம் நாளடைவில் மனப்பழக்கமாகவும் மாறுதல் கூடும் அன்றி சந்ததிகளைப் பயிற்றும் உபாயமாகும்.

இத்தகைய உயரிய ஒழுக்கம் தற்காலம் மாறுபட்ட தன்மையில் வளர்வுறுகின்றது. அதாவது ஆடவர்க்குரிய கடமைகளை பெண்மக்களும் அவாவி மிக்க முன்வருதலே யாகும். இவர்கள் பெண்கள் கடமை யெனப்படும் பலவற்றையும் கைவிட வேண்டியவர்களாகின்றனர். அநேகர் ஏற்கெனவே கைவிட்டும் விட்டனர். பலர் கைவிட முயல்கின்றனர். ஆனல் கடவுள் நியதிப்படி மகப் பெறுதல் ஒன்றில் மட்டும் பெண் தன்மையை மாற்ற முடியாதவ ராகின்றனர். மகப்பெறுதல் ஒன்றை யன்றி வளர்க்கும் கடமையையும் பலர் விட்டிருக்கின்றனர். இதனால் அன்பு நிலையே குன்றுத லுண்மை.

கவிச் சக்கரவர்த்தியும் "மாதரார் அற்பி னின்றன அறங்கள்" என பெண் மக்களின் அன்பாகிய அடிப்படையின் மீதிலேயே அறங்கள் தளராது நிற்கின்றன என அயோத்தியை வர்ணித்தார். இன்றான்று அப்பெரியார் உயிர்த் திருப்பரேல், அயோத்தியில் வாழும் பெண்மக்களை யாதாக வருணிக்க நேருமோ? எவரறிவார்?

இக் காலத்திய அன்னியர் மொழியி லார்வங்கொண்டு ஆடவருடன் அதிகாரப் பதவியை நாடி யமர்ந்து அயலவர் போல் உண்டும் உடுத்தும் பருகியும் ஒழுகும் சில மாதர்களைக் கண்ணுறின்,

"வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே"

எனக் கவியரசர் இறுமாந்து கூறுவரோ? கூறினும் அவ்வுரைகளை நமது நவ நாகரீக மங்கையர்கள் சிறப்பெனக் கொள்வரோ? அன்றி அவர்களை இத் துறையில் ஊக்கி நின்று களிக்கும் நவீன நாகரீக சோதர கனவான்கள் தான் வெறுப்புறு திருப்பரோ?

அன்பு நிலையும் பொறை மாண்பும் இறையின் வன்மையுமே இந்திய மாதர்க்கு என்று மழியாப் பெருமையை நல்குவதாகும். ஆண் மக்களின் லௌகிக உணர்ச்சியினால் இந்தியநாடு பழம் பொலிவினை யிழந்து பாதவியாது. பெண் மக்களும் இப்புதிய லௌகிக உணர்ச்சியிற் சிக்கிப் பண்டைய வொழுக்கினைப் பறக்கவிடல் எனும் கொள்கையில் ஈடு படுவரேல், அன்றே பாரத தேசம் பொலிவை யிழக்கும், புகழ் இறக்கும், சிறுமை யுழக்கும். இத்தகைய விபரீத மாறுதல்கள் விளையா வண்ணம் தெய்வத் திருவருள் தடுத்தாளுமென் பதில் என் போலிய பழம் பண்புடையோர்க்கு நம்பிக்கையே. முயற்சி திருவினையாக்கும் என்ற வாக்கின்படி நமது முயற்சியேத் திருவருளைப் பெறுவிக்கு மாதலின் இதனைப்பற்றி மீண்டு மெவ் வரையத் தாணிக்க தன்றி அருமையா லன்று.

புகை பரவும் அட்டில் புகாத பெண்மணிகட்கு இல்லற முறை யாறு தெரியும்? ஏழைகள் துயரம் எவ்விதம் உணரமுடியும்? ஈகைக் குணத்திற்கு அவகாசமேது? பாலரை வளர்க்கும் பண்பு எங்ஙனம் விளங்கும்? வருத்தம் பொறுத்த லென்பதும் மெய் வருத்திப் பெரியோரையும் உரியோரையும் உபசரிப்ப தென்பதும் காண முடியுமோ?

விரிவஞ்சி விடுக்கின்றேன். இடையில் வருவன யாவும் இடையிலே மறையும் என்பது பண்டை யனுபவப் பழமொழி. ஆதலின் தற்சமயம் அயல் நாட்டவரின் கூட்டுறவினால் நன்மையெனத் தோன்றுவன யாவும் விரைவில் தீமையென விளங்குதல் தெய்வத்தின் சட்டமே யாகும்.

ஆகவே தேசாலநாடும் எனது சகோதரர்களும் சகோதரிகளும் இத்தகைய நவீன முறையை யகற்ற இயன்றவளவில் ஊக்க முறுமாறு வினயத்துடன் வேண்டுகின்றேன்.

நமது சிற்பச் செல்வம்

க. திருச்செந்தூர் கோயில்

முருகக் கடவுள் படை வீடுகளுக்குள்ளே முதலதாக விளங்குவது திருச்செந்தூர். கீழ்க் கடலோரத்தில் வீற்றிருக்கும் இவ்வூரும் உக்ர பாண்டியன் கட்டுவித்த முருக வேளின் கோயிலும் கோடானு கோடி பக்தரை ஆகருஷித்து வருகின்றன. சூரபத்மனோடு போர் நிகழ்ந்த காலத்தில் போருக்கு எழுமுன் முருகன் தனது படையை இங்கேயேதான் கூடச் செய்தான் என்றும், அசுரரை வென்று தேவர் கோனுக்கு மீண்டும் அமராவதியை அளித்த பிறகு மீண்டும் வந்து இங்கேயே மறுபடியும் பாசறையிருந்தான் என்றும் ஐதிகமிருக்கிறது. கடலோரத்திலிருக்கும் இத்திருக் கோயிலின் காட்சி நேரே சென்று அனுபவித்தவருக்குத் தான் தெரியும். அதைப் பார்க்கும் போது வாழ்நாளனைத்தையும் அங்கேயே இருந்து தவஞ் செய்யலாமே என்று நினைக்காத தமிழர் இரார். கடலோரத்தில் மஹிஷாசுர மர்த்தினியின் சிலை ஒன்று அழகாக வெட்டப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் முருக வேளின் விக்கிரகம் அபூர்வமான அழகு வாய்ந்ததாக இருக்கிறது.

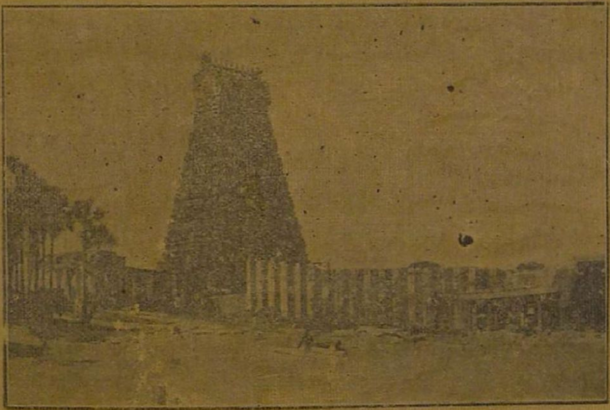

திருச்செந்தூர் கோபுர வாசல்.

உ. கன்னியா குமாரி

நீலத் திரைக் கடல் ஓரத்திலே நின்று நித்தம் தவம் செய்கின்ற குமரியை இவ் வாழ்க்கையில் ஓர் முறையாவது தரிசிக்க வேண்டும் என்கிற ஆவா இந்தியாவைப் பிறந்த அனைவருக்கும் காலத்தில் சில வாரங்களாவது இங்கே வந்து தங்கிச் சுகமடைந்து போவர். கடலோரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிற கன்னியின் மனத்தைக் கவரும் திருக்கோயிலின் படத்தை இங்குக் காட்டியிருக்கிறோம்.

கன்னியா குமரியின் பொதுத் தோற்றம்.

இருக்கும். மேல் கடலும் கீழ்கடலும் கூடுகின்ற குமரி முனையின் காட்சி மகா அற்புதமானது. சூரியன் உதயமாகும் போது கடலிலிருந்து எழும் காட்சியும் அஸ்தமிக்கும் போது வீழும் காட்சியும் சொல்லத் தரமன்று. திருவிதாங்கூர் சமஸ்தானத்திலுள்ள தனிகா வெயிற்

தமிழ் நாட்டாரின் கடல் யாத்திரைப் பெருமுயற்சியை உ,000 வருஷங்களாகக் கண்டுகளித்த அம்மை இன்று அவர்களுடைய சோம்பலைக் கண்டு ஏங்கி நிற்கிறாள். தமிழர் மறுபடியும் உத்தம வாழ்க்கையில் இறங்கி அவளுக்கு ஆனந்தம் ஊட்டுவார்களா?

கம்ப ராமாயணம்

(ஸ்ரீமான் வ. வே. ஸுப்ரஹ்மண்ய ஐயர் எழுதுவது)

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தை உபாக்கியானம் என்கிற ஜாதியிற் சேர்த்தோம். மேனாட்டு இலக்கணாசிரியர்கள் உபாக்கியானங்களை இரண்டு வகையாய்ப் பிரிக்கிறார்கள். அவைகளில் ஒன்று கதா நாயகர்களில் ஒருவர் மற்றொருவருக்குச் சொல்லுகிற உப கதையாகும். மற்றது கதையின் பாகமாக இருந்தாலும் கதைக்கு இன்றியமையாத பாகமாக இராமலும், எடுத்துவிட்டதினால் கதையை ஊனமாக்காமலும், இருக்கும் ஓர் அவயவமாகும். பால காண்டத்தில் வருகிற ரிஷ்ய சிருங்கன் கதையும், க்ஷீராப்தி மதனமும், விசுவாமித்திரன் சொல்லுகிற கதைகளும், விசுவாமித்திரனைப் பற்றி வருகிற கதைகளும் உபகதைத உபாக்கியானங்களே. அயோத்தியா காண்டத்தில் வரும் சுரோசனன் கதையும், ஆரணிய காண்டத்தில் வரும் விராதன் கதையும் இலங்கணியின் கதையும், யுத்த காண்டத்தில் வரும் இரணியன் வதைப் படலமும் அதே வகுப்பைச் சேர்ந்த உபாக்கியானங்களேயாகும். ஆனால் கிஷ்கிந்தா காண்டம் அத்தகைய உபாக்கியானமன்று. அது ஹோமரில் வரும் கப்பல் ஜாபிதாவையும், பால காண்டத்தில் வரும் பூக்கொய் படலம் முதலியவற்றையும் போல, கதையோடு அவயவ சம்பந்தம் மிக லேசாக உள்ள உபாக்கியானமாகும்.

உபாக்கியானங்கள் அமைப்பதில் ஹோமரைத்தான்—அவனும் இலியாதைப் பாடுகையில் தான்—மிகச் சாமர்த்தியசாலி என்னலாம். அவன் எழுதிய ஒதஸியம் என்னும் காவியத்தை உண்மையாக மகா காவியமென்று சொல்லக்கூடாது. அதை அநேக உபாக்கியானங்களின் சேர்க்கையென்று சொல்லுவதே முறையாகும். ஆனால் இலியாதிலுள்ள அவனுடைய உட் கதைகள் சிறியனவாயும் அவயவங்களுக்கு அளவில் பொருத்தமாயும் இருக்கின்றன. கதையும் உபாக்கியானங்களும் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு, கதைக்கு இடைஞ்சற்படுத்தாமல் பெரும்பாலும் எடுக்க முடியாதனவாய் இருக்கின்றன. ராமாயணத்தில் உபாக்கியான அமைப்பு இலியாதின் அமைப்புக்குத் தாழ்ந்ததன்று; இங்கேயும் பாலகாண்டத்திலுள்ள உட் கதைகளை நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் உபாக்கியானங்களும் மூல கதையும் ஒன்றோடொன்று பின்னிக்கொண்டு, இணைந்துகொண்டு இருக்கின்றன. இரணியன் கதையைத்தான் கதைக்குக் கேடின்றி எடுத்துவிடக் கூடும். ஆனால் திசை திறந்து அண்டம் கீறிச் சிரித்த செங்கட் சீயத்தின் காம்பீரியம் நிறைந்த உபாக்கியானத்தை—அமைப்பில் பாகவத கதையையும் விஷ்ணு புராண கதையையும் வென்றுவிட்டு, ராமாயணமாகிற வைரமணி மாலையில் இந்திர நீல மணியைப் போல விளங்கும் இந்த அற்புதமான உட்கதையை—யாரே ராமாயணத்தினின்று எடுக்க ஒருப்படுவர்?

ராமாயணத்திலுள்ள பரதன் கதையும் கதைக்கு உபாக்கியான சம்பந்த முள்ளதே. ஏனெனில் கதையின் வஸ்துவாகிய ராவண வதத்திற்குப் பரதன், ராமன் காட்டுக்குச் செல்ல அனிஷ்ட காரணனாக இருப்பதால் தவிர வேறு மாதிரி உதவவில்லை. இருப்பினுங்கூட வால்மீகியும் கம்பனும் பரதனுடைய சிருஷ்டியில் எத்தனை அன்பை, எத்தனை பக்தியை, எத்தனைத் தியாகத்தை, எத்தனை ஆத்ம கண்டனத்தைப் புகுத்தி, பரதனை அனன்னிய சதிருசமான, இணையற்ற, ஆத்ம வீரனாக்கிவிட்டார்கள். நமது ஆங்கில ஆராய்ச்சியில் கூறியிருப்பது போல் பரதனை அறியாதவர்கள் ராமாயணத்தின் அழகில் செம்பாதியை இழந்தவர்களாவார்கள்.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தின் பிரதான பாகமான வாலி வதை ராமாயணத்தின் வஸ்துவுக்கு அவயவ சம்பந்தம் வாய்ந்ததன்று ஆதலால் அதை எடுத்து விட்டதினால் கதைக்கு யாதொரு ஊனமும் வராது. ஆனால் கம்பன் தன் நாடகத் திறமையனைத்தையும் இந்த வாலி வதைப் படலத்தில் கொட்டி வைத்துவிட்டான். இந்த வாலி

வாத உபாக்கியானத்தை மாத்திரம் எழுதி வைத்து விட்டு வேறொன்றும் எழுதி வையாமல் இறந்திருந்தால் கூட அறிஞர் அவனை உலகத்து மகா கவிகளின் வர்க்கத்தில் சேர்க்காமல் விடத் துணியார். அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தது கம்பனுடைய வாலி வதை உபாக்கியானம்.

ஆனால் ராமாயணத்தின் ரசனை அழகைப் பற்றி மாத்திரம் சொல்ல எடுத்துக்கொண்ட இவ்வாராய்ச்சிவரையில் இவ் உபாக்கியான காண்டத்தின் அழகைப் பற்றியாவது அமைப்பைப் பற்றியாவது விஸ்தாரமாகப் பேசுதல் பொருத்த முடைத்தன்று ஆகலான் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தைப் பற்றி இங்கே சொல்லியதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் நிறுத்திக் கொள்கிறோம். அக் காண்டத்தைப் பற்றித் தனிமையான ஓர் ஆராய்ச்சி எப்பொழுதாவது எழுதி அதன் அழகுகளை எடுத்துக் காட்டுவோம்.

இனிச் சுந்தர காண்டத்தின் அமைப்பை ஆராயப் புகுவோம். அதற்கு இப் பெயரை வைத்தது வால்மீகியே யாயிருந்தாலும், வேறு யாராயிருந்தாலும், பெயர் வைத்தவன் மிகப் பொருத்தமாகவே பெயர் வைத்திருக்கிறான். இதுவே காண்டங்களனைத்திலும் பேரழகு வாய்ந்தது. யுத்த காண்டத்தில் காம்பீரியமும் கதையின் ஓட்டமும் அதிகம். ஆரணிய காண்டத்தில் வெவ்வேறுபட்ட சம்பவங்களின் சமன்வயத்தினால் வரும் அழகு பிரதானமாக இருக்கிறது. அயோத்தியா காண்டத்தில் நாயகர்களின் சுக வாழ்வுக்கு நேரும் எதிர் பாராத தடையும் சோக பரம்பரையும், அக் காண்டத்தின் வேகமும் அதற்கு ஓர் தனிச் சுவையைத் தருகின்றன. ஆனால் கவி தன் அருமையை யெல்லாம் தன் சக்தியை யெல்லாம், தான் சிறையிருந்து உலகை விடுவிக்க வந்த எம்பெருமாட்டியான சீதா பிராட்டியின் பெருமைகளை வர்ணிக்கும் இந்தச் சுந்தர காண்டத்திலேயே வரையாமற் செலவு செய்திருக்கிறான். சிறை யிருந்தாளின் ஏற்றத்தைக் கூறுகின்றதுதான் ராமாயணம் என்று ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசாரியார் சொல்லியதும், ஸீதாயாச் சரிதம் மகத் என்றும் வால்மீகி ராமாயணப் பாயிரத்தின் சூத்திரத்திற்கு இலக்கியமாக விளங்கும் வால்மீகி ராமாயண சுந்தர காண்டத்தையும், அதற்கு நான் தோற்றேனில்லை என்று துவஜம் கட்டி நிற்கும் கம்ப ராமாயணத்தின் சுந்தர காண்டத்தையும் கருதியே யாகும்.

சீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்பதற்காக அனுப்பப் பட்ட வானர தூதர்களுக்குள்ளே, மகா புத்திமானும், பலவானும், ஸ்வாமி பக்தனும், திறமை சாலியுமான அனுமான் மகேந்திர பர்வதத்தின் மீது நின்று கடலைத் தாவுகிற வர்ணனையோடு சுந்தரகாண்டம் ஆரம்பிக்கிறது. கடலைத் தாவும் வர்ணனையில் வால்மீகி கம்பனை எளிதில் வென்று விடுகிறான். வால்மீகியின் அதிசயோக்திகள்கூட இயற்கைக்குப் பொருந்த, ரஸக்ஞர்கள் சிரக்கம்பம் செய்யும்படி, இருக்கின்றன. கம்பனில் இந்த வர்ணனை சுவை குறைவாகஇருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும். அவன் சொல்லுகிற உத்பிரேக்ஷைகள் சமுத்திரத்தின் காம்பீரியத்தையும் அனுமான் தாவுகிற சண்டமாருத வேகத்தையும் மறைத்து விடுகின்றன. ஆனால் அதற்கு மாறாக, மைநாக பர்வதத்தினுக்கும் அனுமானுக்கும் நடக்கிற சிறு சம்பாஷணையில் கூட கம்பனுடைய திறன் அதிகமாய் விளங்குகிறது. நீ நான் செய்யும் விருந்தினை ஏற்றுப் போகவேண்டும் என்று மைநாகம் செய்கிற உபசாரத்துக்கு,

பெருந் தேன் பிழி சாலும் நின் அன்பு
பிணித்த போதே
இருந்தேன், நுகர்ந்தேன்! இதன் மேல் இனி
ஈவது என்னோ? *

என்று அனுமான் சொல்லுகிற பதில் எவ்வளவு ரஸமாக இருக்கிறது! இலங்கிணிக்கும் அனுமானுக்கும் நடக்கும் போரும் ஸம்வாதமும் இன்னும் உயர்ந்த ஸ்தாயியை எட்டுகிறது. சீதா ராவண ஸம்வாதமும்; ஹனுமத் ஸீதா ஸம்வாதமும், இன்னும் பிற சம்பாஷணைகளும் நிகழும் போது கம்பன் தன்னிலும் உயர்ந்துகொண்டு விடுகிறான்! இவற்றைப்பற்றி மறுபடியும் பேசுவோம்.

* தேன் பொங்கிப் பொழிவது போன்ற உன் அன்பு என்னைத் தழுவியபோதே உண்மையில் நான் இளைப்பாறினவனாகிவிட்டேனன்றோ? நீ கொடுக்கும் அமுதை உண்டவனாகிவிட்டேனன்றோ? இதற்குமேல் நீ செய்யத்தக்கது என்ன உளது.

ஊர் தேடு படலத்தில் கம்பனுடைய செழுமையுள்ள பாவனுசக்தி கரை புரண்டோடி இலங்கையை சுவர்க்கத்திற்கும் விழுமியதோர் பூமியாக்கி விடுகிறது. பின்னே வர இருக்கும் சீதையின் சோகத்திற்கும், இலங்கைத் தீயின் ஆவேசத்திற்கும் இது மணியின் ஜ்வலிப்பைத் தூக்கிக் காட்டும் வர்ணத் தகட்டைப் போல அடி நிலமாக விளங்குகிறது. ஆனால் இதிலும் வர்ணனை சற்று விளம்பமாக நடந்து வருகையில் படிப்போருக்கு

சரியனாய், வெளியனாகி, செய்யனாய்க் காட்டும்
காண்டற்கு
அரியனாய், எளியனாய்

நிற்கும் ராம பிரானையும், செவிக்குத் தேன் எனநிற்கும் ராமனுடைய புகழையும், சிறையின் எய்திய செல்வியின் முகத்தையும் கம்பன் நினைவுறுத்திக்கொண்டே செல்லுகின்றான்.

ஒரு உத்கிருஷ்டமான கவிக்குப் பிறகு இன்னொரு கவி அதே கதையைப் பாடினால், முதல் கவியின் போக்கும் வாக்கும் பின்னவன் காலைச் சுற்றி நிற்கும் சுயத் தளை போலாகிவிடுகின்றன. ஆனால் கம்பன் பூமண்டலத்தை ஓர் தலைபால் தாங்கும் ஆயிரந் தலை ஆதிசேஷன் போல வால்மீகியின் கனத்தை அலக்ஷியமாய்த் தாங்கி நடப்பதோடு, அவனது கதையையும் தனக்குச் குற்றேவல் செய்து தன் உத்பிரேக்ஷைகளை அலங்கரிக்கும் மணிப் பூண்களாகச் செய்துவிடுகிறான். தாடகை வதை காலத்திலும், மந்தரை சூழ்ச்சியால் கைகேயியின் மனம் திரிந்த காலத்திலும் வால்மீகி புனைந்து வைத்திருக்கிற கதை முடிவைக் கம்பன் எவ்வாறு கையாளுகிறானென்று கார்த்திகை மாதப் பிரதியில் நாம் காட்டியுள்ளோம். சுந்தரகாண்டத்தில் அந்த வழியை அவன் இன்னும் அழகாகப் பின் பற்றிச் செல்லுகிறான். என்பதை நேயர்களுக்கு இப்பொழுது எடுத்துக் காட்டுவோம்.

சீதையைத் தேடுவதற்காக இலங்கையில் ஒவ்வொரு வீடாக அனுமன் நுழைந்து சென்றார் என்று சொல்லி வரும்போது ௬-வது சருக்கத்தில் வால்மீகி பிரஹஸ்தன் வீட்டையும் மகா பார்சுவன் வீட்டையும், கும்பகர்ணன் அரண்மனையையும் இந்திரசித்தன் அரண்மனையையும் விபீஷணன் மந்திரத்தையும் என்று வேறொரு வர்ணனையுமில்லாமல் ஜாபிதாவாக அடுக்கிக்கொண்டு போகிறான். கம்பன், சுந்தர காண்டத்தில் பிற்பகுதியிலும் யுத்த காண்டத்திலும் வால்மீகி புனைந்திருக்கிற கதையை இங்கேயே குறிப்பித்து தன் வர்ணனைக்கு வேறுபடுத்தி வைத்தலால் வரும் அழகைத் தந்து வைத்திருக்கிறான். உதாரணமாக கும்பகர்ணனை அனுமான் கண்டான் என்னும்போது அவன் ஆதிசேஷனைப்போலவும், பாற்கடலைப்போலவும், உலகத்திலுள்ள இருளெல்லாம் ஓரிடத்தில் செறிந்து நின்றது போலவும், தீவினையெல்லாம் உடல் பெற்றுத் தோன்றியது போலவும் இருந்தானென்றும் பிறவுமாக வர்ணிக்கிறான். விபீஷணனது அரண்மனையில் அனுமன் பிரவேசித்ததும், அவன் தோற்றத்தினின்று அவனது தன்மையை அனுமன் ஊகித்துக் கிரகித்துக்கொண்டு, அரக்கர் நாட்டில் பகிரங்கமாக வசித்தல் அசாத்தியமென்பது கண்டு, அவர்களைப் போன்றதோர் உடலை எடுத்துக்கொண்டு வசிக்கும் அறத்தைப் போலிருக்கிறான் என்று அவன் நினைத்தான் என்று கவி கூறுகிறான். இந்திரசித்தனை அனுமன் கண்ணுற்றான் என்பதற்கு முன்னேயே

இந்திரன் சிறையிருந்த வாயிலின்
கடை எதிர்த்தான்

என்று ஓர் கட்டியம் கூறிவிட்டு, அவனைக் கண்ணுற்றபோது, ஆச்சரியப்பட்டு,

வளையும் வாள் எயிற்று அரக்கனோ, மணிச்சியான்
மகனோ
அளையில் வாளரி அனையவன் யாவனோ, அறியேன்
இளைய வீரனும் எந்தலும் இருவரும் பலநாள்
உளைய உள்ள போர் இவனொடும் உளது, என
உணர்ந்தான். *

குகையில் சிங்கம் தூங்குவது போன்று தூங்குகிற இவன் ராவணனேதானோ குலபாணியின் மகனான முருகக் கடவுளோ, யாவனோ, அறிய முடியவில்லை: ஆனால் லெக்ஷ்மணனும் ராமனும் பல நாள் தவிக்கும்படி போர் கொடுக்கப்போகிறான் என்பது நிச்சயம்! என்று அனுமன் சொல்லிக்கொண்டான்.

என்றும்,

சிவனே, நான்முகத்து ஒருவனே, திருநெடுமாலாம்
அவனே அல்லவர் நிகர்ப்பவர் என்பதும் அறிவோ? *

என்றும் நினைப்பதாகக் கூறுகிறான்.

இந்த மேற்கோள்களினின்று, பிறருடைய கதைகளை சுவீகரித்து அவற்றை முதனூலாசிரியன் போலவே சுதந்திரமாகவும் கம்பீரமாகவும் நடத்திக்கொண்டு போவதில் கம்பன் ஹோமரின் கதைகளைச் சுவீகரித்துக் கையாண்ட எஸ்கைலஸுக்கும் ஸோபோகிளஸுக்கும் ஓர் படி உயர்ந்தவன் எனவே அறிஞர் கண்டுகொள்வர்.

ஊர் தேடு படலம் போன்ற கட்டங்களில் கவிக்கு நீண்ட உபதேச வர்ணனை மாலையை யாக்கவேண்டிய தவசியமாக இருக்கிறது. ஆனால் இவற்றை வெறும் வர்ணனைகள் மாத்திரம் நிரப்பின் படிப்போருக்குச் சலித்துப் போம். இவற்றோடு பொருந்திய உணர்ச்சிகள் விரவி வருகின்றதே ரசனைக்கு அழகு தரும். இவ் விரகசியம் மகா கவிகளுக்குத்தான் தெரியும். மற்ற கவிகள் யாதொரு உணர்ச்சியும் மெய்ப்பாடும் இல்லாமல் நூற்றுக் கணக்கான விருத்தங்களைப் போட்டு வர்ணனைகளை நிரப்பிவிடுகிறார்கள். அல்லது உற்பிரேக்ஷைகளை மழை பொழிவது போலப் பொழிந்து வெள்ளம் வெள்ளமாய்ப் போலி உணர்ச்சிகளைத் தோற்றுவித்து, படிப்போரின் பாவனையை விலக்கிவிட்டுத் திண்டுமுண்டாடச் செய்து விடுகிறார்கள். கம்பன் இப் படலத்தில் அநுமன் மனதில் தோற்றுவிக்கிற உணர்ச்சிகள் பொருத்தமாயும் சுபாவிகமாயும் இருக்கின்றன. அவற்றிலும் ஆரோகண அவரோகணத்தை அழகுபட அமைத்து மேளச் செய்வி † குறைவற விருக்கும்படி செய்து விட்டிருக்கிறான்.

சில உதாரணங்கள் காட்டுவோம். இலங்கையைக் காக்கும் படையை அநுமன் கண்டதும்,

தெவ்வர் இவர்! சமம் இது! சேவகனும் யாமும்
வெவ் அமர் தொடங்கிடின் எனும் வினையும்! ‡

என்றும்,

கருங் கடல் கடப்பு அரிது, அன்று, நகர் காவல்
பெருங் கடல் கடப்பு அரிது! என்னும் இறைபேரின்
அருங் கடன் முடிப்பு அரிது; ஆர் அமர் விடைக்கின்
நெருங்கு அமர் கிடக்கும் நெடு நாள்! ¶

என்றும் தனக்குள் சொல்லிக் கொள்கிறான்.

பிறகு மண்டோதரியைச் சீதை யென ஓர் நிமிஷ நேரம் ஐயுற்று நோக்கிய பிறகு,

நான் உயர்த்த தார் இராமன் மேல் நோக்கிய
காதல் காரிகையார்க்கு
மீன் உயர்த்தவன் மருங்குதான் மீளுமோ
நினைத்தது மிகை

என்று அநுமன் இவ்வாறு ஐயுற்றதே மகா பாபம் எனச் சொல்லிக் கொள்ளுவது எத்தனைச் சிறப்பு வாய்ந்திருக்கின்றது என்று ரசிகருக்கு எடுத்துக்காட்டவும் வேண்டுமோ?

ராவணனுடைய சொந்த அரண்மனைக்குள் பிரவேசிக்கையில் வானம் மின்னலின்றி இடித்ததையும் பூரண மங்கல கலசங்கள் வெடித்ததையும் கண்ட ஆஞ்சநேயன்

நொந்து நின்றனன், 'நீக்கும் அக்கோ, இந்த
நெடு நகர்த் திரு' என்று.

* சிவனையும் விஷ்ணுவையும் விட்டால் இவனுக்கு வேறொருவர் நிகர் ஆவர் என்று சொல்லுவதும் அறிவாகுமா?

† வாத்தியத் தொகுதியில் அனுபவிக்கப் பெறும் பல சப்தங்களும் ஸ்வரங்களும் சம்மேளிப்பதால் வரும் அழகு.

‡ பகைவர் இத்தனைப் பலிஷ்டர்; அவர்களது காவற் படையோ? ராமனும் நமது வானர சைனியமும் போர் துவக்கினால் முடிவு என்ன ஆகுமோ?

¶ இலங்கையின் காவற் படையைத் தாண்டிச் செல்வது கடலைக் கடப்பதை விடக் கடினமான காரியமாயிருக்கிறது; கொஞ்சம் கவனம் தப்பினால் தான் வந்த காரியத்தைச் சாதித்தல் அசாத்தியமாய்விடும். போர் செய்ய நேர்ந்தால் யார் வெல்வர் என்று சொல்ல முடியாதபடி நெருங்கிய போர் நெடுநாள் செய்ய வேண்டி வரும்!

ராவணனைக் கண்ணுற்றதும் அனுமனுக்கு ஆவேச முண்டாகி அவனைத் தாளாற்றலால் இடித்துத் தலை பத்தையும் தகர்க்க எண்ணுகின்றான். ஆனால் உடனே மறுபடியும் யோசித்துப் பார்த்து அது பிழையாகும் என்று தீர்மானித்துத் தன்னைத் தானே அடக்கிக் கொள்கிறான். இதைச் சொல்லும் செய்யுட்கள் கம்பனுடைய பெயர் போன செய்யுட்களின் வகுப்பைச் சேர்ந்தவையாகும்:

ஆலம் பார்த்து உண்பவன் போல் ஆற்றல் அமைந்துளர் எனினும்,

சீலம் பார்க் குரியோர்கள் எண்ணாது செய்பவோ?

மூலம் பார்க் குறின், உலகை முற்றுவிக்கும் முறை தெரியும்

காலம் பார்த்து, இறை வேலை கடவாத கடல் ஒத்தான்.

இற்றைப் போர்ப் பெருஞ் சீற்றம்
என்னோடு முடிக்கிற்கை:
கற்றைப் பூங் குழலாளைச்
சிறை வைத்த கண்டகனை
முற்றப் போர் முடித்தது ஒரு
குரங்கு என்றால் முனிவீரன்
கொற்றப் போர்ச் சிலைத் தொழிற்குக்
குறைவு உண்டாம்!" எனக்குறைந்தான்.

ஊர் முழுதும் தேடிய பிறகும் சீதையைக்காணாததால் அனுமனுக்கு உண்டாகும் விஷாதத்தின் வர்ணனை இப் படலத்திற்கு அழகிய முத்தாய்ப்பாக விளங்குகிறது.

சீதையின் நிலைமையையும் எண்ணங்களையும் வர்ணிக்கிற பாகத்தில் கம்பன் தன் கலைத்திறன் அனைத்தையும் கொட்டி விட்டான். சீதையின் தவத்தைக் கண்ணுற்றதும் அனுமன் அடையும் ஆனந்தத்தையும் சொல்லும் வார்த்தைகளையும் வர்ணிக்கிற செய்யுள்களை உயரிய கவிதையின் எல்லை என்றே கூறிவிடலாகும். அந்த ஆனந்தத்தில் அனுமான் 'வீடினது அன்று அறன்,' என்றும் 'கள்ளவாள் அரக்கன் கமலக் கண்ணனார் உள் உயிரினை ஒளித்து வைத்தவா!' என்றும், 'ஐயம் இல்! அரவின் நீங்கிய தேவனே அவன்! இவள் கமலச் செல்வியே!' என்றும்

மாசுண்ட மணி அனான்,வயங்கி வெங் கதிர்த்
தேசுண்ட திங்களும் என்னத் தேய்ந்துளாள்,
காசுண்ட கூந்தலாள் கற்பும் காவலும்
ஏசுண்டது இல்லை,ஆல்!அறத்துக்கு ஈறு உண்டோ!*

என்றும்,

புனைகழல் இராகவன் புயத்தையோ புகழ்
வனிதையர் திலகத்தின் மனத்தின் மாண்பையோ
வினை கழல் அரசரின் வண்மை வீக்கிடும்
சனகர்தம் குலத்தையோ, யாதைச் சாற்றுகேன்?†

என்றும்,

தேவரும் பிழைத்திலர்! தெய்வ வேதியர்
எவரும் பிழைத்திலர்! அறமும் ஈறு இன்று, ஆல்?
யாவது இங்கு இனிச் செயற்கு அரியது! ‡

என்றும் கூறிக்கொண்டு ஆடுகிறான், பாடுகிறான், அங்கும் இங்குமாக ஆனந்த வெறிகொண்டு ஓடுகிறான்! இன்னும் அவளது தவத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவள் அங்கிருந்த ஆற்றைக்

---

* அழுக்குண்ட ரத்தினத்தையும் தேய்ந்த சந்திரனையும் போல மலினமான நிலையிலிருக்கிற சீதையின் கற்பும் காவலும் சிறிது கெடாமலிருக்கின்றன. அறம் அழியுமோ?

† இதற்காக, ராகவனுடைய திருமேனி பழகைப் புகழட்டுமா? அல்லது பிராட்டியின் திடச் சித்தத்தையும் சீலத்தையும் புகழுவோ? அல்லது அரசரின் வள்ளன்மைக்குப் பெருமை தரும் சனகரின் குலத்தையேதான் புகழுவோ? யாதைப் புகழ?

‡ தேவர் மீது இனிப் பழியில்லை—வேதியர் மீதும் பழி யிலது—அறத்தினுக்கு எல்லை இல்லை யென்று ஏற்பட்டுவிட்டது: இனி உலகில் அசாத்யம் என்று எது இருக்கிறது?

தானை தோற்றிலன்* அவன் கமலக் கண்களால்

என்கிறான். 'தருமமே காத்ததோ? ராவணனுடைய வினைதான் அவளைக் காத்துக் கொடுத்ததோ? அல்லது சீதையது கற்புத்தான் வேறோர் துணைப் பயமின்றி அவளைக் காத்து வைத்ததோ? அருமை! அருமை!! யாரால் இவ்வளவு ஆச்சரியமான தற்காப்புச் சாத்தியம்? என் நண்பருக்கு இச் செய்தியை எத்தனை முறை சொன்னால்தான் என் ஆவல் அடங்கும்? வேறு ஒரு பிராணிக்கு இத்தனை மனோதிடம் இருக்குமோ? இவ்வளவு தவத்தை இவள் ஆற்றும் போது உலகின் கஷ்டங்களெல்லாம் ஒன்றோடு முடிந்து விட்டன! அறத்தினை தீவினை வெல்லுமோ? ஒருநாளும் வெல்லாது' என்று அவன் வாயினின்று பெருகுவதாகக் கூறும் வார்த்தைகள் முத்தாய்ப்புக்கு மேல் முத்தாய்ப்பாக ஏறிக்கொண்டு செல்லுகின்றன, என்று படிப்போருக்கு எடுத்துக் காட்டுவோம்.

சீதையோடு அநுமன் பேசுமுன் வால்மீகி சீதையையும் ராவணனையும் சந்திக்கச் செய்திருக்கும் அமைப்பைக் கம்பன் நீக்கித் தொண்டுவிட்டான். சீதையை ராவணன் தொடுவதாலும் அவனையும் தாக்கி இலங்கையையும் அழித்து விடுவேன் என்று அநுமன் கர்ஜித்துச் சொன்னதாகக் கூறுவதன் காரணம் குறிப்பிடத்தக்கது.

உருக்காட்டுப் படலத்தின் அமைப்பின் செவ்வியை எக் கவியும் எக்காலத்திலும் வென்றதில்லை என்றும் வெல்ல முடியாது என்றும் கூறிவிடலாகும். சூளாமணி கொடுக்கு முன் சீதை ராமனுக்கு அனுப்பும் செய்தியும் அநுமனது பதிலும் மிகப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன. இதனின்று பிணி வீட்டுப் படலம் வரை கவிக் கதை சங்கிலி கோத்தது போல சம்பவத்தோடு சம்பவம் அடுத்தடுத்து ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி செல்லுகிறது.

இலங்கையை அநுமன் எரிக்கும் சம்பவத்தில் கூட தாடகைப் படலத்தில் போல வால்மீகியின் வர்ணனை கம்பனதை விட மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. கம்பனது உத்பிரேக்ஷைகள் அக் காட்சியின் காம்பீரியத்தைத் திரை போட்டது போல மறைத்து விடுகின்றன. ஆனால் இதிலும் படிப்போருக்கு ராவணனை நினைவுறுத்தி,

"என்று சொல் குரங்கு அன்னது இவ்வலி உளது இலங்கை
தின்று வெந்து மாறிறு எழுகின்றது நெருப்புத்
தின்று தேக்கிடுகின்றது! தேவர்கள் சிரிப்பார்;
நன்று, நன்று, போர் வலி" என இராவணன் நக்கான்

என்று கூறிக் கம்பன் தன் அமைப்புத் திறமையை விளக்கி விடுகின்றான்.

சுந்தர காண்டத்தில் ஊர்தேடு படலத்தில் எதிர் பார்க்க வைத்தபடி, கம்பன் தனது ஸ்தாயியைப் படிப்படியாக ஏற்றிக்கொண்டு சென்று கடைசிப் படலமாகிற திருவடி தொழுத படலத்தில் முத்தாய்ப்பை வைத்து விட்டான். இதில் கூட ஓர் சிறு வேலை செய்திருக்கிறான். இலங்கையில் நிகழ்ந்தவற்றை விவரமாக வானர வீரருக்குச் சீதையின் கற்பை வர்ணித்தும் அவள் கொடுத்த சூடாமணியைக் காட்டியும் விட்டு அநுமான்

……………………………போரில்
கிண்டலை நான் அரக்கரோடு
கழ்த்தலும் நெருப்புச் சிந்தி
மீண்டதும் விளம்பான், தான் தன்
வென்றியை உரைப்ப வெள்கி! †

அதற்கு யானார், பாலைக் கரையில் வரும் ஓட்டத்தைக் கண்டிராமலே அதைக் கண்டவன் போல வர்ணித்த ஆரிய சாதுவைப் போலவும், சோணன் தாரில் இருக்கும் தன்னை வெளிக்காட்டாமல் போலவும், தாங்கள் சகலத்தையும் வெறித்தழித்து சொல்வதாகக் கூறுகிறார்கள்:

---

* ராமன் தொடுத்த வில்லை.

† தான் அரக்கரோடு போர் செய்து, இலங்கைக்கு நெருப்பு வைத்துத் திரும்பியதை அநுமன் சொல்ல விரும்பி, தான் காட்டிய பராக்கிரமங்களைப் பற்றித் தானே உரைக்க அவன் நாணினான்.

பொருதமை புண்ணே சொல்ல,
வென்றமை போர்த்த தன்மை
உலா செய, ஊர் தீ யிட்டது
ஓங்கு இரும் புகையே ஓத,
கருதலர் பெருமை, தேவி
மீண்டிலாச் செயலே காட்ட,
தெரிதர உணர்ந்தேம்![*]

....

என்றார்களாம். ஆனால்இந்தச் சமத்கார வர்ணனையன்று கம்பனுக்குச் சிறப்பான பெருமையைத் தருவது. மற்று,

விற்பெருந் தடந்தோள் வீர!
வீங்கு நீர் இலங்கை வெற்பின்
நற்பெருந் தவத்தன் ஆய
நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன்!
இற்பிறப்பு என்பது ஒன்றும்,
இரும் பொறை என்பது ஒன்றும்,
கற்பு எனும் பெயரது ஒன்றும்
களி நடம் புரியக் கண்டேன்!

என்பது போன்ற, ரஸவாதிகளுக்கும் அகப்படாத ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுத் தங்கத்துக் கிணையான கம்பீரமான செய்யுள்களும், அவற்றைப் பொருத்த அமைத்து வைக்கும் ரசனைத் திறனுமே கம்பனைப் பிராகிருதமான கவிகளினின்றும், அவன் ஜாதியைச் சேர்ந்த கலைவலாளரான வால்மீகி, வியாசன், ஹோமர், மில்டன் முதலியோரினின்றும் வேறுபடுத்தித் தனிச் சிறப்புத் தருகின்றன.

கம்பன் வழக்கமாய்க் கதைப் பாங்கை மறப்பதில்லை. ஆனால் அனன்னிய சாத்தியமான பராக்கிரமம் காட்டித் தன் பெருந்தேவி சிறை யிருந்த உளவைக் கண்டுபிடித்துத் தந்த அனுமனுக்கு இவ்விடத்தில் ராமன் ஓர் நன்றிக்கூற்றுக் கூடக் கூறுவதாகச் சொல்லவில்லை. இருப்பினும் வால்மீகி கூறுவது போல அனுமன் மீது தானும் அங்கதன் மீது லக்ஷ்மணனும் ஏறிச் செல்வோம் என்று ராமனே சொன்னான் என்னாமல், கம்பன், அனுமன் இரண்டு கைகளையும் கூப்பிக் கொண்டு, என்னைக் குரங்கென இகழாமல் என் மீது ஏறி வரத் திருவுளம் பற்ற வேண்டுமென்று சொல்லியபிறகே ராமன் சிறிய திருவடியின் மீது 'சரணம் வைத்தான்' என்று கதையைப் புனைந்திருப்பதினின்று மிகச் சிறிய விஷயங்களிலும் கூட அவன் தன் அரிய கருத்தைச் செலுத்திக் காவியத்தைத் திறம்பட அமைத்திருக்கிறான் என்று படிப்போர் கண்டுகொள்வர். †

ஆக்ஷேப சமாதானங்கள்

கம்ப ராமாயணம்

——(:)——

'பாலபாரதி' பத்திரிகையின் கார்த்திகை சஞ்சிகையிலும் அதற்கு முன்னும், கம்பருடைய ராமாயணத்தின் விசேஷத்தைப் பற்றி ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய ஐயர் எழுதி வருவதை ஆவலுடன் படித்தேன். நானும் கம்பராமாயணத்தில் ஆஸ்தை யுள்ளவன். அதிக விசுவாசத்துடன் படித்தும் கேட்டும் இருக்கிறேன். வால்மீகி ரிஷியால் இயற்றப்பட்ட காவ்யத்தையும் சிறிது படித்திருக்கிறேன். ஆதலால்தான் இவ்விரண்டு கவி ரத்தி

[*] உன் உடம்பில் கோரமான காயங்களிருப்பதினின்று போர் செய்தாய் என்றும், நீ இங்கு திரும்பி வந்ததினின்று நீ பகைவரை வென்றாய் என்றும், அதோ வானளாவிச் செல்லுகிறதே புகை—அதினின்று நீ இலங்கைக்குத் தீ வைத்தாய் என்றும், சீதா தேவியை நீ உடன் அழைத்து வாராததினின்று பகைவர் இத்தனைப் பலிஷ்டர் என்றும் உணர்ந்துகொண்டோம்.

† சில பேயர் கம்ப ராமாயண ஆராய்ச்சி படிக்கக் கடினமாக இருக்கிறது என்று எழுதுவதால், அடுத்த சஞ்சிகையில் யுத்த காண்ட ரசனையைப்பற்றி வெளிப்படுத்த இருக்கும் ஆராய்ச்சியோடு கம்பராமாயண ஆராய்ச்சியைத் தற்போதைக்கு நிறுத்திக்கொள்ளலாம் என்றிருக்கிறேன். ரசனைஆராய்ச்சியும் அவ் யுத்த காண்ட ஆராய்ச்சியுடன் ஓர் வாறு முற்றுப்பெறும்.

ணங்களின் தாரதம்யத்தை எடுத்து காண்பிப்பவர்கள் எழுதுவதை கவனிக்க நேரிட்டது.

இவ்விரண்டு ஆசார்யர்களின் ஒற்றுமை வேற்றுமையை உணர்வதற்கு, சில விஷயங்கள் அவசியமாக் கவனிக்கப் படவேண்டும்.

௧. ஒவ்வொரு கவியின் காலம் எது?
௨. அக்கவி உத்தேசித்த ஜனங்கள் எவர்கள்?
௩. அவர் வெளியிட்ட சந்தர்ப்பம் என்ன?

இவைகள் இன்றியமையாத குறிப்புகள். இன்னும் அநேக விஷயங்கள் உண்டு. மேற்சொல்லிய முக்கிய கவனிப்புகளுடன் இரண்டு காவ்யங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்தால் நம்முடைய புத்தியினுல் தெரிந்தெடுக்கப் படும் பெருவான மேன்மைக் குறைவுகள் காண்பிக்க இடம் இருக்கமாட்டாது. வால்மீகி முனிவர் இராமனை ஆதிமுதல் புருஷோத்தமனாக வெளியிட்டு வந்திருக்கிறார். ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் தன்னை அவதார புருஷனுகச் சொல்ல இஷ்டப்படவில்லை. அவதாரக் கருத்தில் வைத்துக் கொண்டு வடநூல் படித்தவர்களுக்கும், ஆரண்ய வாசிகளுக்கும், கலியுகத்திற்கு முன் வசித்த கிரஹஸ்தர்களுக்கும், சரித்திரத்தைப் புகல எண்ணங்கொண்டவர்.

கம்பர் எழுதிய காலத்தில், ஸ்ரீராமனை மஹாவிஷ்ணு என்றும், அவதார புருஷனென்றும், கலி சம்மதத்தை விலக்கத் தகைபுள்ள தாரகநாமத்தை உடையவனென்றும், ஆஸ்திக உருவனென்றும், பிரசித்தி யடைந்திருந்தது. இந்நோக்கத்துடன் கம்பராமா யணத்தைப் படித்தால், இம் மஹான்கள் இருவருக்கும் உள்ள தாரதம்யம் நன்கு புலப்படும்.

சந்திகைகளைப் படிக்குங்கால் கம்பனை மேன்மைக்க மட்டுமல்லாமல் வால்மீகியை இழிவுபடுத்த உத்தேசித்தது போல் உணர்கிறேன். ஒரு உதாரணம். அயோத்யா காண்டத்தில் கைகேயியுடன் விஸ்தாரமாக வாக்கு வாதம் செய்தது சரியாக இணைக்கவில்லையென்றும், லக்ஷ்மணன் ராமனுடன் சென்றதாகச் சொல்லுவது ஊர்மிளையை அருகிருக்கச் செய்விப்பதென்றும், தம்பி ராமப்பட்டிருக்கிறது. லக்ஷ்மணர் இன்றி ராமன் சென்றிருப்பான் என்று சொல்லுவது இவ்விரண்டு சகோதரர்களின் நீங்காத அன்பிற்குக் குறைவாகும். இராமன் முழுவதும் உபவாச மிருந்த தமயனை விட்டு நீங்கி யிருக்க வல்லவன் அல்ல அவன். அங்கு இருக்குங்கால் சொன்ன உத்திரவை ஆதரிக்க இராமன் தம்பியில்லாமல் போயிருக்க மாட்டானென்பது திண்ணம். கைகேயி யுடன் நடந்த வாக்குவாதம் அதி விஸ்தாரமென்று சொன்னால் வால்மீகியின் கவிசாமர்த்தியத்தை முழு வதும் உணர்ந்ததாகமாட்டாது. இன்னும் எழுதலாம். இருந்தாலும், இனி வெளிவரும் சஞ்சிகையில் என்னால் விவரிக்கப்பட்ட குறிப்புகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு தாரதம்யத்தைக் காண்பித்தால் என்னையொத்தவர்கள் கூட திருப்தியடை வார்கள்.

தி. வை. சேஷகிரி அய்யர்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கடிதத்தில் ஸ்ரீ சேஷகிரி ஐயர் நான் வால்மீகியைத் தாழ்த்த விரும்புவதாகக் கூறு கிறார். ஓர் ஆசிரியர் ஓர் நூலைவிட உயர்ந்தது என்று ஒருவன் நிரூபிக்க முயலும்போது பின் கூறப்பட்ட நூலின் ஆசிரியனை [illegible] பக்தி கூறுவதாகும் என்று மனிதர் சொல்லப் புகுவரேல் அது ஆராய்ச்சி முறையை எதிர்ப்பதாகும். ஆராய்ச்சியில் ஒருவன் கொடுக்கும் அபிப்பிராயம் தவறாகவே இருக்கலாம். ஆனால் அவன் குதர்க்கவாதம் புரியாத வரையில், அவ் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுவது கண்டிக்கப் பெற்ற ஆசிரியனை அவமதிப்பதாகும் என்று சொல்லுவது முறையாகாது.

ஸ்ரீ ஐயர் இவ்விரு கவிகள் எழுதிய காலங்களையும் சந்தர்ப்பங்களையும், அவர்கள் உத்தேசித்த ஜனங்களையும் நோக்கி ஆராய்ச்சியை நடத்தவேண்டும் என்கிறார். காலமும் சந்தர்ப்பங்களும் உத்தேசித்த ஜனங்களும் வேறு வேறு என்பது வெள்ளிடைமலை. அதை நான் மறுக்கவேயில்லை. இவ் ஆலோசனை ஓர் கவி தன் காலத்திலும், இடத்திலும், தான் வசித்த கூட்டத்திலும் அறியக் கூடிய விஷயங்களுக்குப் பொருந்த எழுதி யிருக்கிறானா இல்லையா என்று ஆராயத்தான் பெரும் பாலும் பயன்படும். என் ஆராய்ச்சியில் வால்மீகி எத்

தலைய மனிதன் கம்பன் எத்தகைய மனிதன் என்றுவது வால்மீகி என்ன போதிக்க வந்தான் கம்பன் என்ன போதிக்க வந்தான் என்றுவது நான் விசாரிக்கப் புக வில்லை. மற்று, மகா காவியங்களின் வரிசையில் கம்பராமாயணத்தின் ஸ்தானம் எது என்று நிர்ணயிப் பதே என் நோக்கம் ஆகும். இவ் ஆராய்ச்சியில் வால்மீகி ராமாயணத்தில் எப் பாகத்திலாவது ரசனை முறை கம்ப ராமாயணத்தின் ரசனை முறைக்குத் தாழ்ந்ததாக இருப்பின் எடுத்துக் காட்டவேண்டியது என கடனாகும். அதே மாதிரி அதுவோ மற்ற நூல் களோ கம்ப ராமாயணத்தின் எப்பாகத்தையாவது உயர்வு காட்டினுல் அதையும் எடுத்துக் காட்ட வேண்டியது எனது கடனாகும். இந்த ஸ்ரீமான் ஐயர் சொல்லும் காலதேச சந்தர்ப்பத் தொகுதியின் விசாரணை பெரிதும் உதவி புரியாது என்று அஞ்சு கிறேன்.

வால்மீகி ராமனைக் கடவுளாகப் பாவிக்காததால் அவனுடைய ரசனைச்சுவை குறைய நியாயமில்லை. கம்பன் ராமனை நாராயண மூர்த்தியின் அவதாரமாகப் பாவித்து எழுதியதால்தான் கம்ப ராமாயணத்தின் ரசனை உயர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்லுவது பொருந் தாது. கதையின் ஓட்டத்தையும் சம்பாஷணைகளின் அமைப்பையும் ரஸிகர் இருதயத்துக்குத் திருப்தி அளிக்கும்படி பொருத்தமாகக் கோத்து வைத்து எழுது வதே ரசனையாகும். (எனது நான்கு வியாசங்களிலும் கூட இவ் இரசனை விசாரணையை முற்றிலும் அடக்க முடியாதபோது இந்த ரசனையைப் பற்றி ஓர் வாக்கியத் தில் தான் எழுதியுள்ளேன் என்று அறிஞர் துறைகடர் என நம்புகிறேன்.) அவ் இரசனைச்சுவை கம்பராமாயணத் தில் அதிகம் காணப்படுகிறது என்பதே எனது கட்சி. அதனுல் வால்மீகியில் இரசனைச்சுவை இல்லவே இல்லை என்று நான் கூறுவதாக ஒருநாளும் ஆகாது. மற்று இரசனைச்சுவையில் வால்மீகி ராமாயணம் கம்ப ராமா யணத்தைத் தவிர மற்றெல்லா மகா காவியங்களையும் இதிகாசங்களையும் விட உயர்ந்தது என்பதே எனது தாழ்ந்த அபிப்பிராயம்.

ராம கைகேயி சம்வாதத்தில் கம்ப ராமாயணத்தில் உள்ள கெடுபிடி வால்மீகியில் இல்லையென்றும், இந்த கட்டத்திற் கெடுபிடியே ரசனைக்கு அவசியம் என்றும் நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். இரண்டு நூல்களிலும் இந்த கட்டத்தைப் பொறுமையுடனும் திறந்த மனதுட னும் படித்துப் பார்த்தால் கம்பனில் காணப்படும் அமைப்பு அதிக சுவையுடைத்து என்று ரசிகருக்குத் தோன்றும் என நம்புகிறேன். இக்தும் வால்மீகியின் ரசனை சுவையற்றது என்பது எனது கருத்தன்று. அவரது அமைப்பைவிடக் கம்பன் இக் கட்டத்தில் செய்துவைத்துள்ள அமைப்பு சிறந்தது என்பது தான் என் அபிப்பிராயம்.

ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் இல்லை யென்று கைகேயி கூறும் காலத்தில் லக்ஷ்மணன் ராமனோடு இருந்தான் என்று அமைப்பதில் ரசனைக்குற்றம் ஏற்படு கிறது என்று நான் எழுதியதை ஸ்ரீ ஐயர் அவ் இரசனை 'அருவருக்கத்தக்கது' என்று நான் சொல்வ தாக வைத்துக்கொண்டு எழுதுகிறார். லக்ஷ்மணன் அச் சமயத்தில் ராமனோடு இருந்தான் அவனுடைய ராஜஸ சுபாவம் அங்கேயே கைகேயியைத் தாக்கவோ அவமதித்துப் பேசவோ தூண்டவேண்டும். வால்மீகி லக்ஷ்மணனுக்குக் கற்பித்திருக்கிற சுபாவப்படி அங்கே அவனை நடக்கச் செய்யவில்லை, ஏனெனில் ராம னெதிரே லக்ஷ்மணன் தாயைத் தாக்கும்படி செய்தல் முறையாகாது. ஆகையால்தான் கம்பன் ராமனை மாத்திரம் தனியாகக் கைகேயியினிடம் நிறுத்தியிருக் கிறான். அவ்வாறு செய்திருப்பதால் லக்ஷ்மணனைத் தன் சுபாவத்துக்கு மாறாக நடக்கும்படி செய்யவேண்டிய தவற்றினின்று கம்பன் தப்பித்துக்கொள்ளுகிறான். அந்தச் சமயத்தில் ராமன் கூடச்சென்றுல்தான் லக்ஷ்மணனுடைய பிரியா நட்புக்குப் பொருத்தமா யிருக்கும் என்பது அதிருஷ்ட வாதம் என்பது எனது தாழ்ந்த அபிப்பிராயம்.

வ. வே. ஸு.

ஜகதீச சந்திர வஸு செய்த ஆராய்ச்சிகள்

(பஞ்சாப் வித்யாலயத்தில் தைமாதத்தில் அவர் செய்த பிரசங்கத்தின் மொழிபெயர்ப்பு)

(ஸ்ரீமான் வெ. கா. ராமநாதன் மொழிபெயர்த்தது)

உங்களிடை வந்து பிரஸங்கம் புரியும்படி என்னை அழைத்த காலத்து ஸம்ஸாரமென்னும் ஸாகரத்தில் ஈடுபடவிருக்கும் மாணவர்களுக்கும் வித்தியார்த்திகளுக்கும் புத்திமதி வார்த்தைகள் இரண்டொன்றை எடுத்துக் கூற எனக்கு ஸந்தர்ப்பம் வாய்த்ததை யான் ஒரு பெரும்பேறெனக் கருதி அகமகிழ்ந்தேன். நீங்கள் என்னிடம் பாராட்டும் பேரன்புக்கும் பூரண நம்பிக்கைக்கும் ஏதோ ஒரு சிறு கைம்மாறாக என் அறிவுக் கெட்டியவற்றுள் சிறந்ததான விஷயத்தை உங்களுக்குத் தெளியக் கூறுவேன். நான் உங்களுக்குக் கூறவிருக்கும் புத்திமதிகள் எளிதில் பின்பற்றக் கூடியன வல்ல. உங்களுடைய பூர்ண ப்ரயத்னங்களையும் அரும் பெருஞ்சக்திகளையும் கொண்டே தான் சாதிக்கற்பாலன. நான் உங்களுக்குச் சுலபமான வழிகளைக் காட்டிவிட வரவில்லை. உங்களுடைய போராற்றலைத் துணையாகக் கொண்டு அதிக கஷ்டத்துடனும் சிரமத்துடனும் இயற்றக் கூடிய விஷயங்களை மட்டுமே நீங்கள் உங்கள்வாழ்நாட் கொள்கைகளாகக் கைக் கொள்ள வேண்டுமென்று உங்களை நிர்ப்பந்தம் செய்ய வந்தவனுமேன் நான். மானவ தரும இயக்கத்தின் சரித்திரத்தில் தற்போது ஏற்பட்டிருக்கும் நெருக்கடியான நிலைமை ஸாமாந்யமான தன்று. உண்மையான மானவ தர்மத்தின் அபிவிருத்தியானது இடைவிடாது சாசுவதமாய் முன்னேற்ற மடைந்து வருதற்கு இன்றியமையாதனவாம். இளைஞருக்கே உரிய திடப் பிரதிக்ஞையும் உயரிய தனிப் பெருங் கொள்கையையும் எவ்வித இடையூறு [illegible] சலியாது ஏகாக்ர சிந்தனத்துடன் பின்பற்றிச் செல்லக்கூடிய திட புத்தியையும் ஆற்றலையும் லாப நஷ்டங் கருதாது பயன் படுத்தவேண்டிய பரமோத்கிருஷ்டமான காலம் இப்போது ஏற்பட்டுள்ளது. நீங்கள் அனைவரும் தத்துவப் பொருளை அல்லது உண்மையை நாடி நிற்கிறவர்கள். அவ்வித உண்மையைக் கண்டறியுமுன் நீங்கள் படவேண்டிய சிரமத்தையும் செய்யவேண்டிய தியாகத்தையும் பற்றி நான் உங்களுக்கு விரிவாய் எடுத்துரைப்பேன். இந்தப் பகீரதப் பிரயத்னத்தில் ஆன்றோர் சேர்த்து வைத்துள்ள வித்தை, வழக்க ஒழுக்கங்கள், நாகரிகமாதி பொக்கிஷங்கள் உற்ற துணையாய் நிற்பன. ஆயின், நீங்கள் பண்டைக்காலத்தினைப் [illegible] பார்த்துச் சுட்டுக்கொண்ட பூனையைப் போல் கேவலம் மூடத்தனமாய் மேற்கொள்ளுதலைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். பிராசீன ஆசார விவகாரங்கள், வித்தை, மனோதர்மம் முதலியவற்றின் உள் ஸாராம்சத்தைக் கிரகித்து அறிவை விசாலப்படுத்திக் கொள்ளும் சத்புத்திரர்களாக விளங்குதல் அவசியம்.

மனிதனுடைய சக்தி: விதியை மதியால் வெல்லலாம்

மனிதனால் ஆகக் கூடாதனவோ அல்லது அவனுக்கு அசாத்தியமானவோ வாகிய விஷயங்களைப் பற்றியாவது அல்லது பிறநாடுகளில் சாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயங்களைக் குறித்தாவது நான் பேசப் போவதில்லை; பாரத கண்டத்திலேயே செய்து முடிக்கக் கூடியனவும் பண்டைக் காலத்தில் இந்நாட்டினில் சாதிக்கப்பட்டனவுமான வற்றைப் பற்றியே நான் பிரஸ்தாபிக்கப் போகிறேன். நூதன விஷயங்கள் எவ்வாறு கண்டு பிடிக்கப்படுகின்றன என்பதைப் பற்றி யான்

போகப் போகிறேனென நீங்கள் நினைப்பது இயற்கையே. அது மட்டுமேயன்றி, ஜட வஸ்துக்களைப் பற்றியும் அவற்றை இயக்கும் பல்வேறு சக்திகளின் குணகுணங்களைப் பற்றியும் ஆராய்ச்சி செய்வதினின்றும், ஜீவனை உடைய வஸ்துக்கள் மேற்கூறிய பல்வேறு சக்திகளால் பாதிக்கப்படுகின்றன என்ற விஷயத்தை ஆலோசிக்கும் நிலைமைக்கு எவ்வாறு நான் வரலாயினேன், அதன் காரணம் யாது என்றதையு மறிய நீங்கள் ஆவலாயிருப்பீர்கள்.

விஞ்ஞான சாஸ்திர ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாக அதற்கு அநுகுணமான காலதேச வர்த்தமானங்கள் கிடையாதெனவும் அத்துறையினதாகிய முயற்சிகள் யாவும் பல்வேறு சந்தர்ப்பாசந்தர்ப்பங்களினால் சோம்பி நிற்கலாகின்றனவென்றும் புகார் அடிக்கடி கிளம்புகின்றது. சந்தர்ப்பாசந்தர்ப்பங்களைக் கண்டு குறை கூறுவது மனிதனுக்கு அழகன்று. ஏற்படும் அசந்தர்ப்பங்களையெல்லாம், அவற்றைப் பார்த்துப் புறங் காட்டி ஓடாமல் முன் நின்று பொருது, அவற்றின் மீது வெற்றி கொள்வதே மனிதனுடைய தருமமாகும். சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஹஸ்தினாபுரி ராஜ சபையில் பிறந்த வீர வார்த்தைகளை விரிவாயெடுத்துரைக்கும் மஹாபாரதக் கதை உங்கள் அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். தேர்ப் பாகன் குலத்தில் உதித்தவனாகக் கருதப்பட்ட கர்ணன் அரசிளங் குமாரனும் அர்ஜுனனுடைய வீரத்தைப் பழித்து வாதுக் கழைக்க, அர்ஜுனன் உயர்குடியிற் பிறவாத கீழ் மகனுடன் அரசிளங் குமாரனொருவன் சண்டை செய்வதென்பது ஒவ்வாத காரியமெனத் துச்சமாய் விடையிறுத்தனன். உடனே கர்ணன், "சாதி சொன்னாய் நீ! நானே என் பிதாமஹன், மாதா மஹன், அனைவருமாவேன். என் கைத்திறத்தால் நானே அந்த உயர் குடி பிருதைப் பெறுகின்றேன் பார்," என்று சபதங் கூறினான்.

இக்கதையில்தான் மனிதன் விதியைக்கூட மதியால் வென்று, நல் அதிர்ஷ்டமென்னும் தெய்வமடந்தை தானே வந்து பணிந்து நின்று தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி சரணாகதி யடையச்செய்யும் ஆற்றலையுடையானென்னும் திருமொழியை முதன் முதல் உறுதியுடனுரைத்தனன் போலும். நீ அடியோடு அயலார் உதவியை நாடி அவர்களை கதியென நம்பிக் கிடப்பாயாயின், உனது வாழ்வு கேவலம் மானமற்ற பராதீனம்; பதரின் பாலதாகும். வலு, தீரம், உரம், அனைத்துக்கும் போராட்டமே நற்றாயாகும். உனது கையே உனக்கு உதவுதல் வேண்டும். உன் வலியைக் கொண்டே நீ கோரிய பொருளைக் கைக்கொளல் வேண்டும். அன்னியன் கையை எதிர்பார்த்து நில்லாது, உனது சொந்த ஆற்றலையே துணையாகக்கொண்டு போர் புரியப் புரிய உனது ஆற்றல் அளவு கடந்ததாகி உனக்கு ஜயத்தைப் பயக்கும். வித்தை சம்பந்தமான துறைகளிற்கூட ஒரு முறை இருமுறை மும்முறையெனப் பன்முறையும் தோல்வியடைந்தும், மனோதிடத்தைக் கைவிடாது, எத்தகைய ஆபத்துக்களையும் சங்கடங்களையும் பொருட்படுத்தாது, கொண்ட நோக்கமே பெரிதாக நினைந்து பொருது கரையேறினோர்களால் தான் சிறந்த உண்மைகள் வெளிப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

ஜயாபஜயம்

விஞ்ஞான சாஸ்திர ஆராய்ச்சி தீக்ஷையைக் கொண்டவனுடைய பாதை ராஜ மார்க்கமன்று. அவனுக்குச் சுகங் கிடையாது, நல்லுடை கிடையாது, நல்லுணவு கிடையாது, சதா கஷ்டம்தான், சதா போராட்டந்தான். ஜயத்தையும் அபஜயத்தையும் லாபத்தையும் நஷ்டத்தையும் ஒரு பொருட் பல் கிளவிகளெனக் கொண்டு, தன்னுடைய வாழ்க்கையையே மகா பலியாக அவன் தியாகஞ் செய்து விடவேண்டும். எளிதில்

இடைக்கக் கூடிய ஜயமாவது லாபமாவது அல்லது எளிதில் செய்து முடிக்கக் கூடிய தொழிலாவது தக்க வீரன் மனதுக்குப் பிடிப்பதில்லை. எட்டாத சந்திர பிம்பத்தைப் பிடித்துப் பந்தாட எண்ணி அந்த நாட்டத்தில் அவன் படும் அவஸ்தைகளும் அபஜயங்களும் அவன் மனதைக் கவர்வன. அவைகளே அவனுக்கு மனோஹரமானவை. அபஜயக் கொடியே கண்ணுக்குப் புலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்படியான சில பிரயத்னங்கள் மாண்டு மடிந்ததாகக் கருதப்பட்ட பின்னரும் அப்படியும் இப்படியும் அவைகளைப் புத்துயிர் பெற்று எழுந்துலவச்செய்யும் அரிய ஆற்றலின் அந்தரங்கம் யாது? அது எங்குளது? நாம் சற்று நிதானித்துக் கவனிப்போமானால், காரணத்துக்குப் பின் காரியம் எவ்வாறு அவசியம் ஏற்பட்டேயாகவேண்டுமோ, அவ்விதமே யாகும் அபஜயத்தை யடுத்ததுபோல் ஜயமும். நாம் ஜயமென்னும் பேரிகை கொட்டி முழக்கும் காரியத்தின் தோற்றம் நெடுங்காலம் கழிந்துத் தோன்றுவதன் முன் மறை சக்தியாய் நின்று இயக்க வேண்டிய ஆதி பராசக்தியே யாகும் அபஜயம் என்ற உண்மையை நாம் கரதலா மலகம் போல காணுவோம்.

விஞ்ஞான சாஸ்திரவுண்மையைக் கண்டறிவதற்கு இன்றியமையாத நிபந்தனைகள்

கலைமகளின் பிரஸாதத்தைப் பெற்று அறிவை விசாலப் படுத்திக் கொள்வதற்குப் பல்வேறு நிபந்தனைகள் இன்றியமையாதனவாகும். முதல் ஆவசியகம் அபார கற்பனா சக்தியாகும். விஞ்ஞானில் பிரதி ஆராய்ச்சிப் பிரயத்தனமும் முதல் முதல் அதன் சகல விதமான அங்கங்களுடனும் வெகு நுட்பமாகக் கோசரமாக வேண்டிய இடமான மனிதனுடைய மனமே பிரதான ஆராய்ச்சிச் சாலையாய் நிற்கிறது. தெள்ளிய தரிசனமும் தோற்றமுமின்றி, குருடன் மாங்காய் விழ மாத்திரைக் கோலை யெறிந்ததொப்பச் செய்யப்படும் ஆராய்ச்சிகள் பயனற்றவாகும். இந்திய மனத் தத்துவம் கேவலம் மனக் கோட்டைகள் கட்டும் அபார கற்பனா சக்தியில் அகப்பட்டு உழலுகின்ற தன்மையதாகையால், இந்தியாவில் விஞ்ஞான சாஸ்திர நுண்ணிய ஆராய்ச்சிக்கிடமே இல்லையென நினைக்கப்பட்டது. ஆனால் மேல் மாசியைப் பார்க்குங்கால் தம்முள் முரண்படுவனவாய் வகை தொகையற்ற ஒரே தந்தரகோளமாகத் தோற்றும். குப்பையினின்று ஒரு நூதன உள்ளுண்மையையும் ஒழுங்கையும் வகுக்கக் கூடிய இந்த அபார தீவிர கற்பனா சக்தியை சிந்தனை, தியானம் என்னும் வழக்கத்தினால் ஓர் அளவுக்குள், ஓர் எல்லைக்குள் அடக்கிவைப்பது சாத்தியமான காரியமே. ஒருவன் ஒரு விருக்ஷத்தின் வாழ்க்கையினுடைய அந்தரங்கத்தைக் கண்டறிய வேண்டுமாயின் அவன் அவ்விருக்ஷத்துடன் விருக்ஷத்தோடு விருக்ஷமாய்ப் பேதமறக் கலந்து நின்று அதனுடைய துருதுருப்பான உயிர் நிலையின் துடிதுடிப்பைக் கண்டறிதல் வேண்டும். இது கேவலம் முதற்படியேயாகும். அடுத்த படியாக, சிறிதளவும் பிசகுதல் இல்லாத சாஸ்திர பரீக்ஷையெனும் நிச்சயமான வாயிலாகச் சென்று காணக்கூடிய உண்மைகளுடன் அவன் தன் யுக்தியோசனைகளா லெட்டிய விஷயங்களை ஒத்திட்டுப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வாறு ஒரு கட்டிக்குள்ளும் எல்லைக்குள்ளும் கட்டுப் படுத்தாமல் போனால் கற்பனா சக்தியானது காடும் மலையும் கால்விட்டோடிக் கடைசியாகப் பித்தனுடைய சித்தாந்தங்களுக்கு அருகே சென்றுவிடும். ஒரு யந்திரக் குதிரை செய்து ஒரு வில்லை யழுத்தியவுடன் அது ஆகாயத்தில் வாயுவேகமாய்ப் பறந்து செல்வதை மனதில் கற்பித்துக்கொண்டால் எவ்வளவு ஸந்தோஷமாயிராது? உண்மையென்னும் உரைகல்லில் தேய்த்து மாற்றுப்பார்ப்பதெனும் பரீக்ஷை

யில்லை யெனில், மனதானது தனது ஸாமான்ய புத்தி நிலையினின்று விலகிக் கடைசியில் உண்மைக்கும் வெறும் தோற்றத்திற்கும் வித்தியாசங் கண்டுபிடிக்க இயலாத பித்தனுடைய நிலை அல்லது மரண நிலைக்கு வந்துவிடுகிறது. பழையநாட்களில்நமதுபுத்திமான்கள் அனைவரும் தாங்கள் சொல்வதெல்லாம் சரி யென்ற மூட சித்தாந்தஞ் செய்யாது, அவனவன் புத்திக் கெட்டியவாறு நிர்ப்பந்தமில்லாமல் தாராளமாய்த் தனக்குத்தானே தீர்த்தெளிய ஆராய்ந்தறிந்துண்மையைக் கண்டறியலாமென்ற ஸ்வதந்திர நிலையைப் பெரிதும் அப்பியசித்து வந்ததால் வேதங்கள்கூட உண்மை யெனும் உரைகல் பரீக்ஷையில் பழுது படுமாகில் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்று அவர்கள் பயமில்லாமல் முறையிட்டார்கள். எவ்விஷயமும் பூத பௌதிகத்துக்கு அதீதமான விஷயமன்று. அதிசயமெனவும் மாய வித்தை யெனவும் தோற்றுபவைகளெல்லாம் உண்மையில் தற்போது காரணம் விளங்காமையால் அவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றனவெனவும், விடா முயற்சியால் என்றைக்காவது அவைகள் சம்பந்தமான காரண காரிய தத்துவத்தைக் கண்டறியக் கூடுமென்பது அவர்களது திடநம்பிக்கை. இருபத்தைந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தக்ஷசில வித்தியாலயத்தில், ஜீவகனை அவனுடைய குரு அழைத்து, அக்கம் பக்கங்களிலுள்ள எல்லாச் செடி கொடிகளுடைய குறை குணங்களைக் கண்டறிந்து வாவென ஆஞ்ஞையிட்டபோது, அக்குருவானவர் பிரத்யக்ஷானுபவ பூர்வமாய் உண்மையைக் கண்டறியும் இம்மார்க்கத்தைத்தான் அவலம்பித்தனர். பண்டைக் காலத்து நமது வீர பூமியில் கண்மூடி மௌனியாயிருத்தலைப் போற்றவில்லை. கர்மமார்க்கத்தைத் தான் பெரிதும் சிலாகித்துப் பேசினர்; அமர்க்களத்தில்தான் அஞ்ஞான காடாந்தகாரத்தை விலக்கிப் பரம்பொருளின் உண்மையை வெளிப்படுத்திய உபதேசமொழி இவ்வுலகத்தவர்க்கு அருளப்பட்டது.

மனதை ஒரு நிலை நிறுத்தல்

உண்மையைக் கண்டுபிடித்தற்கு இரண்டாவதாகிய ஆவசியகம் நாம் கொண்ட லக்ஷ்யத்தை அல்லது நோக்கத்தை அதே தியானமாய் ஏகாக்ர சித்தத்துடன் பின்பற்றி நிற்பதாகும். இங்குமங்கும் அலை பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் மனதையுடையவர்களுக்கும், பேருக்கும் புகழுக்கும் பாடுபடுவார்களுக்கும், கைகொண்ட காரியத்தின் இறுதியைக் காண்பதென்பது இயலாத காரியம். குரு பரீக்ஷார்த்தமாய்ச் சிஷ்யனைப்பார்த்து 'மரத்தின் மீதுள்ள பறவையைக் குறிவைத்தடி,' என்று சொல்லிச் சற்று நேரத்துக் கெல்லாம், "மரத்தையும் பறவையையும் நீ காண்கிறாயா?" எனக் கேட்க, சிஷ்யன் "ஆசாரியரே நான் குறிவைத்திருக்கும் பக்ஷியின் கண்ணைத் தவிர பிறிதொன்றையும் காண்கிலேன்," என்றனன். உடலில் உயிருள்ளளவும் கை விடாது, கொண்ட நோக்கத்தின் மீது கருத்தாயிருந்து, மனதின் முன் நிறுத்திக்கொண்ட பிம்பத்தைக் கண நேரமும் அசைய விடாமல் ஸதா தியானித்துக்கொண்டு, சற்றுநேரமாவது அயர்ந்தாவது இவ்வுலக தூண்டுதல்களால் புத்தியைச் சலிக்கவொட்டாமல், மனதில் கொண்ட லக்ஷ்யத்தை உடும்பின்பிடியைப்போலப் பற்றி நிற்கும் வாஸ்தவமான சத்தியாச கருமத்தை நீங்கள் பின்பற்றி நிற்கினும் நிற்கலாம்.

கடைசியாக, ஆராய்ச்சித்துறையில் அபிவிர்த்தியடைதற்கு வேண்டிய சாதனங்கள் இன்னும் இரண்டு உண்டு. ஒன்று சகல சாமக்ரியைகளும் உபகரணங்களும் நிறைந்திருக்கும் ஆராய்ச்சிச் சாலை. இரண்டாவது அதி நுட்பமானவையும் அணுவளவும் பிசகாதனவுமாய சாதன கரு

விகளை யூகித்தறிந்து அமைத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலும் கைத்திறமும் வேண்டும். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், அதாவது என்னுடைய ஆராய்ச்சிகள் ஆரம்பித்தகாலத்து, ஆராய்ச்சிச்சாலை யென்னும் நாமதேயத்துக்குக்கூட உரித்தாகும் படியான சரியான ஆராய்ச்சிச்சாலை யென்பதே கிடையாது. புதிய கருவிகள் அமைப்பதென்றலோ, இந்திய சிற்பிகளுக்கு நூதன நுட்பமான கருவிகளமைப்பதற்குப் போதுமான அறிவும் கைத்திறமும் அடியோடு கிடையாதெனக் கருதப்பட்டது. இவ்விரண்டு குறைகளையுங் கண்டு நான் பின்வாங்கிவிடவில்லை; இக் குறைகளைச் சரியான வகையாய் நீக்கி நிவர்த்தி செய்து கொண்டு காரியத்தை முடித்தே தீருவதெனக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டேன். மிகு திடமும் மன வன்மையும் உண்டானால் கடைசியில் ஜயிக்கக் கூடாத கஷ்டம் ஒன்றுமே கிடையாதென்ற உண்மையை வெகு சீக்கிரத்தில் பிரத்தியக்ஷ பூர்வமாய்க் கண்டறியலானேன்.

விடா முயற்சியுடன் உழைக்க உழைக்க, முதற் பலமாய்த் தாளிடப்பட்டிருந்த கதவுகள் தாமே திறக்கலாயின. முதலில் அசாத்திய மெனத் தோற்றிய லக்ஷியங்கள் எளிதில் சாதிக்கப்படலாயின. சாமானிய தொழிலாளிகள் கூடச் சரியானபடி பழக்கப்பட்டபோது தன்னிய சிற்பிகளாய் விட்டனர். உலகத்தில் வேறெந்த நாட்டிலும் பல முறை பார்த்த பின்னர்கூட அவைகளைப் போன்ற கருவிகளைச்செய்யச் சாத்தியமில்லாதபடி அத்தகைய, மனது பிரமிக்கத்தக்க நுட்பமும் அதி தீவிர உணர்ச்சியும் பொருந்திய கருவிகளை நமது சிற்பிகள் செய்யலாயினர். என்னுடைய வித்தியாலயத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பல் வேறு ஆராய்ச்சித்துறைகளில் பின்னும் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு அவசியமான உயர்தர கருவிகள் இப்போது இந்தியாவிலிருந்தேதான் வெளி நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டியிருக்கின்றன.

இற்றைக்கு முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னரே மின்சார அலைகள் சம்பந்தமான பல கஷ்டமான விஷயங்கள் என்னுடைய ஆராய்ச்சிக் கிரகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக் கழகங்கள் அனைத்தாலும் பெரிதும் போற்றப்பட்டுக் கொள்ளப்பட்டன.

நான் நிர்மித்த 'காலினு ரிஸீவர்' என்னும் நூதன கருவியினுல்தான் இத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் செய்வதற்குச் சாத்தியமாயிற்று. கம்பியில்லாத தந்தி முறையில், விஷயங்களை வெகு தூரத்திலிருந்து பிசகாமல் சரியாய் அறிந்து கொள்ள இந்த 'காலினு' கருவிக்கு துன்னிய கருவி வேறெதுவுங் கிடையாது. ஆராய்ச்சிச் சாலையில் ஓர் மூலையில் அயலார் கண்ணுக்குத் தென்படாமல் நிச்சப்தமாய், வெகு பொறுமையுடன் கண்டுபிடிக்கப்படும் உண்மைகளின் பலனாக, உலகத்தாருக்கு எவ்வாறு சொல்லுதற்கரிய நன்மை விளைகிறது, அதி உபயோகமான சாதனங்கள் ஏற்படுகின்றன வென்பதைக் கவனியுங்கள்.

பிரபஞ்சம் தலை விரித்தாடும் வெறியாட்டன்று
தாளத்துடனும் ராகத்துடனும் இயங்கும்
நடனமே யாகும்

இயற்கையில் நடைபெறும் விஷயங்கள் எவ்வளவு தாறுமாறான பேயாட்டமாகத் தோன்றுகிறது, பாருங்கள்! உயிருள்ள வஸ்துவுக்கும் உயிரில்லாத வஸ்துவுக்கும் தம்முள் உள்ள பேதமும், தாவரங்களுக்கும் பிராணிகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசமும் போன்ற கஷ்டமான ஆராய்ச்சி விஷயம் வேறெதுவுங் கிடையாது. விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளுக்கு இந்த பேதங்கள் கடக்கமுடியாத பர்வதங்களாய்க் குறுக்கே நிற்கின்றன. இயற்கையில் நடைபெறும் விஷயங்களுள் எவ்வளவு தாரதம்மியங்கள் இருக்கின்றன.

இத்தகைய பேதங்களின் உண்மையை ஊன்றிப் பரீக்ஷித்து இவை நமக்குள் உள்ள சம்பந்

தத்தைக் கண்டறிந்து ஒன்றுக் கொன்று தொடர்ச்சியுடையதென ஸ்தாபிக்க முடியுமா? நமது பூமியானது வருங்காலத்தில் நமக்கு இப்போது தெரிந்திருக்கும் வகையான உயிர்கள் ஜீவித்திருக்க முடியாத உருக்குத் திரவ பதார்த்தமாயிருந்தது. இவ்வித உயிர் சஞ்சாரமின்மையான நிலையிலிருந்து உயிர்கள் எவ்வாறு உதித்தன? பிரம்மாண்டத்தில் உலவும் தூளிகளால் ஜீவித்து நமது பூமண்டலத்துட் கொண்டு வரப்பட்டதென்பர். அவ்வித சித்தாந்தத்தால் நமது சந்தேகம் எவ்வாறு நிவர்த்தியாகிறது? பிரம்மாண்டத்திலவும் தூள்களால் வித்துக்கள் கொண்டு வரப்பட்டன என்பதால் நமது சந்தேகம் தெளிந்ததாகாது; ஒரு படிக்குப் பின்னுக்குப் போவதேயாகும்; நமது கேள்விக்குச் சமாதானமாகாது.

பிரகிருதி அல்லது இயற்கை என்பது என்றைக்காவது ஒரு நாள் மானுட ஆராய்ச்சியால் காரண காரியத் தொடர்ச்சியும், ஒழுங்குள் கண்டு பிடிக்க முடியாத சட்டதிட்டமும் பயனுமுடைய பிரபஞ்சமா? மனதைப் பிரமிக்கச் செய்யும்படியான பல்வேறு வகையினவாகி, மாறுபாடுகளுக்கிடையில் அடிப்படையான ஒரே ஒற்றுமையான, இயக்கத்தை இப்பூவுலக நிகழ்ச்சிகளுக்குள் உட்பொருளாகக் காணுவதற்குச் சாதனங்களாவது நமது பரதகண்டத்திலுள்ள யுக்தி யோசனை, கற்பனையாதி மனோ சக்திகள் வேறெந்த நாட்டினுக்கிடையாது. இவ்வித ஆராய்ச்சியைச் செய்து உண்மையைக் கண்டறிதற்கு நமது பரத கண்டமே ஏற்ற ஸ்தானமாயிருக்கிறது. கம்பியில்லாத தந்தி முறையில் சங்கதிகளைக் கேட்கும் ரிஸீவர் என்னும் யந்திரத்துடன் வேலை செய்து கொண்டிருக்கையில்தான், இவ்வித பிரபஞ்சத் தொடர்ச்சியின் உண்மை என் மனதுக்குள் உதயமாயிற்று. சங்கதிகளைக் கேட்கும் குணம் அந்த யந்திரத்தில் படிப்படியாய் பலவீனமடைந்து கடைசியில் அடியோடு போய்விட்டது. படிப்படியாய்க் குறைந்து வந்ததை உணர்த்திய கோடும், சிரமம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க நமது சரீர பலம் குறைந்து வருவதை உணர்த்தும் கோடும் ஒரே வித போக்கையுடையனவாயிருந்தன. சற்றே யந்திரத்துக்கு ரஜா கொடுத்து மறுபடியும் இயக்கத் தொடங்கியவுடன் அதனுடைய கிரகண சக்தி அதிகரித்து, மறுபடியும் வெகு நேரம் ஓயாமல் வேலை செய்ததால் குறைவதாயிற்று. பல நாட்கள் ஓய்வு ஏற்படுமாயின், அதன் சக்தி இன்னும் அதிகமாய் விருத்தியடையுமென்று நினைத்துப் பரீக்ஷித்ததில், நெடுங்காலம் வேலை செய்யாது சோம்பியிருந்தமையால் அது மந்தமடைந்ததைக் காண எனக்கு அதி ஆச்சரியமாகவிருந்தது. அவ்விதமாய் ஏற்பட்ட மந்த நிலைமை ஆபத்து சகாயத்திலாவது அல்லது மின்சார அதிர்ச்சியினாலாவதுதான் மாற்றி ஊக்க நிலைக்குக் கொண்டு வர முடிந்தது.

சிற்சில ரஸாயன முறைகளால் அதனுடைய ஊக்கம் அளவுக்கு மிஞ்சி அதிகரிப்பதையும் சில விஷ வஸ்துக்களால் அடியோடு அந்த சக்தி நசித்து விடுவதையும் கண்டேன். உயிருள்ள பிராணிகளுக்கும் உயிரில்லா வஸ்துக்களுக்கும் இடையேயுள்ள எல்லைக்கல் அடியோடு மறைந்து, அவைகளுக்குள் உண்டான பொதுப்படையான குணங்கள் புலப்படுவதைக் காண நான் அதிக ஆச்சரியமடைந்தேன். ஜட வஸ்துக்கள், செயலற்ற வஸ்துக்கள் என்பது பொய்யென நிரூபிக்கப்படலாயிற்று. இவ்வாறு பிரதி வஸ்துக்களினுள்ளேயும் உயிருக்குரிய சின்னங்கள் மறைந்து நின்று அவ்வுயிர் பின்னும் மலர்ச்சியடைவதற்கு வேண்டிய ஜீவ சக்தியுடன் கூடி விளங்குகின்றன.

செடிகளின் வாழ்க்கை ரகஸியம்

ஜட வஸ்துக்களுக்கும் பிராணிகளுக்குமிடையில் உள்ள வெளியில் பலகோடி வகையினவாகிய

[illegible], செடிகொடிகளாதி உயிர்கள் உண்டு. [illegible]ச் சலனமின்றி உணர்ச்சியுமின்றியிருப்பதாகத் தோற்றும் செடிகொடிகளினுடைய உயிர் நிலை அமைப்பிற்கும், துடிதுடிக்கும் அங்கங்களுடன் கூடி ஸ்பரிசமாதி உணர்ச்சிகளுக் கேற்ப விகற்பங்கள் காண்பித்து ஒரு நிலையில் நில்லாது ஸதா சலித்து அலைந்து கொண்டேயிருக்கும் புழு, பறவை, மிருகங்களாதி ஜீவன்களுக்கும் எவ்வித ஒற்றுமையும் இருக்க முடியுமென்று விஞ்ஞான நிபுணர்கள் நம்புவதில்லை.

இன்னொருசாரார் யாதொரு சாக்ஷியும் ஆதாரமுமின்றிக் கேவலம் புத்தியூகத்தினால் மாத்திரமே செடிகொடிகளுக்கு மானுட குணங்கள் யாவும் உண்டெனச்சாதிப்பர். ஆனால் இவ்வாறு கற்பனா சக்தி விசேஷத்தால் சாதிப்பதொன்று விஞ்ஞான சாஸ்திர உண்மையாகாது. புழு புள்ளாதி ஜீவன்களுக்கும் புல்பூண்டு முதலிய ஜீவன்களுக்கும் யாதாவது ஒற்றுமையுளதாயின், அவ்வித ஒற்றுமையை இருவகை உயிர்களுக்கும் உயிர் நிலை, உயிர் இயக்கம் முதலியன ஒருவகைத்தே என்று பிரத்தியக்ஷபூர்வமாய் மாத்திரமே ஸ்தாபிக்கக் கூடும். ஆனால் நமது விஞ்ஞான சாஸ்திர ஞானம் விருத்தியடைவதற்கு நமது ஐம்புலன்களின் ஆற்றல் பூரண ஆற்றலாயிராமை ஒரு பெரிய தடையாகும். நாம் காதால் கேட்பது வெகு கொஞ்சமே; அநேக ஒலிகள் நமது காதுகளுக்குக் கேட்பதில்லை. நமது கண்ணுக்குக் கோசரமாகும் வஸ்துக்களும் வெகு சிலவே; நமது பூமியில் உலவும் ஒளிக் கதிர்க் கூட்டங்களுள் நமது மானுடக் கண்களுக்குப் புலப்படுவன ஒருவகைக் கதிர்கள் கூட்டமேயாகும். பார்க்கப் போனால் பல்வேறு ஒளிக் கதிர்களின் கூட்டங்கள் நிரம்பிய ஒளிக்கடலில் நாம் முக்காலே மூன்றுவீசம் அரைவீசம் பார்வை யிழந்த குருடர்களாய்த் தவிக்கிறோம். கற்றது கைம்மண்ணளவென நாம் கண்ணால் காண்பனவற்றுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் காணாதன உலகளவாகும். இந்தப் புலன்களின் உணர்ச்சிகளைக்கொண்டு, மனிதனானவன், மனதினை கொண்டு, ஒரு தரித்திர [illegible] கொண்டு மனதுக்கு எட்டுதலில்லாத சமுத்திரத்தைக் குழந்தையைப் போலக் கடந்து விடலாமென மனப்பால் குடிக்கிறான். நமது ஆராய்ச்சி அதிவேகமாய் விருத்தியடையாததற்குக் காரணம் யாதெனில் செடிகொடிகளின் உயிர் இயக்கமானது நமது கண்களுக்குப் புலப்படுதலில்லா மரத்தின் அந்தரங்கமான உட்பாகத்தில் நடைபெறுகிறதேயாம். (தொடரும்)

உபகாரசிந்தையின் அளவே ஒருவன் உயிர் வாழ்பவனாகக் கருதப்படுவான். —எமர்ஸன்.

எனக்குக் கேடு விளைவிப்பவன் என்னையன்றி வேறெவனும் இலன். என் குற்றமே எனக்குத் துன்பம் விளைவிப்பது. —பெர்னார்டு முனி.

தான தருமங்கள் செய்வதை மரண காலம் வரை நிறுத்தி வையாதே. நிறுத்தி வைப்பவன் உண்மையில் தன் பொருளையன்றிப் பிறர் பொருளையே தானம் செய்பவனாவான். —[illegible]

குரு கோவிந்த சிங்கன்:

அவன் தவமும் சோதனையும்.

[ராஜகோபாலன் கடிதங்களில் இதுவரை நாம் வெளிப்படுத்தியவற்றிற்கு மேல் வரும் கடிதங்கள் சரித்திர சம்பந்தமாயும் பொது விஷயங்கள் சம்பந்தமாயும் இருக்கின்றன. ஆகையால் அவற்றிற்கு ராஜகோபாலன் கடிதங்கள் என்ற தலைப்புப் பெயர் கொடுக்காமல், அவற்றில் எழுதப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களுக்குரிய பெயரையே தலைப்புப் பெயராகக் கொடுத்து அவற்றை வெளிப்படுத்த இருக்கிறோம். தன் சம்பந்தமாக அவன் எழுதியிருக்கிற கடிதங்களை வெளிப்படுத்துகிற காலத்தில் மாத்திரம் ராஜகோபாலன் கடிதங்கள் என்ற தலைப்பை அச்சிடுவோம்.]

பஞ்சாப் நாட்டிலே யமுனை நதிக்கும் ஸத்லேஜ நதிக்கும் இடையேயுள்ள பெருங் காடுகளுள் ஒன்றில் இன்று ஒரு பெரிய யாகம் நடக்கிறது. சென்ற ஒரு மாத காலமாக இந்த யாகத்தைப் பார்க்கவும், அதில் கலந்து கொள்ளவும் சிஷியக் கூட்டங்கள்* வந்த வண்ணமாக இருக்கிறார்கள். முப்பது காதம் நாற்பது காதம் தூரத்திலிருந்து கூட மனிதர் சிரமம் பார்க்காமல், அடுத்த கிராமத்தில் நடக்கும் உற்சவம் பார்க்கப்போவது போலவே, வந்து குழுமுகிறார்கள். எங்கு பார்த்தாலும் கோலாகலம், பெரியதோர் எதிர்பார்ப்பு, பரபரப்பு நிமிர்ந்துகொண்டு நிற்கிறது. நவயுகம் ஒன்று பிறக்கப் போகிறது—நமது இன்னல்கள் தீரும் காலம் வந்து விட்டது—தவலைகள் ஒழிந்து, ஒளியற்ற வாழ்வு முடிந்து, சார்தமான, நிறைவுள்ள, புகழ் நிரம்பிய வாழ்வு புலரப் போகிறது—என்ற உணர்ச்சிகள் மனிதர் இதயத்தில், மலர்களினுள்ளே தேன் வண்டுகள் சுழலுவது போலச் சுழன்று கொண்டு நிற்கின்றன.

ஓர் கூட்டத்தார் யாக குண்டம் வெட்டுகிறார்கள். வந்து குவிகிற கூட்டத்தினருக்கு ஒரு குழு பர்ணசாலைகள் கட்டுகின்றது. அம்பாரம் அம்பாரமாக ஆகார சாமக்கிரிகள் சேகரிக்கப் படுகின்றன. விறகு போர் போராக அடுக்கப் படுகிறது. யாகம் நடக்க இருக்கிற வெளியைப் பலர் துப்புரவு செய்கிறார்கள். ஓர் ஏழையானவன் தன் ஒரே குழந்தைக்கு விவாகஞ்செய்வதாயிருந்தால் எவ்வளவு சிரத்தையுடன் வேலை பார்ப்பானோ அவ்வளவு சிரத்தையுடன் ஒவ்வொருவனும் இவ் யாகத்தை நடத்தி முடிப்பதற்காக வேலை பார்க்கிறான். ஒவ்வொருவனும் தன்னோடு வேலை செய்கிறவனிடம் அன்போடு பேசுகிறான். சிஷியர்கள் அனைவரும் பரஸ்பரம் மன வேறுபாடில்லாமல் உதவி செய்துகொள்ளுகிறார்கள்.

ஹரி நாம சங்கீர்த்தனம் அக் காடு எங்கும் எதிரொலிக்கிறது. 'அகால புருஷனுக்கு ஜயம்!' 'நமது குருவினுக்கு வெற்றி!' 'நமது தர்மம் வெல்க!' 'ஜய சண்டி!' என்ற கோஷங்கள் ஜனங்கள் வேலை செய்யும் இடங்களில்கூடக் கேட்கிறது. தெய்வ லோகத்தில்கூட இத்துணை ஒற்றுமை இத்துணைப் பக்தி, இத்துணை ஆனந்தம் இருக்குமோ என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது.

இத்தனை கோலாகலத்திற்கும், இத்தனை பரபரப்புக்கும், இத்துணைப் பெரு முயற்சிக்கும் காரணம் என்ன? இந்தயாகம் எதற்காக நடைபெறுகிறது? இந்த யாகத்தை நடத்தும் யஜமானன் யார்?

அதோ சிஷியர்களுக்கு உபதேசம் செய்து கொண்டு, அக்னி ஜ்வாலையைப்போலத் தன்னைச்

* சிஷியர்: ஸீக்கியர் என்று சொல்லப்படுபவர்.

சுற்றிலும் ஓர் பிரபாமண்டலம் ஒளி வீசும்படி வீற்றிருக்கின்றானே, அவன் தான் இந்த பாதத்திற்கு யஜமானன். அவனது கண்களில் தீப்பொறி பறக்கின்றது. அவனது குரல் பேசுகிற விஷயங்களுக்குப் பொருந்த அமர்த்தும் எடுத்தும், தழுதழுத்தும், கம்பீரமாயும் மாறி மாறிக் கேட்கிறது. கேட்போர் அவனது வாயினின்று வருகிற மதுர வாணியிலேயே அமிழ்ந்து நிற்பது போலக் காணப் படுகிறார்கள். அவனுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவர்களுடைய இதயத்துள் ஊடுருவிச் சென்று அவர்களுக்குத் தெய்வ பக்தியையும், தர்ம வீரியத்தையும் ஊட்டுகின்றன.

அவன்தான் குரு கோவிந்தன் என்பான்!

அவனுக்கு முன் ஒன்பது குருக்கள் பஞ்சநத நாட்டிலுள்ள ஏழை ஜனங்களுக்குத் தர்மோபதேசம் செய்து, அவர்களுக்குச் சிஷியர்—சிக்கியர்—என்ற நாமம் சூட்டி, அவர்களை ஓர் கோஷ்டியாக ஆக்கி வைத்திருந்தார்கள். நானகன் என்கிற மகான் தான் இவர்களின் முதல் குரு. ஹிந்துக்கள் ஞானத்தையும், பக்தியையும் விட்டுவிட்டு உயிரற்ற கர்மங்களிலேயே உழன்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டும், முஸ்லீம்கள் தங்கள் குருநாதனான முகம்மது நபி—"ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸ் ஸல்லம்"*— உபதேசித்த தர்மம், தயை, ஒழுக்கம், எளிய வாழ்க்கை முதலியவைகளைக் கைநழுவ விட்டுப் படாடோபம், அகங்காரம், கொடுமை முதலிய தீய குணங்கள் நிரம்பியவர்களாயும், மசூதிகளில் சென்று அடம்பரமாகத் தொழுவது தவிரத் தெய்வ பக்தி இல்லாதவர்களாயும் இருப்பதைப் பார்த்தும், இவ் இரு வகுப்பினரும் பரஸ்பரம் துவேஷம் பாராட்டிக்கொண்டு, ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு இரங்கியும், இந்த மகாப் பிரபுவான நானக தேவன் கடவுள் ஒருவன் உண்டென்றும், அவனுக்கு மனிதராய்ப் பிறந்தவர் ஒவ்வொருவரும் புத்திரர்களானதால் ஜாதி மத வேறுபாடுகளை லக்ஷியம் செய்யாமல் மனிதர் ஒருவரை ஒருவர் சகோதரர்களாகப் பாவித்து நடக்க வேண்டும் என்றும், ஈசுவர பஜனையும் அன்புமே தவிர மற்ற கர்மங்களெல்லாம் வீண் என்றும் போதிக்கத் தலைப்பட்டான். பெரும்பாலோர் அவனைப் பரிகசித்தார்கள். ஆனால் முஸ்லீம்களுக்குள்ளும் ஹிந்துக்களுக்குள்ளும் கபடமற்ற இதயமுள்ளவர்கள், ஏழைகள், உண்மையான பக்தி நிரம்பியவர்கள் அவனுக்குச் சிஷியரானார்கள். அவன் காலத்தில் நூறு சிஷியர்கள்கூடச் சேரவில்லை. ஆனால் சேர்ந்தவர்கள் களங்கமில்லாத பொன் போன்ற இதய முள்ளவர்கள்—தூய எண்ண முள்ளவர்கள்—தெய்வ வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்கிற பேரவா நிரம்பியவர்கள். ஆகவே அவனது காலத்திற்குப் பிறகும் அந்தச் சிஷியர் குழாம் அவனுடைய பீடத்தில் அவனது அன்புடைச் சீடனான அங்கதன் என்பவனை ஏற்றி அவனுடைய உபதேசத்தை மனதிற்கொண்டு அற வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார்கள். அங்கதனுக்குப் பிறகு அவனது சிஷியனான உம்மர்தாஸ் குரு பீடத் தமர்ந்தான். இவன் நில உலகத்தை விடும் பொழுது தனது மகளிடத்திலுள்ள அன்பு காரணம் பற்றி மாப்பிள்ளையான ராமதாஸனைப் பீடத்தில் அமர்த்திவிட்டு இறந்தான். ராமதாஸன் காலத்திலிருந்து குருஸ்தானம் அவன் குடும்பத்திலேயே பரம்பரையாக இறங்கி வந்தது.†

---

* அவருக்குக் கடவுட் சாந்தி உண்டாகுக என்பது பொருள். நபி நாயகத்தின் பெயரைச் சொல்லும் போதெல்லாம் முஸ்லீம்கள் இந்த வாழியைச் சொல்லாமல் விடுவதில்லை.

† ராமதாஸனுக்குப் பிறகு அவன் குமாரன் அர்ஜ்ஜுனன் குரு பீடத் தமர்ந்தான். அர்ஜ்ஜுனனுக்குப் பிறகு அவன் பௌத்திரனான ஹரி ராயியும், அவனுக்குப்பிறகு அவனுடைய ஆறு வயதுள்ள புத்திரனான ஹரிகிருஷ்ணனும் குருக்களானார்கள். ஹரிகிருஷ்ணன் ஒன்பது வயதிலேயே பரமபத மெய்திவிட்டான். மரணத்தருவாயில், பக்காலம் என்னும் கிராமத்தில் ஓர் மகான் இருக்கிறான், அவனைத் தேடி இந்தச் சிங்காதனத் தமர்த்துங்கள், என்று சிஷியர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு அவன் உடலை நீத்தமையால் சிஷியர் அங்குச் சென்று ஹரிகோவிந்த குருவின் கடைசிப் புதல்வனும் ஹரிகிருஷ்ணனுக்குச் சிறிய பாட்டனுமான தேகபகதூரை அழைத்து வந்து குருவாக வரித்துக் கொண்டார்கள்.

கோவிந்தனுடைய பிதாவான தேக பஹதூர் மகா தேசாபிமானி, மகா பக்தன், மகா வீரன். அவனுக்குத் தன் பிதாவான ஹரிகோவிந்தனிடமிருந்த பக்திக்கு அளவில்லை. ஹரிகோவிந்தனே சீஷியரை க்ஷத்திரியராக்க முதல் முதல் பிரவர்த்தித்தவன். தேக பஹதூர் தன் பிதாவின் வாட்களை அணியும் யோக்கியதை தனக்கு இல்லை என்று அவ் வாட்களைப் பய பக்தியுடன் வேறாக வைத்துப் பூஜை செய்தான். எங்கு பார்த்தாலும் குழப்பமாக இருந்த அந் நாளில் தேகபகதூர் சிஷிய வர்க்கத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஜனங்களை இம்சிக்கிற அரசாங்க உத்தியோகஸ்தரைத் தாக்கி ஜனங்களை ரக்ஷித்து வந்தான்.

அக்காலத்தில் ஔரங்கஜேப் தில்லி சக்கரவர்த்தியாக இருந்தான். ஹிந்துக்களெல்லாரையும் முகம்மதியராக்க வேண்டும் என்கிறதே ஔரங்கஜேபின் பேராவலாக இருந்தது. அதைத் தவிர ஹிந்துஸ்தானத்திலுள்ள சகல சுதந்திர அரசாங்கங்களையும் தனக்குப் பல்பமான அரசாங்கங்களாக்க வேண்டும் என்கிற ஏகாதிபத்ய ஆசை அவனுக்கு அளவு கடந்திருந்தது. இதனால் அவன் பிஜாபூர், அஹமது நகர் முதலிய முகம்மதிய ராஜ்யங்களையும் தாக்கினான். தர்மாவேசம் நிரம்பி, தர்ம சுதந்திரத்தையும் ராஜீய சுதந்திரத்தையும் ஒருங்கே சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று நிச்சயம் கொண்டு சிவாஜியின் தலைமையின் கீழ்க் கிளம்பிய மகாராஷ்டிரர்களோடு அவன் இடைவிடாது போர் செய்து வந்தான். அக்பர் காலத்திலும், ஜஹாங்கீர், ஷாஜஹான் காலங்களிலும் வளர்ந்து வந்த ஹிந்து முஸல்மான் ஐக்யம் இவன் காலத்தில் துண்டித்துப் போய்விட்டது. அவனுடைய உத்தியோகஸ்தரும் மாகாணாதிபதிகளும் ராஜீய விவகாரங்களிலும் ஆட்சிமுறையிலுமே கூடச் சமயத் துவேஷத்தைப் புகுத்திப் பிரஜைகளை அல்லற்படுத்தலாயினர். சகல சமயங்களையும், தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டு, சகல மார்க்கங்களையும் சமாசமாகப் பாவித்துக் கொண்டு தவத்தையும், பக்தியையும், ஒழுக்கத்தையுமே கடவுளை வழிபடும் பிரதானமான மார்க்கங்களாகத் தேர்ந்து கொண்டு சாந்தமான வாழ்க்கை வாழ விரும்பிய ஹிந்துக்கள் அனாதைக் குழந்தைகள் போலாகிவிட்டார்கள். இஸ்லாம் என்ற பேரை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு ஏகாதிபத்திய அதிகாரிகள் சகல தர்மங்களுக்கும், அவர்கள் வழிபட்ட அந்த இஸ்லாம் தர்மத்துக்குமே கூட, வெறுப்பாக உள்ள கொடுமைகளை இழைத்து வந்தார்கள். ஹிந்து ஜனங்கள் சகித்துச் சகித்துப் பார்த்துக் கடைசியில் தாங்கமாட்டாமல் எல்லா இடங்களிலும் அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிவிட்டார்கள். கங்கை யமுனைச் சமவெளியில் சத்தியநாராயணர் என்ற சன்னியாசிக் கூட்டம் ஆயுதபாணிகளாகக் கிளம்பினார்கள். ரஜபுத்திரர்கள் மேற்கே அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாகக் கொடி உயர்த்தினார்கள். மகாராஷ்டிரக் கனல் காட்டுத்தீ போல விந்திய மலைக்குத் தெற்கே பரவிற்று. சீஷியர்களும் வடமேற்கே போர்க்கோலம் பூண்டு ஔரங்கஜேபின் தாசில்தார்களையும், அவர்களுக்கு உதவ வரும் படைகளையும் தாக்கி வந்தார்கள்.

ஆனால் ஔரங்கஜேப் மகா தீரன்; மகா சாமர்த்தியசாலி; ராஜ தந்திர நிபுணன்; ராஜரீக காரியத்திலும், தான் சமயம் என்று நினைத்த விஷயத்திலும் சிறிதும் சோம்பலில்லாதவன். எட்டுப் பேர்களுடைய வேலைகளை ஏக காலத்தில் பார்க்கக் கூடிய அவ்வளவு திறமை அவனுக்கு உண்டு. அங்கங்கே கிளம்பின கலகங்களைச் சாமர்த்தியத்தாலும் படைப் பலத்தாலும் அவன் அடக்கியே வந்தான். சீஷர்கள் நாளுக்கு நாள் பலிஷ்டர்களாவதைக் கண்டு அவர்களுக்கு விரோதமாக ஓர் வலிய படையை அனுப்பி வைத்தான். அப் படை சீஷர்களை முறியடித்துத் தேக பஹதூரையும் சிறை செய்தது.

தேக பஹதூர் தன் பத்தினியிடத்தும் மகன் கோவிந்தனிடத்தும் விடை பெற்றுக்கொள்ளுவதற்காக அவர்களுடன் சில வார்த்தைகள் பேச வேண்டும் என்று ஏகாதிபத்திய சேனாபதியிடம் அனுமதி கேட்டான். அவனும் அதற்குச் சம்மதித்தான். வீரபத்தினியான கூஜரீ தேவி புருஷனை இழக்கப் போகிறோமே என்று துக்கக் கடலில் ஆழ்ந்தாலும், அவன் உயிரினும் இனிய தர்மத்துக்காகவன்றோ தன் உயிரைப் பலி கொடுக்கிறான் என்ற எண்ணத்தினால் தேறி, வீரத் தமிழ்ப்பெண்டிர் போல அவனுக்கு விடை கொடுத்தாள்.

அப்பொழுது கோவிந்தனுக்குப் பதினைந்தே வயதாயிற்று. ஆனால் அவன் ஆஜன்மயோகி. தேக பஹதூரால் அற வாழ்க்கைக்கென வளர்க்கப்பட்ட தவப்புதல்வன். ஆகையால் அவன் தகப்பனுடைய வீரத்தையும் கலங்காமையையும் கண்டு வியந்து அதிலேயே லயித்துப் போய்விட்டான். தேக பஹதூரும் அவனை அழைத்து, முன்னாளில் ஹமில்கார் என்னும் கார்த்தேஜிய வீரன் தான் சாகும்பொழுது ஏழு வயதுள்ள தன் மகனான ஹன்னிபாலை அழைத்துப் பிரமாணம் செய்யச் சொல்லியது போல, தர்மத்தை அழித்துப் பிரஜைகளை இம்சித்து வரும் ஔரங்கஜேபின் அரசாங்கத்தோடு வெற்றி கிடைக்கும் வரையில் இடைவிடாது போர் செய்து தர்மஸ்தாபனம் செய்கிறேன் என்று பிரமாணம் செய் என்று கேட்டான். கோவிந்தன் கிஞ்சித்தேனும் சந்தேகமில்லாமல், "அவ்வாறே செய்கிறேன் தந்தையே; தங்களை அந்தக் கொடுங்கோலன் கொல்லத்தான் போகிறான்; ஆனால் அறம் வெல்லும், பாவம் தோற்கும்! நான் என் பலத்தை வளர்த்துக்கொண்டு முகலாயர்களுடன் போர் செய்து தர்ம ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பேன்: பாரத தேசத்தில் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் செய்வதைத் தவிர வேறு கடமை எனக்கில்லை என்று நமது சிஷ்யரை உணரும்படி செய்து அதர்மமும் கொடுங்கோலும் நாட்டில் இல்லாமற் போகும்படி ஆக்க முயல்வேன். தங்கள் ஆசீர்வாதத்தை எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்!" என்று சொல்லி வணங்கினான். தர்மத்துக்காகத் தன்னையே பலிதானமாகக் கொடுக்கத் துணிந்த தேக பஹதூரின் முகத்தில் களிப்புக் குறி தோன்றிற்று. பாதத்தில் வீழ்ந்த தனயனை எடுத்து மார்புறத் தழுவி, "மகனே, நானகதேவனின் சக்தியும், அர்ஜ்ஜுன தேவனுடைய வீரமும் என் தந்தை ஹரிகோவிந்தனுடைய சௌரியமும் உன்னுள் ஒருங்கே சேர்ந்து அரும்பியிருப்பதைக் காண்கிறேன். இத் தெய்வ குணங்கள் அதி சீக்கிரம் மலருக! அவை இப்பழம் பாரதநாட்டில் அறத்தை நிலைநாட்டி, மறத்தினை அழித்திடுவதற்கே பயன் படுக! ஒன்று மாத்திரம் உன்னை வேண்டுவேன். என் உடலை முகலாயர் வசம் விட்டுவிடாதே. எப்படியாகிலும் அதைக் கொண்டுவந்து தகித்து எனக்குச் சாமகிரியைகள் செய்துவிடு!" என்று சொல்லி முடித்தான். கோவிந்தன் கண்களிலும், கூஜரீ தேவி கண்களிலும், கண்ணீர் மல்கிப் பெருகிற்று. ஆனால் ஓர் நவயுகத்தின் தலைக்கடையில் நாங்கள் நிற்கிறோம் என்கிற உணர்ச்சி அவர்கள் இதயத்தை மறுபடியும் இரும்பாக்கியது. ஆகையால் துக்கத்தையெல்லாம் அடக்கி வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் குருவை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு அவனைப் பிரிய உடன்பட்டார்கள்.

தேக பஹதூர் ஔரங்கஜேபின் தர்பார் சென்றான். அங்கே ஔரங்கஜேபு அவனை இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவச் சொன்னான். தேகபஹதூர் என் உடம்பைத் துண்டு துண்டாக்கினாலும் என்னுடைய சமயத்தை விட்டு இஸ்லாம் சமயத்தைத் அங்கீகரிப்பேனா என்று கர்வத்தோடு மறுமொழி சொன்னான். கடைசியாக ராஜாக்கினைப்படி தேக பஹதூரைச் சிரச்சேதம் செய்து விட்டார்கள்.

சிஷியர் கோவிந்தனைக் குரு பீடத்தில் ஏற்றி வைத்தார்கள். கோவிந்தனுடைய முதற் கடமை தன் பிதாவின் சரீரத்தை மீட்டு வந்து அவனுக்குத் தகனக்கிரியைகளெல்லாம் செய்து முடிப்பதாயிற்று. ஏழைச் சிஷியர்கள் தைரியமாகக் கொலைக் களம் சென்று ஆத்ம ஹத்திகள் வரை அரிய தியாகங்கள் செய்து, தேகனுடைய உடலை மீட்டு வந்தார்கள். கோவிந்தன் பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டிய கடன்களை முடித்துவிட்டு, முகலாய அரசாங்கத்தை வீழ்த்தும் உபாயத்தை ஆராய்வதற்காகச் சிஷியர்களுடன் ஆரணியத்துக்குள்ளே சென்று விட்டான்.

கோவிந்தன் பதினொந்து வயது பாலன். அவன் தலையில் தகப்பனுடைய கொலையைப் பழிவாங்கும் பாரமும் பாரத நாட்டினின்று, கொடுங்கோலரசை ஓட்டும் பாரமும் வீழ்ந்தன. இந்தக் கடமைகளை நிறைவேற்றும் ஆற்றலைச் சம்பாதிப்பதற்காக அவன் இருபது வருஷ காலம் காடுகளில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு கல்வி கற்றும் கடுந் தவம் புரிந்தும் வந்தான். தேக பஹதூரின் ஆசீர்வாதம் அவனுக்குப் பரிபூரணமாகப் பலித்தது. நானக தேவனுடைய பக்தியும் நிஷ்டா சக்தியும் அவனுக்குச் சித்தித்தன. ஆயுதப் பயிற்சியில் தனக்கு யாரும் இணையில்லை என்று சொல்லும்படி ஒவ்வோர் ஆயுதத்தையும் கையாடுவதில் அவன் நிபுணனாகிவிட்டான். அவன் விடும் அம்பு ஒன்றே கால் மைல் தூரம் செல்லும் என்று சிஷியர் வியப்புடனும் பெருமையுடனும் சொல்லுகிறார்கள். குதிரைகளைப் பழக்குவதிலும் குதிரை மீது சலியாமல் சவாரி செய்வதிலும் அவனுக்கு இணை அவன்தான். அவன் முக்கியமாக வழிபட்ட உபாசனா மூர்த்தி சர்வலோக சரண்யையும், 'இஷ்ட காம்யார்த்தப் பிரதாயினியுமான சண்டி தேவியாவள். அவன் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலும், பாரஸி பாஷையிலும் ஹிந்தியிலும் மகா பண்டிதனாகி ஹிந்தியில் மகா கவியாகவும் ஆகிவிட்டான். அவனது சண்டி ஸ்தோத்திரம் உயிரற்றவருக்கும் உயிர் கொடுக்கும் வின்மை வாய்ந்தது. தனது ஆத்ம சரித்திரத்தைக் காவியமாகச் செய்து, அதற்கு விசித்திர நாடகம் என்று பெயர் கொடுத்து, எழுத எழுத அதைப்படித்துத் தன் சிஷியர்களுக்கு வீராவேசத்தையும் தர்மாவேசத்தையும் அவன் கிளப்பி வந்தான். அவனுக்குத் தைரியம் கொடுக்க ஔரங்கஜேபை நூறு போர்களில் வென்று சத்திரபதி என்னும் மகுடம் சூடிய சிவாஜியின் உதாரணமும், சிவாஜி இறந்த பிறகும் மகா ராஷ்டிரரின் தீரத்தைக் குன்றவிடாமல் பாதுகாத்த ராஜாராமன், தாராபாயி இவர்களுடைய உதாரணமும் விளங்கின. தவம் செய்யச் செய்ய, உபாசனை புரியப் புரிய, அவனுடைய தைரியமும் நம்பிக்கையும் வளர்ந்தன. "அர்ஜுனன் வில்லாளராளர்க்கெல்லாம் முதல்வனு(ம்) இரகசியத்தை எனக்குக் கற்பிக்க வேண்டும், அன்னையே" என்று மகா காளியை வேண்டி வேண்டியே அவனது வில் திறமும் போர்த் திறமும் வளர்ந்தன.

கற்கவேண்டிய வெல்லாம் கற்ற பிறகு ஆற்ற வேண்டிய தவங்களை யெல்லாம் ஆற்றிய பிறகு, குருகோவிந்தராயி தனது முப்பத்தைந் தாவது வயதில் மகா காளியின் பிரசாதத்தைப் பெறுவதற்காக ஓர் மகா யாகம் செய்ய யத்தனித்தான். அந்த யாகம்தான் நாம் இச் சரித்திரத் துவக்கத்தில் வர்ணித்த யாகமாகும்.

யாக தினம் கடைசியில் விடிந்தது. வந்த ஜனங்களெல்லாம் யாககுண்டத்தைச்சுற்றிச் சூழ உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பண்டிதர்கள் சர்வ சக்தியை நோக்கி ஆகுதி கொடுத்த வண்ணமாக இருக்கிறார்கள். குரு கோவிந்தன் யஜமான ஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு சக்தியைத் தியானித்து, அவளுடைய அருளை

வேண்டிய வண்ணமாக யிருக்கிறான். பார்ப்போர் கண்ணுக்கு அவனே சக்திமயமாக விளங்குகிறான். அருகி ஏற ஏற, அர்த்த புஷ்டியான மந்திரங்களின் உச்சாரணம் கோஷிக்கக் கோஷிக்க கோவிந்தன் சமாதியை அடைந்து விட்டான். எல்லோரும் இமை கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கடைசியில் குருவானவன் சமாதியினின்று விழித்து, “மகா சக்தியின் அருள் கிடைத்துவிட்டது! இவ்வாளில் அவள் ‘சான்னித்தியமாக நிற்கிறேன்’ என்று எனக்கு வாக்குக் கொடுத்துவிட்டாள்! சிஷியர்களே, இனிப் பயத்தை விடுங்கள்! அதர்மம் உடைகிறது! தர்மம் தலைதூக்கிவிட்டது! உங்களுடைய தியாகம்தான் பாக்கி, என்னுடைய தியாகம்தான் குறை; இவைகளை நாங் நிரப்பினதும் காளி நமக்கு வெற்றியைத் தந்திடுவாள் பாரத நாட்டைக் காத்திடுவாள்! தர்மத்தை இப்புண்ணிய பூமியில் மறுபடியும் நிலைநாட்டி விடுவாள்!” என்று கம்பீரமான ஸ்வரத்தில் பேசினான்.

ஜனங்களது அச்சமும் ஐயமும் பறந் தோடிப் போயின. அவர்களுக்குத் தைரியமும் நம்பிக்கையும் ஒருங்கே பிறந்தன. ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். பரவசமானார்கள், சத் ஸ்ரீ அகால்! என்று சிங்க நாதம் செய்தார்கள்.

குரு கோவிந்தன் ஜனங்களது உற்சாகத்தைக் கண்டு உள்ளம் பூரித்தான். ஆனால் இவர்களுள் எத்தனை பேர் கடைசி வரையில் தியாக மூர்த்திகளாக இருந்து, கலக்கம் வந்த காலத்தும், தோல்வி வந்த காலத்தும் தாங்கி நின்று, வெற்றியைக் காணு மளவும் பின் வாங்காமற் போர் புரிவார்கள் என்ற ஐயம் அவன் களிப்பைச் சற்றுக் குறைத்தது. ஆகையால் அவர்களுடைய தகுதியை அடுத்த நாள் சோதித்த பிறகுதான் தான் அவர்களது தைரியத்திலும் உற்சாகத்திலும் பூரண நம்பிக்கை வைக்க முடியு மென்று சொல்லி அவர்களைத் தன் கூடாரத்தி னருகே அடுத்த நாள் வந்து கூட ஆக்ஞாபித்துவிட்டு எல்லோரையும் விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டான்.

அடுத்த நாள் மறுபடியும் ஜனங்கள் கூடினார்கள். ஆனால் இப்பொழுது உற்சாகத்தின் கிளர்ச்சியில்லை. எல்லோரும் குரு மஹாராஜன் என்ன சோதனை செய்யப் போகிறானோ, அந்தச் சோதனையில் நாம் தேறுவோமோ, என்று பயமும் ஐயமும் நிரம்பியவர்களாக உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். எல்லோரும் வெகு நேரம் காத்திருக்கவில்லை. கோவிந்த குரு உயிர் பெற்று இலங்கும் அக்னி ஜ்வாலையைப் போல நடந்து வந்து பீடத்தில் உட்கார்ந்து, பாரத நாட்டின் நிலைமையைப் பற்றி உருக்கமாக, ஆவேசத்தோடு, உபன்யாசம் செய்தான். முகலாயரின் ஆளுகையின் கீழ் ஏழைகள் படுகிற பாட்டையும், ஹிந்து தர்மம் வீழ்ந்திருக்கிற வீழ்ச்சியையும், ஹிந்து ஜனங்களின் சிறுமையையும் வர்ணிக்க வர்ணிக்க ஜனங்கள் தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்து விட்டார்கள். கடைசியில் எழுந்திருந்து நின்று கொண்டு, “சிஷ்யர்களே! இந்த நிலைமையை மாற்ற வேண்டும்! உங்கள் குருமகாராஜாவான பாதவ தோத்தமனை தேக பஹதூரை சிரச் சேதம் செய்யத் துணிந்த அரசாங்கத்தை வேரறுத்து விடவேண்டும்! மஹா காளி நமக்குச் சக்தியும் பலமும் தருகிறேன் என்று வாக்களித்து விட்டாள்; ஆனால் அவளுடைய அருளுக்கு நாம் பாத்திர மாகவேண்டுமானால் நம்முட் பலர் தங்கள் உயிரைத் தியாகம் செய்து விட ஆயத்தமாக இருத்தல் வேண்டும்; சண்டி தேவி இரத்த பலி கேட்கிறாள்; உங்களுள் யார் பலியாக முன் வருகிறீர்கள்?” என்று குரு கோவிந்தன் ஆவேசத்தோடு கேட்கிறான். யாரும் வாய் திறக்க வில்லை, எல்லோரும் தரையைப் பார்த்துக்கொண்டும், ஒருவன் முகத்தை

ஒருவன் பார்த்துக்கொண்டும் பேசாமல் மௌனம் சாதித்திருந்தார்கள். அஷ்ட சம்ஹாரம் செய்ய எழுந்திருந்திருக்கிற கல்கியைப் போலச் சிவந்த கண்களுடனே குரு கோவிந்தன் "இத்தனை ஆயிரம் ஜனங்களுக்குள்ளே, பாரத நாட்டுக்குச் சற்று முன்னே தான் பரிந்து கொண்டமுத இந்த அன்பர் கூட்டத்தினுள்ளே, பாரத பூமியின் மீது சண்டி தேவியின் அருள் பிறப்பதற்காகத் தன் உயிரைப் பலி கொடுக்கும் புண்ணியசீலன் ஒருவன் கூட இல்லையா?" என்று துயரத்துடன் கேட்டான். அப் பொழுதும் நிச்சப்தம். ஓர் ஊசி தரையில் விழுந்தால் கூட அவ்வோசை வெகு தூரம் கேட்டிருக்கும். சிஷ்யர் கூட்டத்தில் ஒருவனேனும் எழுந்திருக்கவில்லை— குருவின் புறம் கண்ணைக்கூடத் திருப்பிப் பார்க்கவில்லை. "சரி, நம்மால் ஒன்றும் சாத்தியமில்லை: ஹிந்து ஜாதி கரைபேறுவதற்காகத் தன் உயிரைப் பலி தானமாகக் கொடுக்கக்கூடிய மகாபிரபு இக் காலில்—இக் கூட்டத்தில்—ஒருவனேனும் இல்லையென்று மகா சக்தியினிடம் விண்ணப்பித்துவிட்டு நானே பலியாகிறேன்! ஏ பாரத பூமியே! ஏ சிஷ்ய ஜனங்களே! ஏ ஹிந்து ஜாதியே! உங்கள் இதயத்துக்குள் சௌரியத்தை உண்டாக்கத் தகுந்த ஆற்றல் படைத்த குரு இனியேனும் உங்களுக்குள் தோன்றட்டும்! நான் உங்களிடம் விடை பெற்றுக்கொள்கிறேன்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு கோவிந்தன் மேடையினின்று இறங்கக் காலடி எடுத்து வைத்தான். அச் சமயத்தில் கந்தை உடுத்திக் கொண்டிருந்த ஒருவன் எழுந்திருந்து முன் வந்து, "சுவாமி!, மகா பிரபு! தேவரீர் செல்ல வேண்டாம்: அடியேன் ஓர் ஜைழக்கந்திரி:* என் பெயர் தயாளல்: என் தேகம் சண்டி தேவிக்கு உகந்ததானால் அதை இப்பொழுதே பலியாகக் கொடுக்க நான் ஆயத்தமாக இருக்கிறேன்," என்று கூறிக் கை கூப்பிக் கொண்டு நின்றான். கூடியிருந்த சிஷ்யர்கள் அவனுடைய தியாகத்தைக் கண்டு வியந்து கொண்டும், தங்களுக்கு அவனுடைய தீரமும் தியாகமும் வாய்க்கவில்லையே என்று நாணிக் கொண்டும், இந்த அற்ப மனிதனைக் குரு ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டான் என்று தமக்குள் சொல்லிக் கொண்டும், இன்னும் பல் வேறுபட்ட மெய்ப்பாடுகள் நிரம்பிய சித்தத்தோடு, மேடை மீது மேலே என்ன நிகழப் போகிறது என்று கவனிக்கலானார்கள். கோவிந்த ராயி ஆனந்த பரவசமாயினான். அங்கு கூடியிருந்தவர்களில் ஒருவனேனும் தன் உயிரைத் திரணமாக நினைத்தானே என்று களிப்படைந்தான். ஏழையென்று எல்லோராலும் இகழப்பட்ட ஓர் மனிதனே இத்தகைய தியாகத்துக்கு முதன் முதல் உடன் பட்டான் என்ற செய்தி அவனுக்கு ஏழைகளிடத்தில் இருந்த அன்பையும் நம்பிக்கையையும் நூறு மடங்கு பெருகச் செய்தது. "மகனே! இங்கு கூடியிருக்கிற அனைவரினும் நீயே உயர்ந்தவன் என்று உனது தியாகமும் திட சித்தமும் உலகினுக்குக் காட்டிவிட்டது. உனது அடக்கம் உன் தியாகத்தினுக்கும் உயர்வைத் தந்துவிட்டது. உன் மகா புனிதமான உடலை மகா காளிக்கு அர்ப்பணம் செய்! என்னுடன் வா!" என்று சொல்லிக்கொண்டு குரு அவனை அழைத்துக்கொண்டு கூடாரத்திற்குள் சென்றான்.

இந்தத் தியாகமும் குருவின் நிஷ்களங்கமான வார்த்தைகளும், தாங்கள் மேலானவர்கள் என்ற அபிமானமும் அகங்காரமும் நிறைந்திருந்த ஜனங்களுடைய கண்ணைத் திறந்துவிட்டன. பிறப்பன்று மேன்மையைத் தருவது, செல்வமன்று பெருமையைத் தருவது, மற்று, தியாகமும் தன்னடக்கமும் தீரமும்தான் மனிதனை உயர்த்துகின்றன, என்ற உணர்ச்சி அவர்கள் மனதில் அரும்பலாயிற்று. அதற்குள்ளும் கோவிந்த குரு சக்தி வெறி கொண்டவன

* க்ஷத்திரியர்கள் போலப் பாவிக்கிற ஓர் ஜாதி.

போல இரத்தம் ஒழுகும் வாளை ஏந்திக்கொண்டு பாசறையுனின்று வந்து மேடை மீது மறுபடி ஏறி, "மகா காளிக்கு இந்தப் பலி போதாது: தங்கள் உடலைப் பலியாகக் கொடுக்கத் தயாராக உள்ள இன்னும் நால்வர் வேண்டும்: யார் வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டான். அவையில் மறுபடியும் மௌனமே. ஆனால் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ஸாஹறப்தாஸ் என்கிற பஞ்சாபு நாட்டு நாவிதன் வந்து தன்னை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு பலி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னான். அவன் வந்து நின்ற கையோடு இன்னொருவனும் எழுந்து முன் வந்து, "அடியேன் ஓர் ஏழைப் பிராமணன், தக்ஷிண தேசத்தான்: என் பெயர் தர்மன்: நான் தீர்த்த யாத்திரை செய்வதற்காக என் நாட்டை விட்டுப் புறப்பட்டவன்: நம் நாடு தற்போதிருக்கிற மகா கோரமான நிலைமையில் ஆயிரம் காசி யாத்திரைகளை விட, நம் ஜாதிக்குப் பலமும் வெற்றியும் வருவதற்காகத் தங்கள் ஆக்ஞையைப் பூர்த்தி செய்து சண்டி தேவிக்கு இவ் வுடலை அர்ப்பணம் செய்வதே மேலான தர்மம் என்று தேவரீருடைய திருவாக்கும், இந்தப் புண்ய புருஷர்களுடைய அரும் பெருந் தியாகமும் எனக்கு அறிவுறுத்திவிட்டன. அடியேனையும் ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளத் திருவுளம் கொள்ள வேண்டும்!" என்று கூறினான். அதற்குக் குரு, "புத்திரர்களே, நீங்கள் புண்ணிய சீலர்கள்! உங்களுடைய புகழ் இந்தப் பூமண்டலம் உள்ளளவும் ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கப்போகிறது. செல்லுங்கள் பாசறைக்குள்ளே!" என்று சொல்லி அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

சற்று நேரமாயிற்று. மறுபடியும் உருவிய வாளும் பெருகிய இரத்தமுமாக வெளி வந்து இன்னும் யார் வருகிறீர்கள் என்று குரு கேட்டான்.

மனிதனுக்குப் புகழும் கீர்த்தியும் இனிதாக இருக்கிறது. தியாகத்தின் ஒளியை மனிதன் நன்கு உணருகிறான். தான் தியாகியாக விளங்க வேண்டும் என்று அடிக்கடி தீர்மானித்துக்கொள்ளுகிறான். ஆனால் தியாகம் அழைக்கிற காலத்தில் தன் இரத்தத்தைக் கொடுக்கவேண்டிய சமயம் வந்துவிட்ட காலத்தில், சுகசௌக்கியங்களை விட வேண்டிய நேரம் வரும்போது; பஞ்ச பூதங்கள் பின் வாங்குகின்றன. உடலும் மனமும் தவிக்கின்றன. "இந்த முறை எம்மை மன்னித்து விடேன்! அடுத்த முறை பின் வாங்காமல், மறு வார்த்தை பேசாமல் நாங்கள் நெருப்பில் வேண்டுமானாலும் வீழ்கிறோம்," என்று சொல்லிக் கெஞ்சுகின்றன. என்னே மனிதனுடைய பலவீனம்!

ஜனங்கள் மீண்டும் மௌனக் கடலிலேயே ஆழ்ந்தனர்.

அதைக்கண்டு "இத்தனை ஆண் பிள்ளைகள் கூடியிருக்கின்றீர்களே, இத்தனை சீக்கியர் கூடியிருக்கின்றீர்களே, இத்தனை பிராமணரும் க்ஷத்திரியரும் இங்கு உட்கார்ந்திருக்கிறீர்களே, உங்கள் வீரமும் பெருமையும் ஒழிந்து போயிற்றோ? அறமும் தியாகமும் நம் நாட்டை விட்டே போய்விட்டனவோ!" என்று குரு உக்ரமாக வினவினான்.

ஆனால் பெரியோரெல்லாம் பெரியோர் அல்லர்! சிறியோரெல்லாம் சிறியோர் அல்லர்! "நாங்கள் சூத்திரர்கள்: இருப்பினும் தேவரீர் திருவுளமானால் வருகிறோம்: எங்கள் தியாகத்தைச் சண்டி தேவி ஏற்றுக் கொள்ளட்டும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஹிம்மதன் என்னும் ஜகந்நாத க்ஷேத்திரத்து வியாபாரியும் மோஹனன் என்னும் ஹஸ்தினுபுரத்து ஜாட்டனும்* ஒருவன்

* வேளாளன்

பின் ஒருவனாக முன் வந்தார்கள். குரு அவர்களையும் அதே மாதிரி அழைத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றுவிட்டு, இரத்தம் கசியும் வாளோடு திரும்பி வந்து, "குழந்தைகளே உங்களுக்குள் நின்று தோன்றிய இவ்வைந்து மகா புருஷர்களுடைய வீரமும் தியாகமும் நமக்கு என்றும் அழியாத உதாரணமாக இருக்கப் போகிறது! சண்டிதேவி திருப்தி யடைந்துவிட்டாள்! இனிச் சென்று நாளை இங்கேயே கூடலாம்!" என்று சொல்லி விடைகொடுத் தனுப்பிவிட்டு மறுபடியும் கூடாரத்தினுட் பிரவேசித்தான்.

உயிர்ப் பலி கொடுக்க முன் வந்த ஐவரையும் குரு காளிக்குப் பலிதானமாக வெட்டிவிட்டான் என்றே சிஷியர் நம்பியிருந்தார்கள். வந்த இவ் ஐவரும் குரு தங்களைப் பலிபீடத்தில் வைத்து வாளால் வெட்டிக் காளிக்குப் பலி கொடுக்கப் போகிறான் என்று நம்பித்தான் முன் வந்தார்கள். ஆனால் குருவின் உத்தேசம் அவ்வாறு இல்லை. தன் சிஷியர்களுக்குள் அச்சமின்றித் தம் இரத்தத்தைக் கொடுக்க ஆயத்தமாக ஓர் ஐவரேனும் இருக்கிறார்களா என்று பார்ப்பதே அவன் கருத்து. ஆகையால் தியாகிகள் வர வர அவர்களை ஒவ்வொருவனாகக் கூடாரத்தினுள் கொண்டுபோய் ஓர் இடத்து இருத்திவைத்துவிட்டு, ஓர் ஆட்டையே பலி கொடுத்து, அந்தப் பலி கொடுத்த வாளுடனேயேதான் அவையில் வந்து மற்றோரை அழைத்தான். ஆகவே சிஷியர் குழாம் கலைந்த பிறகு கூடாரத்தினுள் குரு சென்றபோது அவ் ஐந்து பேர்களும் பய பக்தியுடன் எழுந்து குருவை வணங்கினார்கள். குருவும் அவ் ஐவரையும் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு, "என் குழந்தைகளே! நீங்களே படுகுழியில் வீழ்ந்து தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிற நம் நாட்டையும், நானகனும் அர்ஜுனனும் தேக பலிதாரும் நமக்குக் காட்டியுள்ள சநாதனமான தர்மத்தையும் காக்க வந்த புண்ணிய புருஷர்! நீங்கள் நாம் கால்ஸா — மூல புருஷர் கோஷ்டி; இந்தக் கால்ஸா இனி என்றும் அழியாது. உங்களுடைய உதாரணத்தைக் கண்ணுற்று நம் சிஷியர் அனைவரும் மகாவீரர் ஆகப் போகிறார்கள்: அவர்களுக்கு இனி ஜாதி கிடையாது, குலம் கிடையாது: நாம் எல்லோரும் இனி சிங்கன் என்கிற பட்டத்தையே வைத்துக் கொள்வோம்: அகால புருஷனுக்கு நிவேதனம் செய்துவிட்டுப் பிரசாதத்தை நம் கால்ஸாவின் சந்நிதியில் எவன் பய பக்தியோடு சாப்பிட்டு நம் தர்மத்தை அங்கீகரிக்கிறானோ அவன் தன் பழைய ஜாதியை நீக்கிச் சிங்கனாகிவிடுகிறான். நம் சிங்க கோஷ்டி முகலாயரை வென்று அறத்தை நிலை நாட்டப்போகிறது: வாரீர் முதன் முதலாக நம் புதிய சம்ஸ்காரத்தைத் தொடங்குவோம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு, பானகம் செய்து, அதில் தன் வெற்றி வாளைத் தோய்த்து, அச்சுதனைப், அனந்தனைப், அகாலனைப் இருக்கும் தனிப் பெருங்கடவுளுக்கு அதை அர்ப்பணம் செய்து, அவ் 'அமிருத' த்தை அச் சிஷியர்களுக்கும் கொடுத்தான். அவர்கள் அதைப் பானம் செய்து முதல் கால்ஸா கூட்டம் ஆகிவிட்டார்கள். கோவிந்தனும் அவர்களை அந்த அமிருத பானத்தைத் தனக்குத் தரச் சொல்லித் தானும் அதை அருந்தி, ஐந்து சிஷியர் எங்கு கூடியிருந்தாலும் அங்கு தான் உயிரோடிருக்கையிலும் இறந்த பிறகும் சாந்நித்தியமாகவே இருந்து, அவர்கள் மனம் வீரத்தையும் சத்தியத்தையும் தர்மத்தையுமே நாடும்படி செய்வேன் என்று பிரதிக்ஞை செய்தான். தன் பெயரைக் கோவிந்த ராயி என்பதற்குப் பதிலாகக் கோவிந்த சிங்கன் என்று மாற்றி வைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பின் வருமாறு உபதேசம் செய்தான்:

"இனி நீங்கள் எல்லோரும் சிங்கங்களாகி விட்டீர்கள்! எந்தக் குலத்தில் பிறந்தவர்களாக இருந்தாலும் இன்று முதல் நீங்கள் அனைவரும்

சுதந்திரர்கள்: ஆகையால் ஒவ்வொருவனும் சிங்கன் என்ற பெயரைப் பட்டப் பெயராக வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது; நீங்கள் எதையும் கண்டு அஞ்சக் கூடாது: உலகம் அனைத்திலும் எல்லை யற்ற பரம் பொருள், பார்க்குமிடம் எங்கும் ஒரு நீக்கமும் இன்றி, தொட்ட தொட்ட இடம் தொறும் இருந்து கொண்டு, நம்மீது எல்லை யற்ற கருணையைப் பொழிந்து கொண்டே நமக்குச் சுகம் என்று தோன்றுபவற்றையும் துக்கம் என்று தோன்றுபவற்றையும் அளந்து கொடுத்துக்கொண்டு வரும்போது நாம் எதற்காகப் பயப்படுவது? உங்களுடைய கர்மங்களை—உங்களுடைய கடமைகளை— தைரியமாக, தீவிரமாக, மறதியின்றி, சோம்பலின்றி முடித்துப் பாரத தேசத்தைச் சுதந்திர நாடாக்கி, அதில் தர்மராஜ்ஜியம் நிலவும்படி செய்வதே உங்கள் கர்த்தவியம். அதற்காக நீங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளையும், குடும்பங்களையும், தனங்களையும், பூமிகளையும் இழக்க ஆயத்தமாக இருக்க வேண்டும். நீங்கள் முகலாயருடன் செய்யப் போகும் போரில் வதைபடலாம், சிறை புகலாம், சித்திர வதைகள் செய்யப்படலாம். இக்கஷ்டங்களைச் சந்தோஷத்தோடு நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டால்தான் அகால புருஷனுடைய கிருபை உங்களுக்குச் சித்திக்கும்: தர்மத்துக்காகச் சகலத்தையும் தியாகம் செய்தவர்கள் என்ற புகழ் உங்கள் பெயருக்கு என்றும் நக்ஷத்திர ஒளி தந்துகொண்டிருக்கும். இந்தச் சத்தியங்களை மற்றெருவருக்கும் உபதேசித்து நம் சிஷியர் அனைவரையும் அசகாய சூரர்களாக்குங்கள்!"

இந்த உபதேசத்தைப் பெற்றதும் இவ் ஐவரும் புதியதோர் தேவ ஜன்மம் எடுத்தது போலாகிவிட்டார்கள். [illegible] இனி எதை அசாத்தியம் என நினைக்கத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள். அவர்கள் முகத்திலே விளங்கின அஞ்சாமையையும் தியாக ஆவலையும் கண்டு குரு பரமானந்தப்பட்டான். சண்டியின் அருளால் தான் அடக்கி வைக்க முடிந்த இந்தக் காலலா வாடிற கூரிய வாள், அதர்மத்தை அழித்து அறத்தை நிலைநாட்டிவிடும் என்ற நம்பிக்கையும் தைரியமும் அவனுக்கு ஆயிரம் சிங்கங்களின் சக்தியைத் தந்துவிட்டன.

இந்தக் காலலாவின் பலத்தைக் கொண்டு குரு கோவிந்தன் நடத்திய போர்களைப் பற்றிய பின் பகுதியை அடுத்த சஞ்சிகையில் வெளிப்படுத்துவோம்.

அறிவாகன அவசியங்கள்

சென்ற மாதத்தில் நடந்த விசேஷமான சம்பவம் வடக்கே யமுனைக் கரையில் மதுரையில் நடந்த தயானந்த உற்சவமாகும். மூன்று லக்ஷம் பேர்களுக்குக் குறையாமல் மாசி மீ ௨-வது வாரத்தில் மதுரையில் கூடி பகவான் தயானந்தன் பிறந்த நூறாவது வருஷத்தை உற்சவமாகக் கொண்டாடினார்கள். அந்த எழு நாட்களும் ஆரிய சமாஜிகள் தார்மிக பிரசங்கங்கள் செய்து தங்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத புதிய விஷயங்களை ஜனங்கள் ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்று நிரூபணங்கள் ரூபமாக வற்புறுத்தினார்கள். மற்ற தேசங்களின் பிரதிநிதிகள் கூட இந்தச் சம்மேளனத்தில் வந்து கலந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சாந்த ஜப்பானும் இந்தத் தம் மோற்சவத்தில் சேர்ந்துகொண்டு புதிய உண்மைகளைக் கற்பதற்காகவும் கற்பிப்பதற்காகவும் சில பிரதிநிதிகள்

அனுப்பியிருக்கிறது என்றால், இந்த உற்சவம் உலகத்தின் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு பெரிய கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியிருக்கிறது என்று ஒருவாறு விளங்கும்.

சென்ற தை மீ 'பாரதி'யில் தயானந்த சரஸ்வதியைப் பற்றி ஓர் வியாசம் வெளி வந்தது. நூறு வருஷங்களுக்கு முன் மோர்வியில் மூல சங்கரன் என்பான் அம்பா சங்கரனுக்குக் குழந்தையாகத் தோன்றிய காலத்தில் அச்சிசு பாரதஜாதியில், தார்மிக உலகத்தில், ஓர் புரட்சி உண்டாக்கப் போகிறது என்று யாரே சொல்லியிருப்பர்? மூல சங்கரனுடைய இருபதாவது வயதிற்கூட அவனது தகப்பன் அவனது காவி வஸ்திரத்தைக் கிழித்தெறிந்து அவனையும் பலவாறு இம்சித்தான் என்றால் உலகின் கண்ணின்மை ஒருவாறு விளங்கும். ஆனால் மூல சங்கரனிடம் ஓர் பெரிய சிருஷ்டி சக்தி உத்போதன நேரத்தைப் பிரதீக்ஷித்துக்கொண்டு தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. விரஜானந்தஸ்வாமி அவன் கண்ணைத் திறந்து, பாரத நாட்டில் புதியதோர் ஸ்மிருதியைத் தோற்றுவித்து ஜனங்களை உய்யச் செய்யப் பிரயத்தனப் படும்படி அவனுக்கு ஆணையிட்டான். அந்த ஆணையில் பிறந்தது ஆரிய சமாஜம் என்கிற வன்மை பொருந்திய கூட்டம்.

அது தயானந்த சரஸ்வதி என்ற சந்நியாச நாமம் பூண்ட மூல சங்கரனுடைய தார்மிக திண்மையின் பரிபாகம், விவர்த்தம், வளர்ச்சியே யாகும். அவரிடம் தோன்றிய மூல சக்தி விசிரும்பித்து இன்று லாகூரினின்று வைக்கம் வரையில் பாரத உலகத்தை ஓர் ஆட்டு ஆட்டிக்கொண்டு வருகிறது.

அவர் எழுதிவைத்த சத்தியார்த்தப் பிரகாசம் என்ற ஸ்மிருதியிற் கூறிய சில முடிவுகளை நாம் அங்கீகரிப்பது சாத்திய மில்லை. ஆனால் பிரமாணங்கள் என்றும் ஆப்த வாக்கியம் என்றும், சம்பிரதாயம் என்றும் ஐதிகம் என்றும் சொல்லிக்கொண்டு, பிழைபட்ட கொள்கைகளிலேயே விசாரணை செய்யாமல் உழன்றுகொண்டிருத்தல் தவறு என்றும், வேத சாஸ்திர புராணங்களையெல்லாம் நல்லறிவு கொண்டு தர்க்கித்துப் பார்த்து, அவற்றுள் அறிவு அங்கீகரிக்கக் கூடியவற்றையேதான் பிரமாணங்களாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றும், நெடுநாளாக வந்த பழக்க வழக்கங்களாலும் அப் பிரமாணங்களுக்கேற்ப அவற்றை மாற்றிக்கொண்டு அறிவு நல்லவை என்று காட்டுகிற ஒழுக்க முறைகளைப் பின்பற்றி நடக்க வேண்டும் என்றும், அவர் இக் காலத்தவர்க்குத் தைரியமாய் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதற்காகப் பாரத ஜாதி அவருக்குப் பெரிதும் கடன் பட்டிருக்கிறது.

மனிதனாய்ப் பிறந்து, அறிவை உபயோகித்து, தூய்மையும் வைதிக வாழ்க்கையும் பெற வேண்டும் என்று எவர் எவர் விரும்புகிறார்களோ அவர்கள் எக் குலத்தவராயினும் எந்த ஜாதியினராயினும் வைதிக சம்ஸ்காரம் பெற்று ஆரிய சமாஜத்தில் சேருவதற்குரியர் என்று அவர் வகுத்து வைத்துவிட்டார். ஆகையால் ஆரிய சமாஜிகள், ஆதியில் வழக்கத்தில் கொண்டு வரப் பின் வாங்கியிருந்த போதிலும், சென்ற நாலைந்து வருஷங்களாகத் தீண்டாதவர்கள் என்ற வகுப்பினரையும் கூட உபநயன சம்ஸ்காரங்கள் செய்வித்துத் தங்கள் கோஷ்டியில் சேர்த்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். பிற சமயங்களிற் சேர்ந்த பிறகு, மறுபடி வைதிக தர்மத்துக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்கிற எண்ணம் வந்து விட்டவர்களையும் ஆவலோடு வரவேற்று ஏற்று சமாஜத்தில் சேர்த்துக் கொண்டுவிடுகிறார்கள். சனாதன தர்மிகள் நாட்டிலெங்கும் இவர்களுடைய இந்த உயரிய நோக்கங்களையும் கருத்துக்களையும் நடைகளையும் பின்பற்றி நடந்தால் பாரத ஜாதியில் அவிழ்த்துப்போய்விட்ட கட்டு மறுபடியும் கூடி ஜாதிக்கு வலிமை தந்துவிடும்.

பாலிய விவாகம்

"ஆரிய சமாஜிகளிடமிருந்து நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது அனேகமிருந்தாலும் இங்கு ஒன்றைப் பற்றி வற்புறுத்துவோம். அவர்கள்தாம் ஹிந்துக்களாய்ப் பிறந்து வேதத்தை அங்கீகரிக்கும் கூட்டத்தாரில் பாலிய விவாகம் தர்ம விரோதம் என்று இக் காலத்தில் முதல் முதல் தைரியமாகச் சொல்ல முன் வந்தவர்கள். விஷந்தெரியுமுன் பெண்களை விவாகம்செய்து கொடுத்துவிட வேண்டியதென்று ஸ்மிருதிகளிற் காணப்படும் வாக்கியங்கள், ஹூணரும் ஆப்கானியரும் துருக்கோமான்களும் மொகலாயரும் நாட்டிற் பிரவேசித்த பிறகு எழுதப்பட்டவையாகும். நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் கலக

மிருக்கும்போது தர்மபுத்தியுடைய ஆங்கிலேயர் பேதைப் பெண்களைப் பலாத்காரம் செய்யப் பின் வாங்காதிருந்த போது, ஆயுதப்பயிற்சி யற்றவர்கள் தங்கள் பெண்களைச் சீக்கிரம் விவாகஞ்செய்து கொடுத்துவிட்டுத் தங்கள் உத்தரவாதத்தைக் கழித்துக்கொள்ள ஏற்பாடுசெய்து கொள்வது சகஜமே. இந்தக் கருத்துக்கொண்டேதான் இடைக் காலத்து வித்வான்கள் அஷ்ட வர்ஷா பவேத் கௌரி என்ற தொடக்கத்த சுலோகங்களை ஸ்மிருதிகளோடு சேர்த்திருக்கவேண்டும். ஆனால் நம் நாடு சுவதந்திரமுள்ளதாக இருந்த காலத்தில், மனிதர்கள் அறிவின்றிக் குருட்டு வழக்கங்களைப் பின்பற்றப் புகு முன்னர், நம் முன்னோர்கள் மற்ற நாட்டார்களைப் போலவே விவாக விஷயங்களில் நல்லறிவுக் கிசைந்த வழிகளை அனுஷ்டித்து வந்தனர். சுச்ருத ஸம்ஹிதையில் சரீர ஸ்தானம் ௩0: ௬௪, ௬௮ - வது சுலோகங்களில் ௨௫ வயதுக்குட் பட்ட ஓர் வாலிபனுக்கும் ௧௬ வயதுக் குட்பட்ட ஓர் பெண்ணுக்கும் ஸம்யோகம் நேர்ந்து பட்டால் அனேகமாய்க் கரு வழிந்து போய்விடும்; கருவழியாமல் குழந்தை பிறந்தால் அக்குழந்தை அற்பாயுளதாய்த்தானிருக்கும்; ஒருகால் அக் குழந்தை பூர்ண ஆயுசு வளர்ந்தாலும் அவன் மிகப் பலவீனனாகவேயிருந்து இறப்பானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மநுவும் ஓர் பெண் ரஜஸ்வலையான பிறகு ௩ வருஷம் காக்கலாம், அதன் பிறகு தனக்குச் சாம்யமான புருஷனை வரிக்க வேண்டியது என்றும், பெண்கள் இறக்கும் வரையில் விவாகமில்லாதிருப்பினும் தோஷமில்லை, குணவீனனான புருஷனுக்கு அவளை எக்காரணத்தைக்கொண்டும் விவாகம் செய்து கொடுக்கக் கூடாது என்றும் கூறுகிறான். ௫0 வருஷங்களுக்கு முன்னே கூட, பெண்களுக்குச் சிறு வயதில் விவாகமானாலும், அவர்களை விவாகஞ்செய்து கொள்ளுகிற பண்டிதர்கள் குறைந்தது ௩0 வயசு வரை பிரம்மசரியத்தை அனுஷ்டித்த வைதீகர்களே யாவர். ஆதலால் அவர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் ஓர் மட்டுக்குத் தீர்காயுளர்களாகவும் திடகாத்திரர்களாகவும் இருந்தனர். 'பதினாறும் பெற்றுப் பெரு வாழ்வு வாழ்க' என்ற ஆசீர்வாதமும் அக் காலத்தில் பயன் படைத்த ஆசிர்வாதமாகவே யிருந்தது. இன்றைக்கோ எல்லாம் மாறுபட்டுப் போய்விட்டது. இந்தியர்களின் சராசரி வயது ௨௪ என்று கணக்கிடப்படுகிறது. ஆனால் இப்படிச் சொல்லி நிறுத்தினுல் ஜனங்களுக்குத் தங்கள் ஜீவசக்தி எம்மட்டுக்குக் குறைந்திருக்கிறதென்று விளக்கமாகத் தெரிகிறதில்லை. ஆகையால் இவ் விஷயமாகச் சற்று விஸ்தாரமாக எழுதுவோம்.

சென்னை மாகாணத்தைமாத்திரம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வோம். கலி ௫0௧௯-இல் பிறந்த ௧000 ஆண் குழந்தைகளில் ௨௧௯ குழந்தைகள் ஒருவயது முடிவதற்கு முன் இறந்துபோயின. அதேமாதிரி ௧000 பெண்குழந்தைகளில் ௨0௪ குழந்தைகள் இறந்துபோயின. ௫0௧௪ முதல் ௫0௧௯ வரையிலுள்ள ௬0 வருஷத்துச் சராசரியைப் பார்த்தாலோ ஒரு வருஷத்தில் பிறந்த ௧000 குழந்தைகளில் ௧௯௯-௭ இறந்தன. இதிலிருந்து இறக்கும் குழந்தைகளின் விகிதம் நாளுக்கு நாள் ஏறிக்கொண்டே வந்திருக்கின்றது என்று ஏற்படும். இது கலியின் கோலாகலம் என்று சொல்லி நம்மிற் பலர் மனதைத் தேற்றிக்கொள்வர். ஆனால் அனேக நாடுகளில் இந்த அகால மிருத்யுவைத் தொடர்ந்து குறைந்துகொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். கலி ௫000-த்திலிருந்து ௧௪ வருஷங்களுக்குள் ஓர் வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளின் மரண விகிதம், ஆஸ்த்ரேலியாவில் ௧0௩-இனின்று ௬௭ ஆகவும், நியூஜிலண்டில் ௮0-இலிருந்து ௫௧ ஆகவும் ஜெர்மனியில் ௧௯௯-இனின்று ௧௫௧ ஆகவும், சுவேதனில் ௯௯-இலிருந்து ௭௨ ஆகவும், ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் ௧௩௩-இலிருந்து ௧௪ ஆகவும், பிரிட்டானியாவில் ௧௫௬-இலிருந்து ௧0௮ ஆகவும் குறைக்கப்பட்டுப் போயிருக்கிறது. இதினின்று மற்ற நாட்டு ஜனங்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் ஆயுளைப்பற்றி எவ்வளவு அக்கறை யெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

விகிதமென்றால் கூட இந்த அகால மிருத்யுவின் அளவு நமக்குச் சரிவர போதமாவதில்லை. நமது நாட்டில் ஏறத்தாழ ௨௫ லக்ஷம் ஒரு வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள் இறந்துபோகின்றன. இவை தவிர குறைந்தது இன்னொரு ௨௫ லட்சம் குழந்தைகள் செத்தே பிறக்கின்றன. நினைக்க மனம் நடுங்கும். இந்த அகோரமான கொலைகளுக்குக் காரணம், நாம் சாஸ்திரீயமென்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு நம்பிவரும் பால்ய விவாகமே யாகும். கணக்கைப் படிப்பது படிப்போர்க்குக் கஷ்டமாக இருந்தாலும் இதை நிரூபிப்பதற்கு இன்னும் ஒரு

சிறிய கணக்கு மாத்திரம் சொல்லி நிறுத்துவோம். படிப்போர் மன்னித்திடுக. ஆகாவது சென்ற கவி ௧௯௨௧-ம் வருஷத்தில் ௫ வயதுக்கு மேல் ௧௫ வயதுக் குட்பட்ட ௧௦௦௦ ஆண்பிள்ளைகள் இறந்தால் ௧௨௩-௭ பெண் பிள்ளைகளிறந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ௧௫ வயதுக்கு மேல் ௩௦ வயதுக்குள் இறக்கும் ௧௦௦௦ ஆண்பிள்ளைகளுக்கு ௧௨௩௨ பெண்பிள்ளைகள் இறந்து போயிருக்கிறார்கள்! இதனின்று பாலிய விவாகமும் பாலிய பிரசவமும், நாட்டிற்கு எவ்வளவு பெரிய நஷ்டத்தை விளைத்து வருகின்றன வென்று ஒருவாறு தெளியப்படும். தமிழர் என்று விழித்துக் கொள்வார்களோ!

பரஞ்சோதி சுவாமிகள்

சிதம்பரம் பொன்னம்பல சுவாமிகளின் பீடத்தில் ஸ்ரீலஸ்ரீ பரஞ்சோதி சுவாமிகள் அமர்ந்த செய்தி நமக்கு ஆனந்தத்தைத் தருகிறது. மடங்களில் பெரும்பாலவை தேச நலம் அறியாத, தர்மத்தின் உட் கருத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாத, மனிதரின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்திருக்கிற இக் காலத்தில், பல தேச சபைக் கூட்டங்களுக்குச் சென்றவரும், பல தேச பக்தரின் நட்பை உடையவரும், தை நால் வஸ்திராபிவிருத்தியில் பெரிய அபிமானம் வைத்து அதற்காகப் பாடுபட்டு வருபவரும், ஒழுக்கமும் சீலமும் கல்வியும் தயையும் நின்றோரன்ன அரிய உயர் செல்வங்களும் நிரம்பிய சான்றோரான ஸ்ரீமத் பரஞ்சோதி சுவாமிகள் இம் மடத்தில் தலைமை வகித்திருப்பது தமிழ் நாடு செய்த பூஜாபலனே யாகும். மடாதிபத்தியத்தில் அவசியமான சுதந்திரம் அவருக்கும் சீக்கிரம் ஏற்படும் என்றும், அவர் தமது ஆதிபத்தியத்தைத் தமிழரின் ஆத்மியாத்மிக வளர்ச்சிக்கும் லௌகிக வளர்ச்சிக்கும் பயன் படுமாறு செய்வார் என்றும் நம்புகிறோம்.

அங்கும் இங்கும்

இங்கிலாந்தின் கப்பல்களை வெடி மருந்து வைத்து உடைத்துப் போடுவது என்று சதியாலோசனை செய்து வந்த கூட்டத்தாருள் ஓலீரி என்பவனுக்கு ௧௮ மாதமும் மாக் கௌ என்பவனுக்கு ௧௫ மாதமும் சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது என்று சின்னாட்களுக்கு முன் இந்த சமாசாரம் எட்டியது. ஏறத்தாழ அதே காலத்தில் ௧௩-வது ஆகஸ்டு ஜனைக்கு விருந்து செய்ததற்காக ௧௧ பேர்களுக்கு ஒரு வருஷம் முதல் ௬ மாதம் வரையில் தண்டனையும் ஐம்பது ரூபாய் அபராதமும் விதிக்கப்பட்டது. முதற் குறிக்கப்பட்ட ஓலீரியும் மாக் கௌவும் இங்கிலாந்தின் தற்காப்புக்கே அழிவுண்டாக்கப் பார்த்தனர். அவர்கள் செய்த சதியை அவர்கள் பூரணமாக நிறைவேற்றியிருந்தால் இங்கிலாந்துக்கு ஜீவாதாரமாக உள்ள பல யுத்தக் கப்பல்கள் உடைந்து போயிருக்கும், இன்று மதிக்கிற அளவை விடக் கூடக் குறைவாகப் பிரான்ஸும் ஐக்கிய ராஜ்ஜியமும் (அமெரிக்காவும்) இங்கிலாந்தை மதிக்கத் துவங்கி விட்டிருக்கும். ராஜ தந்திர உலகத்தில் தன் உத்தேசங்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் நிலை நாட்டுதல் இங்கிலாந்துக்கு அசாத்தியமாய்ப் போய் விட்டிருக்கும். அது பெல்ஜியம் ஹாலந்து முதலியவற்றைப் போல இரண்டாந் தரத்த ராஜ்ஜியமாகி விட்டிருக்கும். அவ்வா திருந்தும், இத் தனைப் பெரிய கேடு சூழ்ந்த கள்வருக்கு ஒன்றரை வருஷக் காவலே போதிய தண்டனை என்று நீதிபதிகள் தீர்மானித்தனர். மேலே குறித்த இந்தியர் களவு செய்யவில்லை. பல நூற்றுக் கணக்கான மனிதர் சாவதற்கான உபாயங்கள் தேடவில்லை. ஓர் இராஜ்ஜியம் அழியக்கூடிய அல்லது வலி குன்றும்படியான காரியங்களொன்றும் செய்யவில்லை. வீடுகளுக்குத் தீ வைக்கவில்லை. அகண்ட பாடம் படிப்பதற்காகச் சென்ற தங்க ளினத்தாருக்கு மரியாதை செய்து அவர்களுக்கு அன்ன ஆகாரம் கொடுத்ததே அவர்கள் செய்த பாதகம். அந்தப் பாதகத்துக்கு ௧௨ மாதக் காவலும் ௬ மாதக் காவலும் சரியான தண்டனையாக மதிக்கப்பட்டது. இந்தத் தண்டனை ஆங்கிலேய நீதிபதிகளால் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், இந்திய நீதிபதிகளாலேயே விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், பிரிட்டிஷ் இலாகாவில் விதிக்கப் பட்டிருந்தாலும், நாபா அதிகாரிகளால் விதிக்கப் பட்டிருந்தாலும், விஷயம் ஒன்றுதான். அது நம்முடைய அடிமை நிலைமையையே காட்டுகின்றது. அங்கே, இங்கிலாந்தில், கொடிய சதியாலோசனைக்கு ௧௮ மாதக்காவல் தண்டனை; இங்கே, இந்தியாவில், ஓர் கூட்டத்திற்கு அன்னமிட்ட குற்றத்திற்கு ௧௨ மாத தண்டனை. காரணம், அங்கே மனிதன் மனிதனைப் பாவிக்கப் படுகிறான்.

இங்கே இந்தியன் அடிமையாகப் பாவிக்கப் படுகிறான். இவ்விடத்து நீதிபதிகள் ராஜாங்க சம்பந்தமான குற்றங்கள் சாட்டப்பட்ட மனிதர்களைக் காணும் போது இவர்களுக்கித்தனை அகங்காரமா என்று தங்களை யறியாமலே நினைக்கத் துவங்கி விடுகிறார்கள். ஆதலினால் நாகரிக நாடுகளில் குற்றமென்று மதிக்கப்படாத செயல்களைக்கூட இவர்கள் குற்றமென்று நினைத்துவிடுவார்கள். சாதாரண குற்றங்களுக்கும் ஓங்கிய தண்டனைகளை விதித்து விடுகிறார்கள். நீதிபதிகள் ஜாதியில் இந்தியராக இருந்தாலோ, தாங்கள் தங்கள் ஜாதியார் புறம் சாயவில்லை என்று காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணமும், தங்கள் ஐரோப்பிய எஜமானர்களுக்குத் திருப்தியில்லாமல் போய்விடக் கூடாது என்ற எண்ணமும், அவர்கள் மனதை யாட்டிக் குற்றவாளியாக இல்லாதவனை கூடக் குற்றவாளி என்று தீர்மானிக்கும் இயற்கையைத் தந்துவிடுகிறது. பாரதநாட்டில் மனிதன் மனிதனாகப் பாவிக்கப் பட்டாலொழிய அநியாயத் தீர்ப்புகளும், இத்தகைய அநியாய தண்டனைகளும் குறையும் காலத்தை நாம் காண முடியாது.

இங்கிலாந்தின் உத்தரவாதம்

ராஜதந்திர சாஸ்திரத்தின் ருசிகரமான வியாக்யானங்கள் பார்க்கவேண்டுமானால் ஸர் மைக்கேல் ஓ-ட்வையர் போன்ற சூரிய புடம் எறிய ஆங்கிலேயரிடம்தான் நாம் செல்ல வேண்டும். இவர்கள் தங்கள் உத்தரவாதத்தை உணருவது போலக் கஸாபியாங்காகூட உணர்ந்திருக்க மாட்டான்! * கடவுள் தங்களிடம் ஒப்புவித்த இந்திய ஜனங்களை யாதொரு ஊறும் இன்றிக் காக்கவேண்டியது தங்களுடைய கடமை யென்று இந்த அதிகாரிகள் மிகச் சிரத்தா விசுவாசத்துடன் உணர்ந்து, இப் பெருங் கடனை நிறைவேற்றும் விஷயத்தில் அவர்கள் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்கள். கடவுள் எப்பொழுது இவர்களிடம் இந்தியர்களை ஒப்புவித்துவிட்டாரோ அப்பொழுது அவர் இனிமேல் இந்தியரைப் பற்றிய கவலையே இன்றித் தூங்கப் போய்விடலாம் என்கிறதே இவர்களுடைய மனோபாவம். ஓ-ட்வையரும், விதென்ஹாம் பிரபுவும், இவர்கள்போன்ற கனவான்களும் இருக்கிறபோது இந்தியர்களுக்கென்ன பயம்? கடவுள்தான் விசாரப்படுவானேன்? ஆகையால் இந்திய தலைவர் இந்தியாவுக்குச் சுய ராஜ்ஜியம் கேட்டால், இவர்கள், 'இதென்ன அக்கிரமம்? நம்முடைய உத்திரவாதத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இவர்கள் இடையூறாய் வருகின்றார்களே? ௧௮௧௮-ம் வருஷத்து வங்காளத்து ௩-வது திட்டம் முதலிய முறைகளைப்பிரயோகித்து அவ்வாறுகேட்பவரை அடக்கிவிட வேண்டும்,' என்று கர்ஜ்ஜிக்கிறார்கள். இவ்வாறு கர்ஜ்ஜிக்கும் சிங்கங்களுள் ஓ-ட்வையர் அக்ர ஸ்தானம் வகிக்கிறார். இந்தியர்கள் விரும்புகிற படி சீர்திருத்தங்களை அதிகமாக அகலச் செய்து ஸ்வதந்திர வாஸனை ஏற்பட்டுவிட்டால், இங்கிலாந்தின் மீது பாரமாக அமிழ்த்துகிற சட்ட ரீதியான உத்தர வாதத்தையும் தார்மிகமான உத்தரவாதத்தையும் இங்கிலாந்து நிறைவேற்றுவது அசாத்தியமாகப் போய்விடும் என்றும், சாமர்த்தியமும் மனச் செம்மையுமே உருவாய பிரிட்டிஷ் உத்தியோகஸ்தர்கள் போதிய அளவுக்கு இந்தியாவில் இருந்தால்தான் அவ் உத்தரவாதத்தை இங்கிலாந்துக்குச் செவ்வனே நிறை வேற்றுதல் சாத்தியமாகும் என்றும் இவர் வாதிக்கிறார். இன்னும் சாமானிய ஜனங்களுக்குச் சம்மதமா சம்மதமில்லையா என்று கேட்காமலே இந்த மாண்டேகு-செம்ஸ்போர்டு சீர்திருத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டுப் போயின என்று அவர் தவிக்கிறார். ஆனால் அவரைச் சில கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறோம். கிளைவு முகமது அலியை ஆற்காட்டு நவாபாக ஆக்கி, அவனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட எல்லைக்குள்ளும், அவ் எல்லைக்கு வெளியிலும் வரி வசூலிக்கும் அதிகாரம் கிழக்கு இந்திய சங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்டது என்று அவனிடம் கை சாட்டு வாங்கிக்கொண்டபோது தமிழ ஜனங்களின் சம்மதத்

* ஓர் கப்பலில் நெருப்பு எரியத் துவக்கிய போது கப்பற் தலைவன் தன் மகனை கஸாபியாங்காவைத் தன் உத்தரவு வரும் வரையில் ஓர் இடத்தில் காவலாக நிற்கவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டுவிட்டு நெருப்பை அவிக்கும் காரியத்தில் இறங்கினான். நெருப்பு கைமீறிச்சென்று கப்பற்தலைவனும் மாண்டுபோனான். அதனால் அவனுடைய உத்தரவு வராதிருக்க, உத்தரவு வரும் வரையில் காவலிடத்தை விட்டு அசையக்கூடாது என்ற ஒரே உறுதியுடன் கஸாபியாங்காவானவன் பொங்கியெழும் நெருப்புக் கடலிடையே அசையாமல் நின்று பிராணனையும் விட்டான். தன் கடமையையும் உத்தரவாதத்தையும் நிறைவேற்ற உயிர் கொடுத்த தீரருள் கஸாபியாங்கா முதன்மை பெற்றவன். அவனது வீரத்தைப் பற்றி தேவி ஹெமன்ஸ் ஓர் அழகிய கவி எழுதியிருக்கிறாள்.

தைக் கேட்டுத்தான் வாங்கிக் கொண்டானோ? விராஜுத்தெளலாவை அடித்து, கிளைவின் சுமை கழுதை என்று ஆங்கிலரே ஹாஸியப் பெயர் வைத்த மீர் ஜாபரை மூர்ஷிதாபாத்துச் சிங்காதனத்தில் ஏற்றி வைத்து அவனிடமிருந்து இருபத்தினைந்து பர்கானுக்கள் என்ற ஜில்லாவைப் பெற்றுக் கொண்ட காலத்திலும், கண் குருடனான ஷா அலம் என்கிற பொம்மைச் சக்கரவர்த்தியினிடமிருந்து வங்காள, பஹார, ஒரிஸா மாகாணங்களில் வரி வசூல் செய்யும் திவானி என்னும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட காலத்திலும் வங்காள ஜனங்களின் சம்மதத்தைக் கேட்டுத்தான் பெற்றுக்கொண்டானோ? நல்நெறி வழியானவன் சிங்காதனம் சிங்காதனமாக உடைத்து, கிரீடம் கிரீடமாகத் தகர்த்து, அரண்மனைகளிலுள்ள ஆனை குதிரைகளை விற்றும், ராணிகளுடைய ஆபரணங்களை முதற்கொண்டு ஏலம் போட்டும் அட்டூழியம் செய்து, கிழக்கு இந்திய சங்கத்துக்காக ராஜ்ஜியம் ராஜ்ஜியமாகக் கபளீகரித்த காலத்தில் எந்த ஜனங்களின் அனுமதியைக் கேட்டான்? கிழக்கிந்திய சங்கத்தினிடமிருந்த ஆதிக்கம் விக்தோரியா ராணியிடம் மாற்றப்பட்ட காலத்தும், அவ் இராணி சக்கரவர்த்தினி என்ற படாடோபமான பட்டத்தைத் தரிக்கத் துவக்கின காலத்தில் இந்நாட்டுச் சாமானிய ஜனங்களின் சம்மதம் கேட்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இதெல்லாம் என்ன பைத்தியமாக இருக்கிறது? பலோ ராஜா பவிஷ்யதி (பலவானேதான் ராஜ்ஜியத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்வான்) என்ற தீர்க்க தரிசனம் நிறைந்த புராண வாக்கின் படிதான் தற்போதைய உலகம் நிலைமாறி நிற்கின்றது. இதை நாம் அறியாமலில்லை. ஓதுவையரும் அறியாமலில்லை. உலகமும் அறியாமலில்லை. ஆகவே தார்மிகமாக நடந்துகொள்ளும் எண்ணம் இல்லாதபோது விஷயத்தை மறைத்து வைத்துப் பேசாமல் உண்மையை ஒட்டியாவது பேசுவதே சுவையுடைத்தாகும்.

பிரித்திஷ் உத்தியோகஸ்தர் போதிய தொகை இல்லாவிடில் இந்தியாவில் நேர்மையான ராஜாங்கம் நடைபெறாது என்று ஸர் மைக்கேல் சொல்லுகிறார். பிரித்திஷ் உத்தியோகஸ்தன் என்ற பிராணியைச் சிருஷ்டிக்குமுன் கடவுள் ஹிந்துஸ்தானத்தைச் சிருஷ்டித்து வைத்தார் என்று நமக்கு ஞாபகம். பிரித்திஷ் உத்தியோகஸ்தன் வருமுன் தமிழ் மன்னரது ஜன சுதந்திரம் நிரம்பிய நம் வன்மை பொருந்தியதுமான ஆட்சி ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்கு நடை பெற்றது. பிரித்திஷ் உத்தியோகஸ்தன் பிறக்கிறதற்கு இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் சந்திரகுப்த சாணக்கியரது வன்மையுள்ள ஆட்சியும் அசோகனது தர்ம அரசாட்சியும் இந் நாட்டில் விளங்கி நின்றன. பிரித்திஷ் உத்தியோகஸ்தன் தோன்றுவதற்கு வெகு நாட்களுக்கு முன் சந்திரகுப்தனுடைய ஏகாதிபத்தியமும் ஸ்ரீஹர்ஷனுடைய ஏகாதிபத்தியமும் கண்டோர் வியக்கும்படி அறத்தையும் செல்வத்தையும் காத்துக் குடியோம்பின. பிரித்திஷ் உத்தியோகஸ்தன் கால தேவதையின் கர்ப்பத்தில் இன்னும் அமிழ்ந்து கிடந்திருந்த போதே விஜயநகர ஏகாதிபத்தியமும், பிஜாபூர் முதலிய பாமினி ராஜ்ஜியங்களும், முகலாயர் மராட்டியருடைய சக்தி வாய்ந்த அரசுகளும் பல நூறு வருஷங்கள் நிலை பெற்று நின்றன. இவையெல்லாம் அழிந்து போய் விட்டனவே என்று ஓதுவையர் கூட்டத்தார் சொல்லலாம். ஆனால் ஆங்கில அரசாங்கம் இந்த வேருன்ற ஆரம்பித்து இன்னும் எழுபது வருஷங்களாகவில்லை. மேலே நாம் குறிப்பிட்ட ஜாதிகளின் அரசாங்கங்களில் மிக அற்பாயுளதாயுள்ள அரசாங்கம் இருந்த காலம் வரையில் இவ் ஆங்கில உத்தியோகஸ்தர் தங்கள் ஆட்சியை நிலைக்கும்படி வைத்த பிறகுதான் அத்தகைய வார்த்தைகளை அவர்கள் சொல்லுதல் பொருந்தும். அது வரையில் அவ் வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தமேயில்லை.

ஓதுவையர் ஹிந்துஸ்தானத்தின் விஷயத்தில் இங்கிலாந்துக்குச் சட்ட ரீதியான உத்தரவாதம் இருக்கிறது என்கிறார். சட்டம் என்பதன் பொருள் என்ன என்பதைப்பற்றி இன்னும் எப்பொழுதாவது பேசுவோம். ஆனால் இங்கு இச் சட்டம் யார் செய்தது என்று கேட்போம். இந்தியர்களே செய்த சட்டமா? அவர்கள் அவ்வாறான சட்டம் செய்ததாகச் சரித்திர ரீதியான சாக்ஷியம் ஒன்றும் காணோம். பிரித்திஷ் ஜனங்கள் செய்த சட்டமா? பிரித்திஷ் ஜனங்களில் ஓர் சாரார்—தற்போது சிறுபகுதியினரே என்று அறிவோம்—பிரித்திஷ் அரசாங்கத்துக்கு இதர நாடுகளை ஆளப் பாத்திய

யில்லை என்கிறார்கள். பிரித்திஷ் பார்லிமெந்து இது சம்பந்தமாக ஓர் சட்டம் செய்திருக்கிறது என்பது வாஸ்தவம். பிரித்திஷ் பார்லிமெந்து சில தீர்மானங்களைச் செய்து அது இந்தியாவைக் கட்டுப்படுத்தக் கடவது என்று போதித்திருக்கும் இந்தச் சட்டம், அதற்கெனச் சம்மதம் தராத இந்தியரைப் பொறுத்த மட்டில் சட்டமாகுமோ என்று ராஜதந்திர நிபுணர்களை வினவுகிறோம். இங்கிலாந்திலேயே அரசிறை உளதேல் பிரதிநிதி பாத்தியமும் உண்டு என்று ஓர் பழைமையான சூத்திரம் உண்டு. அது சமஸ்த ராஜதந்திர நிபுணராலும் இங்கிலாந்தில் தொன்று தொட்டு அங்கீகரிக்கப் பெற்றுவந்த ஓர் தர்மமாகும். வேறோர் நாட்டில் ஓர் சட்டம் நியாயமாக அமுலில் இருக்க வேண்டுமானால், அச் சட்டத்தை விதிக்கும் அதிகாரத்தில் அவ் வேற்று நாட்டார் சமபாகத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்பதே இதினின்று விளையும் ஓர் பயனாகும். அவ்வாறு பெற்றிராவிடில் அச் 'சட்ட'த்தைப் பலாத்காரத்தால் சுமத்தப்பட்டதோர் சாசனம் என்று வேண்டுமென்றால் சொல்லலாமே யொழிய அப் பிற நாட்டாரை நியாயமாகக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டம் என்று சொல்லுதல் தவறாகும். ஆகவே ஓட்வையர் போன்ற 'சரித்திர வீரர்'களும் பிரபுக்களும் இங்கிலாந்தின் உத்தரவாதத்தைப் பற்றியும், பொது ஜனங்களின் சம்மதத்தைப் பற்றியும், இந்தியாவைக் காப்பதற்காக ஆங்கில உத்தியோகஸ்தரின் அவசியத்தைப் பற்றியும் பேசாமல் இருப்பது மிகவும் நலமாயிருக்கும் என நம்புகிறோம்.

வரவு செலவு திட்டம்

இந்திய சட்ட சபையிலும் மாகாண சட்ட சபைகளிலும் இந்திய அரசியல் சபையிலும் வரவு செலவு திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டு வாதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஜனங்களின் பிரதிநிதிகளின் அபிப்பிராயப்படி யாதொன்றும் நடக்கப் போவதில்லை என்பது முன் கூட்டியே தீர்ந்த விஷயம். எது கர்ணம் செய்து அவர்களுக்கு வெகுமதம் ஏற்பட்டாலும், ராஜப் பிரதிநிதியின் அதிகாரச் சீட்டு (ஸெர்டிபிகேட்டு) இருக்கவே இருக்கிறது. அதற்கு இன்ற பிரதிநிதிகளின் ஏகோபித்த அபிப்பிராயத்தைக்கூட ரத்து செய்யும் ஆற்றல் இருக்கிறது. ஆகையால் இதை நாம் வாதம் என்று சொல்லுவது பொருந்தாது. டில்லி தேவதைகளும் மாகாண தேவதைகளும் வருகிற வருஷத்துக்கு நாடு இத்தனை கோடி ரூபா சேகரித்துத் தர வேண்டும் என்று விதிவிதிக்கும் காலத்தில் பிரதிநிதிகள் பேசும் பேச்சுக்கள் என்று தான் அவற்றை வர்ணிக்கலாம். அவர்கள் அநியாயமான வரி போட்டால் அவர்களது இஷ்டம் அது. சில வரிகளை அவர்கள் விதிக்காமல் அல்லது எடுபட்டிருந்தால் அது அவர்களுடைய தயவே. சில ஐரோப்பிய அங்கத்தினர் விரும்பும் மாறுதல்களை வரவு செலவு மந்திரி ஏற்றுக்கொண்டு விட்டாரானால் அது பாரத ஜனங்கள் செய்த புண்ணியபலன்! ஜனங்களின் பிரதிநிதிகளின் வார்த்தைக்கு இணங்கி வரியைக் குறைப்பது போல் இருக்க வேண்டும் என்றே தன மந்திரியும் தான் விரும்பும் தொகைக்கு மேலிட்ட தொகைகள் கேட்பார். ஆகையால் நமக்கு ஏதோ பாத்தியம் இருப்பதுபோல இவ் வரவு செலவு திட்டத்தைப் பற்றி ஆதாரமாக ஆராய நாம் இஷ்டப்படவில்லை. படிப்போருடைய சௌகரியத்துக்காக மாத்திரம் நம்மீது இவ் வருஷத்தில் வர இருக்கும் பாரம் கூகூ.சஅ கோடி அதாவது கூகூ கோடியே சஅ லக்ஷ ரூபா என்றும், இந்தத் தொகையில் ருஉ.உடு கோடி ராணுவச் செலவுக்குப் போகிறதென்றும் குறிப்பிடுகிறோம்.

ஒலிம்பிய விளையாட்டுகள்

ஐரோப்பாவில் நாலு வருஷங்களுக்கொருமுறை பல பல ஊர்களில் நடைபெறும் கண்காட்சி உற்சவ காலங்களில் ஒலிம்பிய விளையாட்டுகள் என்ற ஓர் வித விளையாட்டுகள் நடைபெறும். இவை கிரேஸ் சுதந்திர நாடாக இருந்த காலத்தில், அதாவது சுமார் உ,000 வருஷங்களுக்கு முன்னால், கிரேக்கர்களுக்குள் நடைபெற்ற விளையாட்டுகளின் ஞாபகமும் பிரதித்வனியுமே யாகும். கிரேக்கர் சரீரப் பயிற்சியினால் சரீரத்தை ஆரோக்கியமுள்ளதாயும் அழகுள்ளதாயும் லாவண்யமுள்ளதாயும் ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற பேராவல் கொண்டவர்கள். உயிருள்ள ஆடவரையும் பெண் மக்களையும்பார்த்துச் சுச்சொரூபமாய்ச் செதுக்கப்பட்ட அவர்களது சலவைக் கற்சிலைகள் சரீரக் கட்டையும்,

ரூபலாவண்யத்தையும் பொறுத்த மட்டில், தங்களுக்கு இணையே தாமில்லை யென நிற்பவைகள். தற்கால ஐரோப்பா சாஸ்திர அறிவிலும் யந்திர சிருஷ்டியிலும் மிகவும் உன்னதமான நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறது போலவே, சரீரக்கட்டிலும் லாகவத்திலும், புராதன கிரேக்கருக்குத் தான் தாழ்ந்ததில்லை என்று சொல்லிக் கொள்ளும்படி இருக்கவேண்டும் என்று, சென்ற ௨௦ வருஷங்களாக இந்த ஒலிம்பிய லீலைகளை மறுபடியும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அந்தலீலைகளில் ஓட்டம், நடை, குதித்தல், தாண்டல், சக்கரமெறிதல் முதலிய பலவித வியாயாமங்களிலும் தேர்ந்தவர்கள், தங்கள் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டி முதன்மை பெற முயலுகிறார்கள்.

இம்மாதிரி முயற்சிகளால் ஐரோப்பியரின் தேக பலமும், லாகவமும், ஆயுளும், ஆரோக்கியமும் வளர்ந்து வருகிறது. ஏதாவது ஒரு நாட்டிற்கு இத் தகைய தேகப் பயிற்சியின் அவசியமிருந்தால், அந்த நாடு நம் நாடேயாகும். பீமனும் அர்ஜுனனும், சிவாஜியும் தேசிங்கும் திகழ்ந்த இந் நாட்டில், ஜனங்கள் ஜீவச் சவங்கள் போல இருந்து அற்பாயுளர்களாக மடிகிறார்கள். ௬௦ நிமிஷத்திற்குள் ௬௨ மைல் ஓடியிருக்கும் பின்லாந்து நாட்டு நூர்மி என்பவனது சாமர்த்தியத்தையும், ௬௬ கஜ தூரத்துக்கு வேல் எறிந்த அதேதேசத்து மீரா என்பவனது சாமர்த்தியத்தையும் இன்னும் இவர்கள் போன்ற மல்லர்களுடைய சாமர்த்தியங்களையும் நோக்கும்போது நம்நாட்டது இந்தியர் என்றைக்காவது அத் தகைய சாமர்த்தியத்தைக் காட்ட முடியுமா என்கிற ஐயம் இதைப் படிப்போர் மனத்தில் பிறக்கும்.

ஆனால் உண்மையில் எக்காலத்திலாகட்டும், எத் தேசத்திலாகட்டும், ஓர் மனிதனுக்குச் சாத்தியமாயிருந்தது மனித ஜாதியிலுள்ள ஒவ்வொருவனுக்கும் சாத்தியமே. இன்றைக்கும் வங்காளத்தில், மாணவர்களும், பிறகும் வரப்போகும் ஒலிம்பிய லீலைகளுக்குத் தயார் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். கல்கத்தாவிலுள்ள சவரியார் கலாசாலையில் படிக்கும் ருத்ரன் என்னும் மாணவன் ௨ நிமிஷம் ௬௬ வினாடிக்குள் ௭ மைல் தூரம் ஓடி, மோஹன் பாகன் கலாசாலை சிலனையும், தர்ஹம் லாகவ பதாதிபபடையைச் சேர்ந்த வாங்கரையும் வென்று விட்டான். ௬ மைல் ஓட்டத்தில் தர்ஹம் லாகவ பதாதிப் படையைச் சேர்ந்த சில் என்பவன் ௬௭ வினாடிக்குள் ஓடினான். அவனுக் கடுத்த படியில் மோஹன் பாகன் கலாசாலை பாலசிங்கன் என்னும் மாணவன் ஓடியிருக்கிறான். இத் தகைய இயக்கம் தமிழ் நாட்டில் இதுவரையில் நடை பெறாதது வருந்தத் தக்கதாயிருக்கிறது. தேகப் பயிற்சியை மனிதனுக்கு இன்றியமையாத முயற்சிகளில் ஒன்றாகப் பாவிக்கும் வழக்கம் நம் நாட்டில் இல்லாமற் போய் விட்டது. தேகப் பயிற்சி செய்கிறவர்களையும் மல்லர்களையும் நம் நாட்டில் போக்கிலிகளின் ஜாதியில் சேர்த்து விடுகிறார்கள். அதனாலேயே தமிழ் ஜாதியின் தேக வளர்ச்சியும் தேக வன்மையும் சாமர்த்தியமும் மற்ற ஜாதிகளை விடக்குறைவாக இருக்கிறது. ஸர்க்கஸ்களுக்குச் சென்றால் மலையாளிகளையும் ஆந்திரர்களையுந்தான் பார்க்கிறோம். கலிகால அர்ஜுனனென்ற புகழ் வில்லாளிகள் ஆந்திரர்களுக்குள்ளும் ரஜபுத்திரர்களுக்குள்ளும் தோன்றியிருக்கிறார்கள். தமிழன் ஒருவனேனும், அத்தகைய சாமர்த்தியம் காட்டி நாம் கண்டதில்லை. இவ் விஷயத்திலும் தமிழர் ஹிந்துஸ்தானத்திலுள்ள மற்ற ஜாதிகளுக்கு தாழாமலிருக்க முயலவேண்டும்

புஸ்தக விமரிசனம்

(தாவர சாஸ்திரம்: ஆசிரியர், திவான் பகதூர் அரங்காச்சாரியார். பதிப்பாளர், மாக்மிலன் வகையரா சென்னை. விலை அணா ௯.)

இப் புத்தகம் ஐந்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதற் பகுதியில் விதைகளின் அமைப்பு முளைவளைகளைக் குறித்தும், ௨-ம் பகுதியில் பருப்புச் செடிகளின் வகைகளைக் குறித்தும் நவ தானியங்களைக் குறித்தும், ௩-ம் பகுதியில் எண்ணெய்ச் சத்துக்களுள்ள தானியங்களின் விவரத்தைக் குறித்தும், ௪-ம் பகுதியில் நார் வகைச் செடிகளின் தன்மைகளைக் குறித்தும், ௫-ம் பகுதியில் மக்களுக்கு ஆகாரம் தரக்கூடிய பயிர்களுள் முக்கியமான நெல், சோளம், கேழ்வரகு, தினை, கம்பு, முதலிய பயிர்களின் விவரங்களைக் குறித்தும் விரிவாக விளக்கிக் கூறப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் மேற் கூறிய தன்மைகளைக் கூறுகிற போது அவ்வவற்றை எளிதில் விளக்க வேண்டிப் பல படங்களிட்டு விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. இராஜாங்க பள்ளிக்கூடங்களில் மாணவர்களுக்கு முதலில் கற்பிக்க இப் புத்தகம் மிகவும் பயன் படும் என்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை.

(சைவத்தின் சமரசம்: ஆசிரியர் திரு. வி. கலியாண சுந்தர முதலியார். பதிப்பாளர், "நவசக்தி" காரியாலயம், ராயப்பேட்டை, சென்னை. விலை அணா ௮.)

இது சைவ சமயத்தின் உண்மைகளைத் தெள்ளற ஆராய்ந்து அவைகளினூடே சமரசத்தை விளக்கி அதற்குச் சான்றாகப் பல நூல்களிலிருந்து அரிய பெரிய மேற் கோள்கள் எடுத்துக் காட்டி எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. இவ் வாராய்ச்சி நூலைச் செய்து முடித்தது ஓர் பெரிய கூட்டத்தில் பிரசங்கித்தவர், எழுதுவதில் புதிய சக்தி வாய்ந்தவரும், 'நவசக்தி' பத்திராதிபருமான திரு வி. கலியாண சுந்தர முதலியாரவர். இந் நூல் நடைமிக்க அழகும், ஒழுங்கும் பொருந்தும் உயரிய பொருளும் உடைத்தாய் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பக்கங்களோடு உயர்ந்த காகிதத்தில் தெளிவாக அச்சிடப் பட்டிருக்கிறது. சைவ சமரசத்தை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டுப் பல நூல்களின் மேற்கோள்களன்றி, பல தேசாபிமானிகளின் கருத்துக்களும் இந் நூலில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. சைவத்தில் அபிமான முள்ளவர்களும் தமிழ் நடைச் சுவையை அனுபவிப்பவர்களும் இப் புத்தகத்தைப் படிப்பார்களாயின் மிக்க சந்தோஷமடைவார்களென்பது திண்ணம்.

([illegible]; என்னும் முகம்மதிய லா: ஆசிரியர், செல்லிக்குப்பம் மௌல்வி மு. அப்துர் ரஹ்மான் சாஹிப். தாருல் இஸ்லாம் காரியாலயம் தபாற் பெட்டி ௧0 சென்னை. விலை அணா ௧௪.)

இது முகம்மதியர் சட்டத்தைத் தெள்ளிதின் கூறுகிறது. ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றது.

(ஞானமா அல்லது பழிக்குப் பழி: ஆசிரியர் பா. தாவுத்ஷா கிடைக்குமிடம், [illegible] காரியாலயம்.)

கதை மிகவும் இன்மையா யிருக்கிறது. விலை அணா ௪.

([illegible] தீப்பெட்டி: கிடைக்குமிடம் ம. அ. வ. தீப் பெட்டித் தொழிற் சாலை புனலூர், தென்னிந்தியா.)

இத்தொழிற்சாலையில் செய்யப்பட்ட தீப்பெட்டிகள் வரப் பெற்றோம். அவை காமதேனுவின் படத்தைப் பெட்டியின் தாங்கி நிற்கின்றன. இதன் மேன்மைக்காகவே இது எல்லோராலும் ஆதரிக்கத் தக்கது. இதன் விலை பன்னிரண்டிக்கு அணா ௪. ஒரு குரோஸ் ரூ ௪-௧௪.

சிறந்த தமிழ் நூல்கள்!

பாரதநாட்டின் நிலைமை

பொன்விளையும் பூமியெனவும், கற்பக நாடெனவும் புகழ்ப்பெற்று பலவகை சுற்றமும் இயற்கை வளமும் வாய்ந்த நம் நாடு இக்காலத் [illegible]

விலை ரூ. க—0—0

மகாத்மா காந்தியின் சிறைச்சாலை அநுபவங்கள்

தென்னாப்பிரிக்காவில் நம்மவருக்காகப் போராடி சிறைச்சாலையை தேசாபிமான தவச் சாலையாகக் கொண்டு [illegible] சாத்வீக எதிர்ப்பையே சாதனமாகக் கொண்டு தேசாபிமான தத்துவங்களை மகாத்மா விளக்கிக் கூறியிருக்கும் அரிய நூலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு. எளிய இனிய நடையில் அவரவரே கூறப்பட்டவாறு எழுதப்பெற்றது.

விலை ரூ. 0—௫—0

6 சிலப்பதிகாரக் கதை

செந்தமிழ்ப் பெருங்காப்பியங் [illegible] ஒன்றாக விளங்கும் சிலப்பதிகாரம் [illegible] கோவலன் அவன் மனைவி கண்ணகி [illegible]

விலை ரூ. க—[illegible]

மகாத்மா காந்தியின் இந்திய சுயராஜ்[யம்]

சுயராஜ்யம் என்பதை [illegible] மகாத்மா காந்தி எழுதிய நூலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு. [illegible]

விலை ரூ. 0—அ—0

கிடைக்குமிடம்:-

கணேஷ். கம்பெனி,

39, தம்பு செட்டித் தெரு, சென்னை.

பட்டுப் பீதாம்பர கம்பெனி, காசி.

நாகரிகமான ஜரிகைவேலை செய்த பட்டுச்சேலைகள், ரவிக்கைகள், தப்பட்டாக்கள், வெண்பட்டுகள், முதலியன மிகச் சரசமாகக் கிடைக்கும்.

காஷ்மீரச் சால்வைகளும், கம்பளிப் போர்வைகளும், கஸ்தூரி, கோரோஜனை முதலியனவும், கிடைக்கும்.

மறந்துவிடாதீர்கள்! மறந்துவிடாதீர்கள்!

SILK PITAMBAR Co.,
BENARES CITY

T. B. T. Malays, French Perfumers,
KALAKKADU POST, TINNEVELLY DIST,

Hair Oil Essence! Cheap Price [illegible]!

இரண்டிலும் குப்பியிலிருக்கும் வாசனைகளால் [illegible] 16- அவுன்ஸ் அளவுள்ள [illegible], தேங்காய் எண்ணெய், [illegible] எண்ணெய், ஆலிவ் எண்ணெய் இவைகளில் உயர்ந்த [illegible] தைலம் தயார் செய்துகொள்ளலாம். கடைகளில் விற்கப்படும் 2-அவுன்ஸ் புட்டிகளுக்கு ரு 1—0—0 கொடுத்து வாங்க வேண்டாம்.

NAME			PRICE	NAME			PRICE
ரோஜா	½ oz.	Rs.	1—12—0	கஸ்தூரி	½ oz.	Rs.	2—0—0
[illegible]	,,	,,	1—12—0	தாழம்பூ	,,	,,	1—4—0
[illegible] வேர்	,,	,,	1—12—0	[illegible]	,,	,,	1—0—0
[illegible]	,,	,,	2—0—0	[illegible]	,,	,,	2—8—0
சந்தனம்	,,	,,	1—4—0	[illegible]	,,	,,	1—0—0
[illegible]	,,	,,	1—8—0	[illegible]	,,	,,	1—8—0
[illegible]	,,	,,	2—0—0	[illegible]	,,	,,	2—8—0
[illegible]	,,	,,	2—4—0	[illegible]	,,	,,	2—0—0
[illegible]	,,	,,	1—4—0	[illegible]	,,	,,	1—0—0

[illegible]